

İslâm Dünyası ve Ortadağı

M. Akif İnan
Eserleri

EĞİTİM-BİR-SEN YAYINLARI

EĞİTİM-BİR-SEN YAYINLARI: 35
Edebiyat Dizisi: 17

Eğitim-Bir-Sen Adına Sahibi
Ahmet GÜNDOĞDU
Genel Başkan

Genel Yayın Yönetmeni
Hıdır YILDIRIM
Genel Basın Yayın Sekreteri

I. Baskı : Ocak 2009
5.000 Adet

ISBN : 978-975-6153-26-0

Teknik Hazırlık & Baskı:
Hermes Basımevi
www.hermesofset.com.tr
B.T. 15/01/2009, Ankara

Eğitim-Bir-Sen Genel Merkezi
G.M.K Bulvarı Ş. Daniş Tunalıgil Sk. No:3/13
Maltepe / ANKARA
Tel: (0312) 231 23 06
Faks : (0312) 230 65 28
www.egitimbirsen.org.tr
e-posta : egitimbirsen@egitimbirsen.org.tr

İslâm Dünyası ve Ortadoğu

M. Akif İnan
Eserleri

Her türlü yayın hakları Eğitim-Bir-Sen'e aittir.

EĞİTİM-BİR-SEN YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

Takdim	8
Önsöz.....	10
Şair, Mütefekkir, Sendikacı: M. Akif İnan	12
Kıbrıs ve Ötesi	21
Birleşirsek.....	24
Ortadoğu Aşısı.....	26
Yine Ortadoğu.....	28
Temele Alınmalıdır	31
Bir Hatıra	34
Dünya Ne ki?	37
Ayak Sesleri	40
Önce Biz Kalkacağız.....	43
İğreti Bir Devlet.....	51
Esir Türkler	46
Kıbrıs ve İsrail Aynı Davadır	52
Birleşmiş Milletler'in Esiri.....	55
Kandırmayın Beni.....	58
Onur Kazanmaya Doğru.....	61
Gelecek Birliğindir	63
Küfür, Nifak ve İslâm	66
Kıbrıs'a İhtiyacımız Var	69
Müslüman Sosyalist Ol (!).....	72

Ne Adına Emperyalizme Karşı.....	75
Ekonomi ve İslâm	78
Yeni Sesler	81
Dünya İslâm'a Gebe	83
Hem Irk Hem İdeoloji.....	86
İslâm Konferansı.....	88
Selam Doğu'nun Erlerine	91
Müslüman Düşünürlerin Genel Eğilimi.....	93
Afgan Bir Efgan Oldu	96
İslâm Birliği.....	98
Maske	101
Çağın Çağrısı.....	104
Mukaddes Kudüs.....	106
Kudüs Bir Kurtuluş Savaşına Çağırıyor Müslümanı	109
İslâm Birliği.....	112
Bu Hüzün Bölgesi Bir Umut Bölgesidir	115
Yeni Yöneliş	118
İran Manzarası.....	120
Ortadoğu'ya Ayrıcalık.....	123
Ortadoğu İçin.....	125
Ortadoğu'ya Öncü Lazım	128
Bir Musibet Bin Derstir	131
Kudüs Her Şeyimizdir	133
Kudüs Müslümanlarıdır	136
Bir Musibet veya Bir Hayır İmkânı.....	139

Eski Dünya Yeni Dünya	141
Ortadoğu Nasıl Sömürülüyor?	144
Ortadoğu Nasıl Anlayışla Karşılansın	147
İsrail'e Yaklaşma	150
"Tarihî Bağlar" Konusu	153
Büyük Birliğe Doğru	157

TAKDİM

Hiçbir kurumsal oluşum yoktur ki bireyi ve toplumu kuşatıcı bir idealden ve temel düşünce disiplinin-den yoksun olsun. Bununla beraber böyle bir yapının, kök salmayı amaçladığı ülkenin tarihine, sosyal gerçeklerine, kültürel değerlerine uygun bir üslup geliştirmesi gerekir ki böylelikle kurumsal olarak kalıcı olmayı ve aynı zamanda mensubu olan bireyleri 'millet' dediğimiz sarsılmaz bir bütünün her yönüyle donanımlı ve bilinçli bir unsuru yapabilmeyi başarsın.

Türk sendikacılık tarihinde M. Akif İnan gibi bir başka şahsiyet yoktur ki sendikal kavramlara yabancı ve uzak bir topluma; her türlü imkânsızlığa, baskıya, olağanüstü siyasî şartlara rağmen bu türden oluşumların hayatî ve insanî bir kurum niteliğini kısa bir zaman içinde benimsetebilmek ve insanları etrafında örgütleyebilmek yeteneğini göstermiş olsun. Bu takdire değer sonucun, onun ünlü bir şair ve mütefekkir olması veya etkileyici kişiliğiyle açıklanabilmesi mümkünse de asıl faktörü yaşadığı toprakları tanınmasında, milletin değerlerini ve inançlarını kişiliğinde ve ilişkilerinde mezcetmiş olmasındaki sıcaklıkta, daha öz bir söyleyişle 'yerli' bir üslup kullanmasında aramak gerekir.

M. Akif İnan'ın şairliği, yazarlığı kesintiye uğramış bir medeniyetin hep bu yerli üslup, kavram ve kahramanlarla yeniden dirilişi düşüncesini işler. Onun bu yolda kavramları "hakperestlik"tir, "hoşgörü"dür, "merhamet"tir, "mücadele"dir. Kahramanları Fatih, Kanunî, Sultan Abdülhamid veya Bâkî, Nedim, Şeyh Galip'tir. Fakat sendikacılıkta kahramanı yoktur. Çün-

kü kahraman kendisidir, kendisi olmalıdır. İlahî bir amaç içeren büyük bir ihtirasla hayatının son yıllarını bu mücadeleye vermiş, bunu bir sosyal görev ve zorunluluk saymıştır. Bugün yüz binlerce sendika mensubunun oluşturduğu sendikamız onun yorucu ve fakat verimli hayatının ürünüdür.

M. Akif İnan'ın şiirlerinde dile getirdiği duyguları, yazılarında dile getirdiği düşünceleri, bugünün ve yarının Türkiye'sinde milletin birliği için vazgeçilmez bir unsur haline gelen sendikamız için yol gösterici ve mücadele üslubumuza zenginlik katan ilkeleri içerir. Aynı zamanda bu eserler aydınlar ve halk için de uyarıcı bir özellik taşır.

Bu amaçla sendikamızın kurucusu ve mücadelecisi aydın tipinin eşsiz örneklerinden M. Akif İnan'ın toplu yazılarını yayınlamakla onun hem yazı ve mücadele hayatına ışık tutuyor, hem de kurucumuza vefa borcumuzu kendisini rahmetle anarak yerine getirmek istiyoruz. Umuyoruz ki bu kitaplarla M. Akif İnan daha iyi anlaşılacak, yeni mücadele ve ideal adamlarının yetişmesine vesile olacaktır.

Ahmet Gündoğdu
Genel Başkan
Ankara, Ocak 2009

ÖNSÖZ

Şüphesiz bir sanatçının, bir dava adamının, bir mücadeleye insanının hayatının, sanatının ve mücadelesinin daha iyi ve doğru anlaşılmasını sağlayan şey eserleridir. Bir ömrün safahatını, düşüncenin gelişimini, meselelere bakış zaviyesini, etkilemeleri-etkilenmeleri görebilmek için eserlere bakmak, eserlerden hareketle kanaate ulaşmak gerekir.

Mehmet Akif İnan, duyguları yoğuran şairliği, bir zihniyetin taşıyıcısı-yayıncısı olmak bakımından dava adamlığını ve davasının gerektirdiği mücadeleyi kişiliği nefsinde toplamış bir kimseydi. O, 40 yılı aşkın bir süre, yazıları ve konferanslarıyla toplumu ihya gayreti içerisinde olurken, bir sanat adamı olarak edebi verimler de ortaya koydu.

Mehmet Akif İnan, sanatının ve düşüncesinin en olgun deminde aramızdan ayrıldı. Kültür hayatımız onun olgunluk çağında ortaya koyabileceği eserlerden mahrum kaldı. Bununla birlikte bir dönemin sanat ve düşünce hayatına ilişkin tanıklığını da yitirmiş olduk. Yazıları ve söyleşileri okunduğunda görüleceği gibi eserini ortaya koyma bakımından pek çok planları vardı. Ömür vefa göstermedi, *"Bitirip şu kuru kara ekmeği / Göç etsem diyorum yâr ellerine"* mısralarında ifadelendirdiği hasreti sona erdi, yârine kavuştu.

Mehmet Akif İnan'ın, kuruluşunda ve teşkilatlanmasında büyük emek harcadığı, 8 yıl da düşüncesini ve sanatını esere dönüştürememe pahasına, mücadeleciliğinin bir eseri olarak addedip Genel Başkanlığı'nı yü-

rüttüğü Eğitim-Bir-Sen olarak, ailesinden sendikamıza intikal eden birikimini, çeşitli gazete ve dergilerde kalmış yazılarını ve söyleşilerini de derleyerek Kurucu Genel Başkanımıza, kültür ve medeniyet havzamızın bir büyük önderine vefa borcumuzu bir nebze ödeme gayreti olmak üzere yayınlıyoruz.

İstiyoruz ki, Mehmet Akif İnan'ın mümbit bir zemin olarak görüp ömrünün en verimli çağını mücadelesine hasrettiği sendikacılığı, onun idealleri doğrultusunda sayısı yüz elli binlere ulaşan Eğitim-Bir-Sen'in seviyeli, ilkeli, millet eksenli, değerleri kucaklayan duruşuyla anlamlandırırken kendisini Eğitim-Bir-Sen'in anlayışıyla özdeşleştiren kitleyi de kurucusunun üretimleriyle buluşturabilelim ve kültür dünyamızın Mehmet Akif İnan'ın eserlerinin yayınlanmasıyla ilgili sendikamızdan beklentisini yerine getirebilelim.

Sendikamızın, 2006 yılında denemelerinden oluşan *Din ve Uygarlık, Edebiyat ve Medeniyet Üzerine*; şiirlerinden oluşan *Hicret ve Tenha Sözler* adlı kitaplarını yeniden yayınlayarak kültür hayatımızın istifadesine sunmasının ardından sağlığında kitap olarak yayınlanmamış çalışmalarının da yayınlanmasının Mehmet Akif İnan'ın daha iyi anlaşılmasına ve "Kim demiş her şeyin bitişi ölüm / Destanlar yayılır mezarımızdan" sırrının tecelli etmesine vesile olacağını, ayrıca kendisiyle ilgili yapılacak biyografik çalışmalara kaynak teşkil edeceğini ümit ediyor, çalışmada emeği geçen herkese teşekkür ediyorum.

Hıdır Yıldırım

Genel Basın Yayın Sekreteri

Ankara, Ocak 2009

ŞAİR, MÜTEFEKKİR, SENDİKACI: M. AKİF İNAN

(Urfa, 12 Temmuz 1940

Yenişehir / Şanlıurfa, 6 Ocak 2000)

Cumhuriyet devri Yeni Türk Edebiyatı'nın önemli şairlerinden ve fikir adamlarından M. Akif İnan Urfa'da doğup büyümüştür. Üniversite eğitimini Ankara'da tamamlamış ve çalışma hayatını bütünüyle bu şehirde geçirmiştir. Yayınlanmış iki şiir ve iki de deneme kitabı vardır. Yazılarının çoğu ise gazete ve dergilerde kalmıştır.

Doğumu ve Ailesi

Urfa'nın Balıklıgöl Mahallesi'nde doğdu. Babası Urfa'nın Mirzaali Aşireti'nden gümrük memuru Hacı Müslim İnan'dır. Annesi aslen Maraşlı Dedeoğulları'ndan Mehmet Tevfik kızı Şakire Hanım'dır. Çocukluğu ve ilk gençlik yılları Su Mahallesi'ndeki evinde geçti. Ailenin altı çocuğunun en büyüğüdür. 23 Temmuz 1965 tarihinde edebiyat öğretmeni Sevim Hanım'la evlendi ve bu evlilikten Şakire Banu adlı kızı dünyaya geldi (1967).

Tahsili

M. Akif İnan, ilkokulu Urfa'da Cumhuriyet İlkokulu'nda okudu (1952). Ortaokulu ve son sınıfa kadar liseyi de Urfa'da okuduysa da lise son sınıfta bir öğretmeniyle giriştiği tartışma sonucu naklini Maraş

Lisesi'ne aldırdı; liseyi Maraş'ta tamamladı (1959). Daha sonraları edebiyat ve fikir alanında dostluk ve yoldaşlık edeceği Erdem Bayazıt, Cahit Zarifoğlu, Alaeddin Özdenören ve Rasim Özdenören'le Maraş Lisesi'nde tanıştı. Bu tanışıklık *Edebiyat* ve *Mavera* dergilerindeki beraberlikleriyle gelişerek sürdü.

Üniversite eğitimini 1959'da başladığı Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde tamamladı (1972). Fakülte'den 1972'de mezun olmasının sebebi ikinci sınıfta iken tahsilini bırakmasıdır. Fakat arkadaş ve dost çevresinden Nuri Pakdil'in ısrarıyla yarım bıraktığı tahsiline tekrar başladı (1962) ve mezun oluncaya kadar sürdürdü. Bu Fakülte'de '*Cumhuriyetten Sonra Türk Şiiri*' başlıklı bir bitirme tezi hazırladı (1971). Akademik birçok çalışmada atıflar yapılan ve bugün dahi yeterince tartışılmamış özgün değerlendirmeler içeren bu çalışması basılmamıştır.

Dergiciliği ve Gazeteciliği

Lisedeki öğrencilik yıllarında *Derya* adlı bir gazete çıkartan (1959) M. Akif İnan, müteakiben Ankara'da yayımlanmakta olan *Hilâl Mecmuası'nın* ve yanı sıra *Hilâl Yayınları'nın* müessese müdürlüğünü yürüttü (1960-1964). *Derya'yı* Maraş Lisesi'nde tanıştığı arkadaşları Rasim Özdenören, Cahit Zarifoğlu, Erdem Bayazıt ve Alaeddin Özdenören ile birlikte kotardı.

Asıl edebî kimliğini bulduğu dönemde Ankara'da Nuri Pakdil öncülüğünde yayınlanmaya başlayan (1969) *Edebiyat Dergisi'nin*, daha sonra da yine Ankara'da yayın hayatına atılan *Mavera Dergisi'nin* kurucuları arasında yer aldı (Aralık 1975). Edebiyat ve fikir ağırlıklı bu iki dergiye şiir ve yazılarıyla katkıda bulundu.

Fikir yazılarını kaleme aldığı gazeteler ise *Millî Gazete*, *Yeni Devir*, *Yeni İstiklâl ve Yeni Mesaj* gazeteleridir. Yazılarında Akif Reha, Mehmet Reha, Müslimoğlu ve Mithat Mirzaali müstearlarını kullandı.

Meslek Hayatı

M. Akif İnan, meslek hayatına Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi'ndeki öğrencilik yıllarında başlamıştır. Bir yandan burada tahsilini sürdürürken diğer yandan Türk Ocakları'nda ilk olarak kütüphane ve müze, peşinden de Genel Merkez müdürlüğü görevlerini yürüttü (1964-1969). Bu dönem onun konferanslarıyla da aktif düşünce ve siyaset hayatının içinde bulunduğu bir dönemdir. Bunu takip eden dönemde ise Ankara'da Türk Taşit İşverenleri Sendikası'nda uzman olarak çalıştı (1969-1972).

Adı geçen sendikadaki görevinden ayrıldıktan sonra Millî Eğitim Bakanlığı bünyesinde görev alarak Uşak İmam-Hatip Okulu'na atandı (1972). Askerliğini kısa dönem olarak yaptı (1975). Daha sonra Gazi Eğitim Enstitüsü'ne geçti ve burada edebiyat dersleri verdi (1977-1980). En son Ankara Fen Lisesi'ne öğretmen olarak atandı. Vefatına kadar bu lisede öğretmenlik yaptı.

Edebiyat Hayatı

M. Akif İnan ilk şiir ve yazılarını *Urfa Demokrat* adlı bir mahallî gazetede yayınladı. Daha sonra Maraş'ta yayınlanan *Hizmet* adlı mahallî gazetede bir müddet yazdı. Aynı zamanda yetişkinlik dönemlerinde Cumhuriyet devri Yeni Türk Edebiyatı'nda adları bir arada anılacak olan arkadaşları Erdem Bayazıt, Cahit Zarifoğlu, Alaeddin Özdenören ile birlikte çıkardığı *Derya* adlı gazetede yazı hayatını sürdürdü.

Profesyonel anlamda yazı hayatına Ankara'da yayımlanan *Hilâl Mecmuası'nın* müessesesi müdürlüğünü yürüttüğü yıllarda başladı. Bu derginin 1962-1964 yılları arasında yayınlanan sayılarında çoğu başyazı olmak üzere birçok yazısı ve şiiri yayınlandı. Müessesesi müdürlüğü bu derginin 1962-1964 yılları arasında ise de *Hilâl'in* 1965 sayılarında da şiirleriyle gözüktü. Aynı zamanda 1963'ten itibaren *Türk Yurdu Dergisi'nde* de şiirleri yayınlandı. Bu dergide yayınlanmış tek yazısı Yunus Emre özel sayısındadır (S. 319). 1969'da Nuri Pakdil yönetimindeki *Edebiyat Dergisi'nde* yazmaya başlayınca kadar *Türk Ruhu, Filiz, Fedai, Orkun, Oku, Defne, Yaprak, Toprak, Yeni İstiklâl* gibi dergi ve gazetelerde şiir ve yazıları yayınlandı. Fakat bu süreli yayınlarda yer alan şiirlerini şiir kitaplarına almadı.

Cumhuriyet devri Yeni Türk Edebiyatı'na M. Akif İnan'ı bir yazar ve şair olarak kazandıran verimleri 1969'dan itibaren *Edebiyat Dergisi'nde* yayımlanmaya başlayan yazı ve şiirleridir. *Edebiyat'ta* şiirlerinden önce deneme üslûbuyla kaleme aldığı fikir yazıları yayınlanmıştır. Bu dergideki ilk yazısı ikinci sayısındaki "Edebiyat ve Politika" başlıklı yazıdır (Mart 1969). *Edebiyat'ta* yayınlanan ilk şiiri ise daha geç tarihlidir ve "Terkib-i Bent" başlıklıdır (Haziran 1972). İnan'ın *Edebiyat'taki* şiirlerinin derginin dördüncü döneminde; 1974 yılında yoğunlaştığı görülür.

Mavera Dergisi, Edebiyat Dergisi'nden sonra M. Akif İnan'ın arkadaşlarıyla beraber yayını omuzladığı ikinci önemli dergidir. Bu dergi kapanıncaya kadar dergide sürekli yazmıştır. Ayrıca *Yedi İklim Dergisi* de *Mavera* sonrası dönemde edebî verimlerini yayınladığı bir edebiyat dergisidir.

İlk şiir kitabı *Hicret, Edebiyat Dergisi Yayınları* arasında çıktı (1974). Bundan önce deneme üslûbuyla kaleme aldığı fikir yazılarından oluşan *Edebiyat ve Me-*

deniyet Üzerine adlı eseri de aynı yayınevi tarafından basılmıştı (1972). İkinci şiir kitabı *Tenha Sözler* ise Yedi İklim Yayınları arasında çıktı (1991). Bir kısım fikir yazılarını bir araya topladığı *Din ve Uygarlık* adlı eseri ise Akabe Yayınları arasında çıktı (1985).

Edebiyat hayatı boyunca bazı ödüller aldı. Kısa adı KASD olan Kayseri Sanatçılar Derneği tarafından kendisine deneme ödülü verildi (1982). Türkiye Yazarlar Birliği'nin Türkmenistan'ın başşehri Aşkabad'da düzenlediği Türkçenin 3. Uluslararası Şiir Şöleni'nde ünlü Türkmen şairi Mahtum Kulu adına düzenlenen şiir ödülünü aldı (1995).

M. Akif İnan bir süre Kanal 7 Televizyonu'nda haftalık kültür ve sanat programları düzenledi (1998).

Yazılarının külliyetli bir kısmı dergi ve gazetelerde kalmış ve sağlığında kitaplaştırılmamıştır.

Sendikacılığı

M. Akif İnan'ın sendikacılıkla ilgisi Ankara'da Türk Taşıt İşverenleri Sendikası'nda uzman olarak çalıştığı döneme uzanır (1969-1972). Sendikacılık alanına büyük emek veren M. Akif İnan, 1992'de kurulan Eğitim-Bir Sendikası'nın ve 1995'te kurulan Memur-Sen Konfederasyonu'nun genel başkanlığını yürütmüştür. Diğer kurucular ise Yusuf Beyazıt, Metin Selçuk, Nurettin Sezen, Ali Parıldar, Yunus Solmaz, Ahmet Temizkök, Necdet Pakdil, Nazire Keten, Zeki Efil, Raşit Yazan, Şükrü Gökdemir, Yurdağül Aydoğan, Gülderen Kuyucu ve Burhan Uzgur'dur.

Sendikacılık anlayışının arkaplanında "Ahîlik" anlayışının izleri bulunmaktadır. O, sendikacılığı ideolojik arenadan kurtarmış, sadece Eğitim-Bir-Sen'in değil bütün sendikaların anlayışlarını sorgulamalarının yolunu açmıştır.

Ölümü

M. Akif İnan, 1999 Haziran ayında genel başkanı olduğu Memur-Sen Konfederasyonu'nun Ankara'da düzenlediği bir mitinge katılmıştı. Fakat bu miting sonunda rahatsızlandı. Soğuk algınlığı ve zatürree teşhisiyle Gazi Üniversitesi Araştırma Hastanesi'ne yatırıldı. İlerleyen zamanlarda akciğer kanserine yakalandığı ortaya çıktı. Hastanede tedavi görürken Ramazan ayının girmesi üzerine bu kutsal ayı Urfa'da geçirmesi niyetiyle kardeşleri tarafından memleketine götürüldü. Yirmi gün sonra bir Ramazan gecesini (6 Ocak 2000) gece saat 02.00'de Hakk'ın rahmetine kavuştu.

Cenazesi 7 Ocak Cuma günü öğle namazını müteakip Hasan Paşa Camii'nde kılınan cenaze namazından sonra Urfa'da Harran Kapı aile mezarlığına defnedildi.

Ardından Yapılanlar, Sanatı, Fikirleri ve Mücadelesi Hakkında Çalışmalar

Gerek kurucusu olduğu Eğitim-Bir-Sen gerekse diğer kültür kuruluşları tarafından her yıl Ocak ayında Mehmet Akif İnan'ı anma toplantı ve programları düzenlenmektedir. Bu programlar başta Ankara ve İstanbul olmak üzere, İnan'ın doğum yeri olan Urfa'da da icra edilmektedir. En son Türkiye Yazarlar Birliği tarafından "Vefat Eden Şair ve Yazarlara Vefa Programları" çerçevesinde 2008 Mayıs'ında Çıldır'da D. Mehmet Doğan, M. Atilla Maraş, Mustafa Özçelik ve Yusuf Turan Günaydın'ın katıldığı "Akif İnan ve Sanatı" konulu bir panel düzenlenmiştir.

İnan'ın adı İstanbul Esenler Belediyesi sınırları içindeki bir caddeye verilmiş, Ümraniye Belediyesi tarafından adını taşıyan "M. Akif İnan Bilgi Evi" açılmış, Urfa'daki bir parka da "M. Akif İnan Parkı" adı konulmuştur.

Öldüğü yıl *Yedi İklim* Dergisi Akif İnan için bir özel sayı hazırlamıştır (Mart 2000, S. 120). Yine hatırasını yaşatmak üzere dört anma kitabı basılmıştır:

Mehmet Akif İnan Kitabı, Haz. Nazif Öztürk - M. Çetin Baydar - Muhsin Mete - İsmail Hacifettahoğlu - M. Atilla Maraş, Türkiye Yazarlar Birliği Yayınları, Ankara 2000.

Ölümünün 1. yılında M. Akif İnan, Haz. İrfan Coşkun - Demet Geçener, Memur-Sen Yayınları, Ankara 2001.

Medeniyetin Burçları / Mehmet Akif İnan'ın Hatırasına, Haz. Turan Koç - Ali Dursun - Mete Sungur - Mustafa Akdeniz - İbrahim Hatunoğlu, Memur-Sen Kayseri Şubesi Yayını, Kayseri 2004.

Yedi Güzel Adamdan Biri M. Akif İnan, Haz. Mustafa Özçelik, Eğitim-Bir-Sen Kütahya Şubesi Yayını, Tarih-siz

Erol Battal'ın hazırladığı *Sendikal Örgütlenme ve Eğitim-Bir-Sen* adlı kitapta da sendikanın kurucusu olması dolayısıyla Akif İnan'a geniş yer ayrılmıştır.

Ayrıca sanatı ve eserleri üzerine hazırlanmış iki adet mezuniyet tezi vardır.

Eserleri

Hicret, Edebiyat Dergisi Yayınları, Ankara 1974 (1. baskı); Esra Sanat Yayınları, Konya 1994 (2. baskı); Eğitim-Bir-Sen Yayınları, Ankara 2006 (3. baskı).

Tenha Sözler, Yedi İklim Yayınları, İstanbul 1991 ve 1992 (1. ve 2. baskı); Eğitim-Bir-Sen Yayınları, Ankara 2006 (3. baskı).

Edebiyat ve Medeniyet Üzerine, Edebiyat Dergisi Yayınları, Ankara 1972 (1. baskı); Eğitim-Bir-Sen Yayınları, Ankara 2006 (2. baskı).

Din ve Uygarlık, Akabe Yayınları, İstanbul 1985 (1. baskı); Eğitim-Bir-Sen Yayınları, Ankara 2006 (2. baskı).

Yeni Türk Edebiyatı, Yaygın Eğitim Kurumu Matb., Ankara 1977 [Ders kitabı, Oktay Çağlar ile].

Cumhuriyetten Sonra Türk Şiiri, Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Yeni Türk Edebiyatı Anabilim Dalı, Basılmamış Mezuniyet Tezi, Ankara 1971.

Kaynakça

Erol Battal, *Sendikal Örgütlenme ve Eğitim-Bir-Sen*, Eğitim-Bir-Sen Yayınları, Ankara 2004, s. 65-79 ve 113.

İhsan Işık, "İNAN, M. Akif", *Türkiye Yazarlar Ansiklopedisi-III*, Elvan Yayınları, 3. Baskı, Ankara 2004, s. 954-955.

Murat Yalçın (Ed.), "İNAN, Mehmet Akif", *Tanzimat'tan Bugüne Edebiyatçılar Ansiklopedisi-I*, Yapı Kredi Yayınları, İstanbul 2001, s. 440-441.

Yusuf Turan Günaydın - İsmail Dervişoğlu

KIBRIS VE ÖTESİ

Son Kıbrıs hadiselerinin yüzümüze haykırdığı sert gerçekler, bu âna kadar takip edilmekte olan süfli politikanın, bundan böyle halkımızın fitratına paralel bir tutum takibinin gerekliliğini mesullere kabul ettirmedi ise, değil Kıbrıs'ın, Anadolu'nun da geleceğine topyekûn yas tutalım! Memleket elden gidecek, senben davası hâlâ et beyinlerden, mermer kalplerden sökülüp atılamayacak mıdır?

Bir Kıbrıs davası yoktu, olmamıştı bizim için. Milletimizin baş eli kanlısı İngiliz, bir sülük misali yıllar yılı din ve ırkdaşlarımızın kanını emdi, gene bizim için bir Kıbrıs davası yoktu. Çekilip, defolup gitti; gene bir Kıbrıs davamız olmadı. Kahpe Yunan el attı, bir piç Papaz geldi işbaşına... Biz gene erce "Kıbrıs!" diyemedik. Kıbrıs el altından bir silah deposu hâline getirildi, kardeşlerimiz kovulup Yunan baldırı çıplakları dolduruldu Ada'ya, bizden gene bir seda yükselmedi. Hep birden leş kesilmişti sanki. Bugün al kanlar kara toprağı al renge boyuyor: kavmimizin varlığına yekûn çizgisi çekiliyor Kıbrıs'ta "Elvermez mi alçaklar!" diyen yok. Havsalamız, dün at oynattığımız beldelerdeki türedi devletleri kabul etmezken, içerimizde akıncı cetlerimizden ihtirası buram buramken, isterik parya parçaları bugün, öz vatanımız için yırtınıyor, heyhat! Zavallı milletimiz mevcudunu, şerefi, namusu, mukaddesatı uğrunda çılgınca sarf ettikçe, zaferine zaferler kattıkça, kendisiyle alay edercesine emeğini hiçe irca etmek için el ele vermiş kan içicileri hep sulh masasında buldu; bu mukabil azgın ittihat barikatını aşamadı; kahpe siyasete kurban oldu. Süngü uçlarıyla çizdiği haritalar hep,

smokinlilerin zehirli kalem darbeleri ile iptal edildi. Kıbrıs davası bu gidişle diplomasinin halledebileceği bir mesele olmaktan çıkmıştır. İstikrardan uzak bir politika ise işi, daha çetrefilli bir mecraya sürüklemekten; zamanla kayıplarımızı daha da büyütmekten; azgın saldırımları bütün Anadolu'ya kadar şümullendirmekten başka hiçbir işi beceremeyecek; topyekûn felaketimizin tasdiki olacaktır.

Bugün içinde bulunduğumuz acıklı buhrana rağmen, şükürler olsun ki, milletimiz, celadet ve kabiliyet şuuruna politikacılardan daha çok sahiptir. Kıbrıs, yıllar yılı idarecilerimizin kulak gerisi ettikleri; bazen de hasıraltına sakladıkları bir yer. Millî idarecilerimiz için bir Kıbrıs davası bahis mevzu olmadı hiç. Bugün zina veletleri eğer kardeşlerimizin kanını bu derece alçakça dökmese idiler ve halkımızın sağduyusu birden ayaklanmamış olsa idi belki ilgililerimizin bu uykuları devam edecekti. Memleketimizdeki Rum tacirleri millî servetimizin üzerinde çöreklenir, patrikleri kendi din adamlarımızdan daha çok huzur içerisinde yaşarlarken biz, öz kardeşlerimiz için aynı hakkı kendilerinden istemeyecek kadar acz gösterdik. Değil onların aynı siyasi hakka sahip olmalarını, onların millî ve manevi kültür ve yaşayışları ile alakadar olamadık. Nasıl olunabilir değil mi? Aynı duyguları Anadolu'da taşımak "gericilik", "ırkçılık" gibi sonsuz sıfatlarla yaftalanıyorken... "Laiklik" adı altında dış düşmanlığı yapılır, partiler birbirini yerlerken... "Yurtta Sulh Cihanda Sulh" sözünü istismarla, paravana ile millî iddialarımızdan soyunur, şeref dolu tarihimizi küçümser, alay ederken...

Bütün bunlara; bütün ihmal, inkâr ve bayağı ihtiraslara rağmen Kıbrıs sükût etmedi, Anadolu yılmadı; ne kadar köklü ve sağlam bir milletmişiz meğer... Millet olarak çektiklerimize, herhangi başka millet giriftar olsa idi, mutlaka yeryüzünden silinirdi...

Niçin, silahla kazandığımız zaferler, sulh masalarında sabote edildi tarih boyunca? Cengâver neslimiz, fikir mücahidi yetiştiremiyor mu?

Cevap, “Evet” olduğu kadar da “Hayır” dır. “Evet”, çünkü Batı’yı taklit, Batılıları kazanmak uğrunda, kendi millet vasfımıza uygun bir politikamız olamadı: Fikir-politika sentezi yerine, şahsi ihtilaflar-politika terki-binden kurtulamadık... “Hayır” çünkü dünya çapında politikacılar yetiştirmiş olsa idik, gene de sulh masalarında mağlubiyetimiz muhakkak olurdu.

Bu noktayı unutmayalım beyler! Biz, ebeden hakları sabote edilecek bir milletiz. Biz, her zaman haklarımızı kendi başımıza tahsil edebilecek kudrette bulunmaya mecburuz. Bizim, sulhumuz, cenk hazırlığı için kesif bir gayret seferberliği olmalıdır! Haçlı Seferleri’nin bitmiş olduğunu kabul ettiğimiz gün biz, bitmeğe namzet olduk demektir. Haçlı Seferleri kılık değiştirmiştir, o kadar! Haklarımızın iadesi için gayriden imdat beklemek, felaketimize razı olmak demektir! Biz “yalnız” bir milletiz.

Çünkü biz, Müslüman-Türk milletiyiz!
Diplomatlar! Siz de bunu böylece bilin!

Hilâl, Ocak 1964

BİRLEŞİRSEK

Bütün İslâm ülkeleri bizimdir. Hatta bütün yeryüzü bizimdir. “Yeryüzü size mescit kılındı” buyruğunun doğrultusunda, köşe bucak bütün dünya bizim.

Bütün Müslümanlar bizimdir. Çünkü “Bütün Müslümanlar kardeşdir.” Hatta bütün insanlar bizimdir. Çünkü hepimiz Âdem çocuklarıyız.

*Yetmiş iki millete bir göz ile bakmayan
Halka müderris olsa hakikatte âsidir*

Bütün yeryüzüne, bütün insanlara söyleyecek sözümüz var bizim. Onları, fıtratlarına, asıllarına çağırarak görevlendirilmişiz. Rabbimiz, âlemlerin Rabbi'dir. Son Peygamber de, diğer peygamberler gibi, bütün insanların peygamberidir.

Davetçiyiz, tebliğciyiz biz.

Savaşımız, bize karşı çıkanlardır. “Yeryüzünde fitne çıkaranlar”lardır. Biz, kimseyi zorlamadan, iyilikle, güzelcesine çağırırız. Zorlaştırmadan, kolaylaştırarak çağırırız. Bize gelen, bize kardeş olur. Gelmeyeni, horlamayız, incitmeyiz, adilizdir. Bize karşı çıkarlarsa, bize kötülüğe kalkarlarsa, bize, yani insanlığa kötülükleri dokunmasın diye savaşırız onlarla. Bir kere de savaşa çıkınca, yüz çevirmeyiz, geri dönmeyiz savaşımızdan. Bu yolda ölmek, inanan için, büyük nasiptir çünkü.

Can korkusu yoktur Müslümanda. Dünya hırsı, mal kaygısı, rızık endişesi yoktur Müslümanda. Allah'ın yeryüzündeki bir halifesi gibidir Müslüman.

“Hoşça bak zatına kim zübde-i âlemsin sen”

Bütün yaratıklar, kâinat insanın emrine verildi, hizmetine verildi, ama insan, yani Müslüman, bunlara bağlanmamakla yükümlü. Bir hoşça davranır, yararlanır hizmetindekilerden; ona kendini köle kılmadan.

Yeryüzü Müslümanları birleşmelidir!

Kalplerden kalplere uzanan kopmaz bağlarla bu çağa karşı, bu inancı sürgün etmenin kavgasını veren çağa karşı birleşmelidirler. “Allah’ın ipine sınıksız sarılmalıdırlar” yani rahmet birliktedir çünkü. “Birbirine ihanet etmedikleri müddetçe iki ortağın üçüncüsü benim” buyurmaktadır Rabbimiz.

“Küfür ehli bir millettir.” Müslümanlar da öyle... Aynı soydan gelen insanlar, inançta ayrılınca, milletten de ayrılırlar.

İnananlar birleşince, erir küfrün saltanatı, tükenir sömürü düzeni, kurtulur esir ülkeler, esir insanlar.

Birleşme Peygamber’in önderliğinde gerçekleşir. Her alanda önder Peygamberdir çünkü.

Yeni Devir, 16 Haziran 1977

ORTADOĞU AŞISI

Nuri Pakdil bir kitabında, “Ortadoğu bölünemez sınırlarıyla” diyor. Ortadoğu bir dünyadır başlı başına. Daha doğrusu dünya, Ortadoğu’dur. Allah inancına mekân olmuş kutsal toprak burasıdır. Peygamberlerin ayak izleri bu topraklar üzerindedir. Bu yüzden adım adım öpülse yeridir bu toprakların. Esen rüzgârında nübüvvetin kokuları, yağın yağmurunda inancın rahmeti, derin çöllerinde sonsuz kucaklayan tefekkürün çağlayanı gizlidir.

Bu eller bizimdir. Bütün yeryüzü bizimdir, ama öncelikle Ortadoğu bizimdir. Burada yakarsak meşaleyi ancak, yeryüzü aydınlanır. Yeryüzünün atar ve toplardamarları, Ortadoğu’nun kalbine bağlıdır. Bir üs’tür Ortadoğu, yeryüzüne de Samanyolu’na da mesajın füzeleri buradan fırlatılır.

Allah nizamına savaş açan insan tefekkürü, Batı kafası, tarih boyunca Ortadoğu’yu rakip bildi. Ortadoğu parçalanırsa, dağılırsa, Allah nizamı yenilgiye uğrar sanıldı. İskender’in de, putperest Roma’nın da, Haçlı seferlerinin de temelinde bu düşünce ve bu psikoloji vardır.

Nizamla mekân birbirinden tecrit edilemez. Allah’ın nizamına düşman olma ile Ortadoğu’ya düşmanlık, bir ikiz kardeş değil, bir özdeş eylemdir.

Küfrün son adı olan Batı ve Batıcılık, yüzyıllardan beri sürüp getire geldiği bu eylemde, kesin başarısını Birinci Dünya Savaşı’yla gerçekleştirdi.

Osmanlı Devleti'nin yıkılması, mekân olarak Ortadoğu'nun parçalanması, nizamın yürürlükten kalkması, hep aynı anda oldu.

Bu bilinçle keskinleşmiş bir Ortadoğu aydını ve gençliği, vardır bugün. Ortadoğulu kardeşleri birbirine düşüren Batı oyunu, bu toprağın aydınlarının üflediği bir yeni nefha ile gerileme dönemine girmiştir artık. Düştüğü yerden kalkmanın belirtileri her gün biraz daha yoğunluk kazanıyor. Ortadoğu'nun çocukları, omuzlarındaki yükün ağırlığını, kutsallığını bilerek bir dev gibi davranmaktadırlar. Bir şiirinde yine Nuri Pakdil'in, "Ben Ortadoğu'nun çocuğu değil miyim anne?" diye sorduğunu, gerek ülkemizde gerekse bütün Ortadoğu'da soranlar var!

Son hilafet merkezi olan İstanbul'da yeryüzünün her tarafından gelen Müslümanlar, Siyer-i Nebi Konferansı'nda da sordular ve cevapladılar bunu.

Ortadoğu'nun çocukları, bir ortak bilinci kuşanmış olarak geldikleri İstanbul'da, sundukları bildiri-lerle, birbirine benzeyen yüreklerini sergilediler. Ve aynı titreşime ayarlı olarak döndüler yurtlarına, yani Ortadoğu'nun bir yerine. Ortadoğu'da oturmayanlar da, zaten benliklerinde taşımaktadırlar Ortadoğu'yu. Her Müslüman, her gittiği yere götürür zaten Ortadoğu'yu, yani bu bilinci.

Yeryüzü Ortadoğu olur böylece. Ortadoğu'yu yaşayanlar kurtulmuşlardır, kurtulacaklardır. Yeryüzüne aşilar taşınmaktadır Ortadoğu'dan, bugün de...

Yeni Devir, 17 Haziran 1977

YİNE ORTADOĞU

Osmanlı Devleti'nin parçalanmasıyla Ortadoğu bir garip kader yaşamıştır.

Batı'nın içimize soktuğu ırkçılık, dağılmamızı sağlayan son merhale oldu. İslâm milletinden olma bilincinin yerine "kavim"cilik milliyet olarak talim ettirildi. Geliştirilen bu yeni milliyetçilik anlayışına bağlı kültürel ve siyasal kuruluşlar oluşturuldu. Bu anlayış çevresinde yeni aydınlar yetiştirildi, bir edebiyat kuruldu.

Büyük halk yığınlarını, gerçi bu yeni anlayış, kendi etki alanına çekebilmiş değildi, ama gerek ülkeyi yöneten ve gerekse yönetim üzerinde etkili olan kuvvetler bu yeni akımın bağluları olmuştu.

Aydınlar, bir ülkenin ebeveyni gibidirler. Millet bir aile ise o aile üyelerinin anası babası mevkiinde olanlarsa, aydınlarıdır. Halk, aydınının arkasından gider. Çocukların babalarına bağlı olduğu gibi. Bu bakımdan toplumu felakete götüren de, aydınlığa çıkararak da aydınlarıdır. Aydınları Batı'ya şartlı olan Ortadoğu, bu yüzden, bu şartlanma yüzünden bir maceraya sürüklendi.

Bu sürüklenişte, silahlı çatışmalarda, halk her şeye rağmen masumdur. Sorumlu aydınlarıdır. Çok yaygın propaganda bombardımanı uygulandığı hâlde halk, yani Ortadoğulu halk, birbirini kardeş bilmekten vazgeçmedi. Kendisine silah çektirildiği hâlde, bu işte kullandırıldığı hâlde, kardeşlik duygusu içinden sökülmedi Ortadoğulu halkın.

Osmanlı Devleti parçalandı. O topraklar üzerinde yeni devletler kuruldu. Bu devletlerin hepsi artık ya yarı, ya tam sömürge idiler. Batı'ya uydu devletlerdi. Başlarındaki yöneticilerse, sözüm ona, istiklal savaşlarının öncüsü olan kişilerdi. Bunlar, Batı'nın himayesinde kurdukları devletlerini ayakta tutabilmek adına, yani bir iç başkaldırıya uğramak korkusuyla, her gün biraz daha Batı'ya yanaşıyorlar, Batı'nın efendiliğini daha da pekiştiriyorlardı. Bir yarış başlamıştı Ortadoğu'nun bütün aydınlarında; Batıcılık yarışı. Batı ise, bu yarışçı gruplar arasında, sürekli bir tercih yöntemi uyguluyordu. Bu grupları zaman zaman yekdiğeriyle vuruşturuyor, bağılıklarını imtihan ediyor, güvenmediklerini tasfiye ediyordu.

Ortadoğu daimi bir çalkantı içinde tutuluyordu. Ekonomik sömürü, kültürel sömürgecilikle destekleniyordu.

Yerli düşünceye bağlı bir kültür ve siyaset ortamının geliştirilmemesi hususunda bütün tedbirler alınıyordu.

Köle ruhlu aydınlar sıra ile işbaşına geliyorlardı. Bir kölelik yarışı, bir danışıklı dövüş hayatı yaşıyordu bütün Ortadoğu.

Beynelmülük güçlerin pazarlıklarının sonucuna uygun olarak Ortadoğu üzerinde zaman zaman şu veya bu devlet, ya da şu veya bu ideoloji iktidar oluyordu.

Çünkü şirazesini kopmuştu Ortadoğu'nun. Bir müdir devletin, bir müdir fikrin kontrolünden çıkarılmıştı, yani Osmanlı Devleti'nin, yani bizim... Dünyanın denge unsuru olan Osmanlı Devleti'nin parçalanmasıdır Ortadoğu'yu bir gariplik kaderle baş başa bırakan. Sürekli olarak bu gerçek anlatılmalıdır. Bizim için, bizim çevremiz için meçhul olmayan bu gerçek, sürekli ola-

rak anlatılmalıdır ki, ülkemizde de, bütün Ortadoğu'da da, bu gerçek bütün aydınlarca bir ortak bilinç olarak kesinlik kazansın. Bu bilinçten, yani Ortadoğu ülkelerindeki felaketin bir parçalanma sonucunda belirmiş olduğu gerçeğinin tam idrakinden sonra, kurtuluşa liyakat kazanılır.

Bu konuda en büyük yük, bizim aydınımıza düşüyor. Baş da, beyin de, kalp de biziz çünkü...

Yeni Devir, 19 Haziran 1977

TEMELE ALINMALIDIR

Son ay içinde İstanbul, biri Siret-i Nebi, diğeri İslâmî Talebe Teşekkülleri Federasyonu'nun kongresi olmak üzere iki önemli toplantıya kucak açtı.

50 yıldır hilafet merkezi olmaktan uzakta kalmış olan bu "Belde-i Tayyibe" herhâlde lisan-ı hâlde şükürde bulunmuştur.

Bu toplantıların İstanbul'da yapılması bir vefa belirtisi olduğu kadar, İslâm ülkelerindeki uyanma ve dayanışmaya yönelme şuurunun başladığına örnek olarak da sayılabilir.

Bu uyanma ve dayanışma bilinci, İslâm ülkelerindeki bütün aydınların ortak bilinci olmasa bile, bu ülkelerdeki aydın ortalaması çoğunlukla Batıcı bir anlayışa bağlı olsa bile, bu iki toplantı önemini kaybetmez. Çünkü bu kapı artık açılmıştır, bu şuur başlamıştır... Bu ihtiyaç belirmiştir. İçinde bulunduğumuz dünya şartları, bu ihtiyacı her gün biraz daha belirgin hâle getirmiştir. Bu ihtiyaç gittikçe Ortadoğulu bütün aydınları işgal edecektir.

İslâm ülkelerinin kendi aralarındaki işbirliğine, İslâm düşüncesinin özüne karşı oldukları için taraftar olmayan aydınları, bu birleşmenin bütün İslâm ülkelerine sağlayacağı menfaati bugün inkâr edemez hâle gelmişlerdir. Bu menfaat, bir ihtiyaç çapına ulaşmıştır. İslâm uygarlığına temelden düşman olanlar bile, İslâm toplumlarının karşılıklı dayanışma ve yardımlaşma içine girmelerini, politik ve ekonomik açıdan çok yararlı görmektedirler. İslâm ülkelerinde, kendi toplumunu

diğer İslâm toplumuna karşı düşman olarak şartlama çalışmaları hızını ve etkisini yitirmiştir.

Kısacası Ortadoğulu aydınlar bugün, İslâm kardeşliğini tarihi temellerine bağlayıcı bir eylem içinde bulunmaktan çok uzak olsalar bile, bugünkü dünya şartlarının zorlaması sonucu olarak, ülkelerinin bir işbirliğine gitmesine açık bir noktaya gelmişlerdir.

İşte gelinmiş bulunan bu noktada, İslâm düşüncesini tabii ve tarihi temelleri içinde değerlendiren, bu yakınlaşmayı asla karşılıklı maddi menfaatler açısından ele almayan, bu birleşmelerde farzımuhal hiçbir dünyevi menfaat olmasa da, sırf inancımızın gereğini yerine getirmek cehdiyle çalışan kişilere ve aydınlara büyük görevler yüklemektedir.

İstanbul'da yapılan bu iki toplantı, konuya ekonomik ve politik menfaatler ve ihtiyaçlar açısından değil, bu inançla, bilinçle yaklaşan aydınlarla akdedilmiştir. Allah rızası için sevişen ve birleşen insanların toplantısı olmuştur.

Şimdi hepimize düşen, bu bilinci yaygınlaştırmaktır. Temele İslâm inancını, uygarlığını koymaktır. Birleşmemizin sağlam ve uzun ömürlü olması, ancak bu temelden, bu ihlastan ayrılmamakla mümkündür. Sırf karşılıklı dünyevi menfaatleri düşünerek yapılan anlaşmalar, menfaatler azalınca veya bitince, ömrünü tamamlamış olur. Dünya devletleri arasındaki anlaşmalar, antlaşmalar buna örnektir, şahittir.

Ortadoğulu ülkelerle yakınlaşmamız, onların petrolünü, parasını düşünerek ve karşılığında kendilerine teknik satarak yararlanma sınırlarını aşmıyorsa, bilinsin ki, bu temel, yanlış atılmıştır.

Ayrıca, tarihî misyonumuzu, rolümüzü düşünerek büyüklenme, böbürlenme yolu da, yani “liderlik rolü” oynamak da yanlıştır. Liyakat arz edilmeden, liderlikten dem vurmamak, temel düşüncemize de, çağın gerçeğine de ters düşer.

Temel, İslâm kardeşliğidir. Biz şimdi, bu kardeşliği geliştirmek mevkiindeyiz. Bu kardeşliği yaygınlaştırsak, karşılıklı menfaat kaygısıyla bu birleşmeleri isteyenler de, zamanla bizim realitemize tâbi olmak zorunda kalacaklardır.

Yeni Devir, 10 Temmuz 1977

BİR HATIRA

Bundan on üç yıl kadar önceydi, Ankara'ya bir Afrika ülkesinden, Kenya'dan bir misafir gelmişti. Kendisini, Kenya İslâm Birliği lideri Şeyh Ali Seneda diye tanıtmıştı. O zamanlar Kenya, İngiltere'den istiklalini alma arifesindeydi... Bu siyahî zat, Kenya Müslümanlarının sesini İslâm ülkelerine duyurmak için dolaşmış. Türkiye'den de bazı dilekleri vardı. Kendilerini dinî bakımdan aydınlatacak hocalar istiyordu. Kenyalı Müslüman çocukların başta Harbiye'de ve Tıbbiye'de okumalarını sağlamak için burslar istiyordu. Türkiye'ye olağanüstü derecede bağlı görünüyordu.

O zaman çıkarmakta olduğumuz dergide kendisiyle bir röportaj da yayınladık. Adam:

- Biz vaktiyle Mau-Mau kabilesindendik (yani yamyam).

Sultan Abdülhamit zamanında bize gönderilen bilgilerin aracılığıyla Müslüman olduk. O zamana kadar ormanlarda yaşıyorduk. Vahşi ve çıplaktık. İnsan eti yiyorduk, uygarlığı Müslümanlıkla tanıdık. Şimdi Kenya nüfusunun üçte birini oluşturuyoruz. İki yüzü aşkın camimiz var ve hâlâ himmetine saygımız dolaşısıyla camilerimizde hutbeyi Abdülhamit Han adına okuyoruz, diyordu. Kendisini devrin Milli Eğitim Bakanı ve Diyanet İşleri Başkanı'yla görüştük. Netice-i kelim boş döndü adamcağız. Şimdi sağ mıdır, öldü mü bilmem. Belki de istiklalden sonra Devlet Başkanı olan Mau-Mau'ların lideri Kenya'da, onu kabilesinden birine oklatmıştır.

Bu adam, “Elimizde, hem de ağır olmayan silahlar bulunsun, ülkeye biz kolaylıkla hâkim olabiliriz”, “Çocuklarımız sizin okullarda okusunlar. Gelip bizi idare etsinler” diyordu. Geçelim Kenya’yı, daha ne imkânlar kaçırmışızdır.

İslâm toplumlarıyla ilgi kurmamayı, dış politikamızın değişmez bir rüknü olarak kabul etmişizdir.

Cezayir’in İstiklal Savaşı’nda, Fransa’yı resmen destekleyen biz değil miyiz?

Azılı bir İslâm düşmanı olan Habeşistan İmparatoru Başpapaz Hile Selasiye’ye sonuna kadar dostluk gösteren biz değil miyiz?

Dış Türkler konusunu ağzına alanın başına olmadık işler açan biz değil miyiz?

Kırım, Azerbaycan Türkleri’nin toptan imhasına hiç sesini çıkarmayan biz değil miyiz?

Abdülhamit döneminde hilafet nüfuzunu, devletin sınırları dışında kalan bütün yeryüzü Müslümanlarını himaye eden ve bu nüfuzla Batı dünyasının karşısına tehdit edici bir hüviyetle çıkan bir devlet politikasını elimizin tersiyle iterek Batılıların umduğundan ve istediğinden daha fazla İslâm toplumlarına sırt çeviren biz değil miyiz?

Özellikle 1950’ye kadar İslâm dünyasına karşı fevkalade kapalı ve katı bir politika izlemiştir.

Daha sonraları ise bu geleneği terk mi ettik ki?

Hâlâ İslâm ülkelerine karşı kısmi ve çok basit bir yumuşama dönemine giremedik. O kadar ki hiçbir zaman için bu konuya ciddi ve şahsiyetli bir biçimde yaklaşmadık.

Oysa biz adam olsaydık neler olmazdı?

Bir şey daha söylemişti Kenya İslâm Birliği lideri o zaman. Demişti ki:

- Abdünnâsır, Kahire’de çok güçlü bir radyo istasyonu kurmuş bulunuyordu. Hem Arapça hem de Afrika Müslümanlarının yerli dilleriyle yayınlar yapıyor ve sürekli olarak İslâm Sosyalizmi’ni propaganda ediyordu her eve hediye ettiği radyolarla. Halk, bu yayınları dinliyor ve ‘sosyalist propagandadan bizi kurtarın’ diyordu.

Suriye’den Libya’ya kadar uzanan şu sosyalizm kendiliğinden mi olurdu?

Evet, biz, biz olsaymışız neler olmayacakmış, düşünebiliyor muyuz?

Yeni Devir, 12 Temmuz 1977

DÜNYA NE Kİ?

Her uygarlık kendi özüne uygun bir teknik de oluşturmaktadır, demiştik. Her uygarlığın bir ayrı insan, tabiat ve eşya anlayışı vardır, demiştik. Batı uygarlığı aslında insancıl bir temele dayanmamaktadır, egoisttir, diyoruz. Batı uygarlığı, beşerî zekânın, dehanın keşfidir, vahye istinat eden bir yanı yoktur, diyoruz.

Batı uygarlığı, müşahedeye ve deneye bağlıdır. Ruhi mistik unsurlar onda, bir süs görüntüsünü almaktadır. Bütün alışverişi “madde” üzerinedir. Maddeyi çözümlemesi, yorumlaması, müşahede ve deneye bağlı olduğu için, bu işe hiçbir ruhi fakülteyi dâhil etmediği için, sonuçta da keşfettiği eşyanın gücüne ve saltanatına yenik düşmüştür. Eşya, kendi gündelik işini kolaylaştıran, kendine hizmet eden bir varlık olmaktan çıkmış, bizzat kendini esir alan bir varlık olmuştur.

Siz istediğiniz kadar onun maddi keşiflerinin insanlık yararına olduğunu söyleyiniz. Kendileri istedikleri kadar bütün keşiflerini dünya barışını sağlamaya yönelik sonuçlar olarak gösterebilirler. Onların uygarlığı, insani bir özden yoksun olduğu için: “diğerkâm” değil, “menfaatçi” olduğu için, ilahi değil beşerî olduğu için; yani beşerî egoizmadan soyutlanmamış olduğu için, dünya insanının yararına değildir.

Atomun keşfini düşününüz. Sulhçu ve insani emellere hizmet edilmesi yolunda mı keşfedilmiştir, uygulanmıştır? “Hizmet” lafı, bir oltadan başka bir şey değildir.

Aslında bütün keşifler, gerçekten insanoğluna hizmet edecek bir yönde geliştirebilir, kullanılabilir, ama bunun tek bir keşif olmaması kaydıyla! Başka bir deyişle bilcümle keşiflerin, Müslümanlar tarafından gerçekleştirilmesi şartıyla... Çünkü insani tek uygarlık İslâm uygarlığıdır.

Amerika, yeni bir bomba daha keşfetti yakınlar da. Nötron bombası. Şimdilerde seri yapımı meselesi tartışılıyor. Bu konuda resmî izin alınması çalışmaları sürdürülüyor Başkan Carter'den. Bu bombanın özelliği şu: Patlatıldığı alanda bütün canlıları öldürücü bir etkisi varmış. Bu etkiden yalnız binalar ve eşyalar zarar görmeyecekmiş. İşte Batı uygarlığının son teknik hamlesi! İnsana, bir eşya haysiyeti kadar bile olsa bir haysiyet, önem tanımayan bu keşfin şahsında, Batı'nın bütün insan anlayışının temelini görmek mümkündür. Dünya nüfusunun hızlı artışını önlemenin, dolayısıyla menfaat dağılımından daha çok yararlanma psikolojisinin bütün ipuçları bu keşifte açığa vurulmuyor mu? Kendinden gayrısına hayat hakkı tanımayan, tüm eşyalara kendisinin sahip olmasını isteyen bir iştiha ile yaklaşma değil mi bu?

Ve bir yerde, imansız olduğu için, akılca da öyle eksik ki Batı, bu cins keşiflerin belalarının, bir gün pekâlâ kendisinin başına musallat olmuş belalar olarak sonuçlanabileceğini bile hesaplayamıyor. Kişiler gibi, milletler de, uygarlıklar da, kazdıkları kuyuya bir gün kendileri düşeceklerdir. Hiç kimsenin şüphesi olmasın ki, Batı uygarlığı kendi kendinin başını yiyecek noktalara gelmiştir artık. Bu dünyanın kendi başına bir gün zindan olacağına bir şuuraltı itmesi değil mi dersiniz, onun ay'a gitme çalışmaları. Ay'a gitme yalanının özünde "bir noktadan bütün dünyayı bombardıman etme" düşüncesi sahil bir niyet olarak yatsa bile, galiba, bu "yalan"ın bir diğerk mistik yüzü bu kadar uç nok-

talara varmış olan bu keşiflerin, kendilerini dünyada artık yaşayamaz hâle getirdiği duygusu olsa gerek... Dünyaya, menfaate fazla bağlı olmanın ilahi tecellisi, bu dünyadan da murat almadan göçme biçiminde görülemez mi?

Dünya hayatına zaten geçici bir hayat gözü ile bakan, bu dünyayı bir imtihan ve hizmet alanı ve müddeti sayan İslâm uygarlığına muhtaçtır insanoğlu, ves-selam.

Yeni Devir, 23 Temmuz 1977

AYAK SESLERİ

Cumhuriyet'ten sonra, Osmanlı Devleti'ni yıkan bütün Batılı ülkelerle dostluklar kurduk. Onlarla kurulan bu dostluğa hâlâ da bağlıyız. Ne talihtir, bu memleketin talihi?

Batılı, hiçbir dönemimizde, bizimle herhangi bir hesaba dayanmayan bir dostluk içinde olmadığı hâlde, bu ülkenin yöneticileri, aydınları Batı'nın hep karasev-dalı âşıkları olmuştur.

İdrak çatlasa yeridir.

Uluslararası anlaşmaların garip cilveleri vardır. Yaka paça olan iki ülke bakarsınız bir gün karşı karşıya oturmuş, dostluk, yardımlaşma anlaşması imzalıyorlar. Ve kimseler de kalkıp yadırgamaz bunu.

Denecek yanı yok ya, tutup diyelim, başımıza örül-medik çorap bırakmayan şu Batı ile gün oldu, biz de dostluklar kurduk, şartlar öyle gerektirdi.

Fakat aklını hangi peynir ekmekle yemiş ülke, yüzyıllarca aynı tarihi, aynı siyasi bütünlüğü paylaştığı ve talihin -hayır talihin değil aynıyla Batı'nın- kendisinden söküp kopardığı kardeş ülkelere dost elini uzatmaz?

Ortadoğu ülkelerine karşı tutumumuzu düşünelim, bütün Müslüman ülkelere karşı, uzun yıllar takınılan tavrı düşünelim, Batılı dostlarımızın keyfi uğruna, menfaati uğruna, Müslüman ülkelerle, selamı sabahı kesen biz değil miyiz? Batılılar, o ülkelerin bizzat içinde oldukları hâlde, gözlerini ve ellerini oralardan çekemedikleri hâlde biz kuru bir dostluk gösterisinden bile sakındık, çekindik.

Velev Batı'ya kopmaz bağlarla bağlı olsaydık bile, bir defa sakalı kaptırılmış olsaydık bile, eski devletimizin içinde yer almış olan Müslüman ülkelerde kuracağımız yeni ilgiler onları, yani Batı'yı öyle tedirgin mi ederdi sanıyorsunuz, belli bir sınır içinde kurulacak ilgiye, bir iyi komşuluk jestine olsun Batı razı olmaz mıydı? Batı bizim bu komşularımızla kurulacak dostluktan rahatsız olsa bile, biz bu kadarcık dostluğun hiçbir sakıncası olmadığına, bilakis yararlı olacağına dair kuşkuları giderici bir üslup bulamaz mıydık, bir mazeret bulamaz mıydık? Diplomasimiz bu işi kıvıramaz mıydı? Yani Batılı dostlarımızı gücendirmeden İslâm ülkeleriyle bir kuru dostluk olsun, geliştiremez miydik?

Batı ile kurduğumuz dostluk gereği olarak onlara verilmiş bir teminat gereği olarak, Müslüman ülkelerle yeni ilişkiler geliştiremezdik, ise -dikkat buyrulsun bu noktaya- bu tutuma bağımsızlık denilmez, böyle bir devlete de "bağımsız devlet" diyemez kimse. Böyle bir devletin yılda bilmem kaç millî bayram kutlaması ise en azından acayıptir.

Uzun sözün kısası, yakayı iyice kaptırmışızdır. Batı'nın sözüyle oturup kalkmak politikamız olmuştur.

Halkımızın bağrında onulmaz yara açmış olan bir Cezayir meselesini aklımıza getirelim. İslâm ülkelerinin gözlerinin içine baka baka Cezayirli Müslümanın seller gibi akan kanını seyrede ede, gidip Fransa lehinde oy kullanmamış mıydık Birleşmiş Milletler'de? Bu daha biri, sonunculardan biri.

Aklımızı başımıza hâlâ toplamış değiliz. Hâlâ Müslüman ülkelerle kurulacak ilişkilere karşı son altmış yetmiş yılın Batı şartlamasını bir ur gibi içinden çıkarıp atamamış aydınlar var, hâlâ Müslüman denince, "İslâm

Ülkeleri" denince suratı buruşan, midesi bulanana et beyinli uşak ruhlu insanlar var.

Ya çağdaş gerçeği görerek kabul eder bu cins "pis Arap"çı aydınlar beyinlerini yıkayıp adam olurlar, bu katmerli küfürlerinden kurtulurlar veya bir gün gebe-rip giderler, kurtulur millet kendilerinden.

Çünkü ülkemiz kabuk değiştiriyor.

Ortadoğu kabuk değiştiriyor.

Çağ kabuk değiştiriyor.

Bu değişimin ayak sesini duymayanlar, birer çağ dışı olarak kalacaktır.

Yeni Devir, 28 Temmuz 1977

ÖNCE BİZ KALKACAĞIZ

1918 tarihi, devletimizin artık tarih olduğu bir yıldır. İslâm'ın zuhuruyla başlayan "nizam-ı âlem" idraki ve şevki, çeşitli merhalelerden geçerek ve yeryüzüne ilahi uygarlığın bütün renk ve cümbüşünü en somut örneklerle nakşede ede, girdiği duraklama döneminden sonra Batı'nın, daha doğrusu Haçlıların oyununa düşüp onun uygarlığını alınca kurtulacağını sandı ve bu yolda başvurduğu bütün denemelerden yenile yenile devletin tasfiyeye uğradığı vakte erişti.

Batılılaşma çabalarının, devletimizi varoluş hikmetinden uzaklaştırdığını gören ve inanan kadroların, iç ve dış düşmanlar tarafından devlet yönetimine yaklaştırılmaması, bu devletin dağılmasından sonra da devam etmiş ve işbu dağılan geniş topraklar üzerinde kurulan yeni devletler, kendilerini dağıtan Haçlı zihniyetinin karşısında değil de tam yanı başında yer almışlar ve birbirlerine olan münafereti yeni devletlerinin temel felsefesi olarak benimsemişlerdir. Ortadoğu ülkelerinin, halklarına aykırı bile olsa, devletlerinin genellikle tutumları bu olmuştur.

Bugün bile Ortadoğu devletlerinin, güvenilir bir dostluk ve işbirliği içinde el ele vermelerini engelleyen, hâlâ bu tutumun uzantılarıdır. Büyük, mutlu ve müreffeh bir aile düzeni içinde yaşamayı değil de, dar gelirli ve küçük aile birimleri olarak hayatlarını sürdürmeyi seçmişler.

Çünkü Batı, bunları dağıtmış olmakla işinin bitmediğini biliyor. Eğer birleşecek olurlarsa azim bir güç hâline geleceklerini biliyor. Geçmişte olduğu gibi, yine kendisinin perişan olacağını biliyor.

Hele bu ülkelerden kiminin elinde bulunan zengin imkânların, diğer ülkelerin elindeki personel, bilgi ve bilinçle bütünleştiği takdirde önüne geçilmez bir kuvvet belireceğini biliyor.

Ortadoğu ülkelerinin işbirliği gerçekleşecek olursa, geçmişte olduğu gibi, yeni bir tarihî misyon ortaya çıkacak, yeni bir “nizam-ı âlem” devri başlayacaktır.

Batı, iteleyle iteleyle Ortadoğu’yu getirdiği bu noktada, dünden daha çok dikkat ve itinaya muhtaç olduğunun bilinci içinde davranmaktadır. Çünkü Ortadoğu bugün tabii imkân ve istidat bakımından, bu asrın başındaki durumuna kıyasla daha talihli bir hüviyet kazanmıştır. Batı’nın bugün Ortadoğu üzerinde, yeni boyutlar kazanan şartlara göre, değişik stratejiler uygulaması bir yana, bizzat Ortadoğu ülkeleri de yeni imkânlara ve fırsatlara sahiptirler. Çağımız kendilerine, iyi değerlendirdikleri takdirde kazançlı çıkacakları fırsatlar sergilemiştir.

Ama bunların değerlendirilmesi, Ortadoğu’nun yetmiş senedir gelenekleştirdiği muayyen aydın tipini değiştirmesini gerektiriyor.

Hesaplarında, Ortadoğu’yu bir bütün olarak ele alan ve milletin bağlı olduğu uygarlık düzeni içinde davranışlarını dengeleyen yeni bir aydın tipine ihtiyacı vardır Ortadoğu’nun.

Bu aydının yetişmesi, aslında Ortadoğu ülkeleri için bir varoluş, bir tam bağımsızlık şartı olduğu kadar, dünyanın politika ve ekonomi dengesini de yönlendirecek bir gücün belirmesi bakımından da ayrı bir önem belirtmektedir.

Bu aydını, İslâm ülkeleri topluca bulmalıdırlar. Her ülkede bunu sağlayan kuruluşlara gidilmelidir. Resmî

kurumların bu bilince ulaşmadığı yerlerde, bu boşluğu İslâm aydınları, kendi çabalarıyla gerçekleştirmeye koyulmalıdır. Bunun için her ülkenin İslâm aydını, diğer ülkelerdeki aydınları da tanıyıcı ve tanıtıcı bir işbirliği içinde olmalı. Başka çıkar yol yok çünkü.

Şu nokta da kesinlikle bilinmelidir ki, İslâm ülkelerinden birinin ayağa kalkması, bütün İslâm ülkelerinin ayağa kalkması yolunda bir örnek hareket olacaktır. Birbirine baka baka, güvene güvene ayağa hep birden kalkacaklardır o zaman.

İlk kalkanın bizim olmamızı istiyor tarih bizden.

Bu şartı, bu borcu anlıyor muyuz?

Yeni Devir, 29 Temmuz 1977

İĞRETİ BİR DEVLET

Yeryüzünde varlığı münakaşa konusu olan tek devlet, İsrail'dir.

Bilindiği gibi İsrail, Birleşmiş Milletler'den çıkarılan bir karar üzerine ve suni olarak Filistin'de kurulmuştur. Filistin topraklarında yüzyıllardan beridir yaşayagelen yerli Müslüman halk, zorla bu ülkeden kovulmuş, vatanları Yahudilere devredilmiştir. Kovulan bu Müslümanlar yirmi dokuz senedir mülteci kamplarında yaşıyor. Yurtları ellerinden alındıktan başka, bu mülteci varlıkları da, şimdiye kadar resmî bir statüye bağlanmış değildir. Çeşitli ülkelerden gönderilen yardımlarla yaşamaktadırlar. Genellikle bu yardımlar kendilerine, çeşitli siyasi oyunlara alet kılınmak gayesiyle yapılmıştır. Bu yüzden Filistin'in hak sahibi olan bu insanları, farklı siyasi kutuplara ayrılmışlardır. İçlerinde milliyetçisinden marksistine kadar birçok düşünce grupları vardır. Beynelmilel güçler, bir huzursuzluk unsuru olsun diye Ortadoğu'ya Yahudi devletini yerleştirirken öte yandan da bir ayrı huzursuzluk kaynağı olarak bu Müslümanları kullanagelmişlerdir. Her defasında da zarara uğrayan, kırıma uğrayan bu zavallı Müslümanlar olmuştur. Beynelmilel güçler, bu Filistinli Müslümanların varlığını sürdürebilmeleri için çeşitli yardımlarda bulunurken, onların devam eden bu varlıklarını zaman zaman kendi siyasi ve ekonomik çıkarları doğrultusunda istismar etmekten de asla geri durmamışlardır. Bu halkı kullanarak tedhiş örgütleri geliştirmişler, Ortadoğu'ya da, dünyaya da dehşet vermişlerdir. Sosyalist ülkelerin denetiminde olan bazı

kamplar, dünyaya marksist militanlar yetiştiren birer eğitim bölgesi olarak kullanılmıştır.

Beynelmilel güçlerin maşa olarak kullandığı bu zavallı ve istismar kurbanı Müslümanlar, birkaç defa da komşu Müslüman ülkelerin kırımına uğradılar. Son olarak geçen yıl Suriye'nin katliamına maruz kalan bu mülteciler, daha önceleri de Batılı güçlerin sözüyle oturup kalkma geleneğindeki Ürdün'ün kırımına uğramıştı.

Kısacası, bir trajedi belirtir Müslüman Filistinlilerin hayatı.

Ama bütün bu alet olma ve çeşitli kırımlara uğramasına rağmen bir tek temel gayesi vardır ki mültecilerin, o da, eski yurtlarına dönmektir.

Onları bu gayelerinde haklı bulan birçok ülke vardır dünyada. Dolayısıyla, Yahudilerin kurduğu devleti, muallel gören, haksız bulan, Birleşmiş Milletler'in bu emrivakisini saçma sayan, hâsılı Yahudi devletini tanımayan birçok devlet vardır bugün. Hatta onu tanıyanların bile büyük bir bölümü, Filistin halkına, vatanlarına dönme hakkının verilmesinden yanadır.

İsrail Devleti ise, mültecilere bu hakkın geri verilmesi şöyle dursun, Batı'dan gördüğü destekle, giriştiği savaşlar sonunda mevcut sınırlarını bile genişletmiş ve zapt ettiği bu topraklarda hak iddia eder noktaya gelmiştir. Aslında Yahudi'nin, sınırlarını genişletmesinde güttüğü gaye, iyi bilinmelidir ki, daha geniş topraklara malik olmak ihtiyacıyla hiç ilgili değildir. Yani Yahudi, ülkesinin alanını genişletmek adına bu savaşlara girişmedi. Şimdilik ve hatta daha uzun bir süre, geniş topraklara muhtaç değildir Yahudi.

Onun bu toprak işgalinin amacı, muallel durumunu, mevcut iğreti devletini, meşrulaştırmaktır. Zapt ettiği toprakları, icabında, bir taviz olarak, geri vermek suretiyle Birleşmiş Milletler'in kendine hediye ettiği ülkenin, tabii ve meşru sahibi olarak tescil edilmesini hesaplamaktadır. Gayesi, kendini Filistin'in münakaşasız sahibi saydırmaktır dünyaya.

Bir emrivakiyle kurulan devletini, yeni bir emrivaki ile kabul ettirmek istiyor. Bunun yolu da, öncelikle komşularına tasdik ettirmektir kendini. Komşularının- sa en büyük silahı, bu ilk emrivakiye ram olmamaktır, onun varlığını temelden gayrimeşru görmektir.

Enver Sedat'ın bu gezisine karşı çıkan ülkeler, bu inceliğe dayanarak karşı çıkmışlardır.

Yeni Devir, 30 Kasım 1977

ESİR TÜRKLER

Osmanlı Devleti'nin tarihe karışmasından sonra, geçmişte bize ait olan birçok meseleler üzerinde, iddia sahibi olmak şöyle dursun, fikir beyanında bulunmaktan bile sakınmışsınız. Mesela İslâm topluluklarıyla ilgili uluslararası boyutlar kazanmış konularda bile, onların lehinde rey izharında bulunamamışız. Sanki onların lehinde bulunmak bir özlemin gerçekleşmesini istemek... Osmanlının ihyasını istemek gibi ürkütmüş bizi. Âdeta eski ülkeler tekrar bize dönecekmiş gibi korkmuşuz, Misak-ı Millî sınırlarını aşan konular itina ile kaçındığımız konular olmuş.

Esir Türkler meselesi kaçındığımız konuların en başında gelir. Onların esaretine acımanın bile suçlandığı dönemler yaşadık. Esir Türklerin tarihî yurtlarında insanca yaşamalarını istemek konusundaki kuru temenni ifadeleri bile kovuşturma konusu yapılmıştır. Bir kültür, tarih ve inanç bağına dayalı olarak, duyulanma hakkını bile tadamadık.

Değil aynı milletin çocukları olmamız, yedi kat gâvur bile olsalar, insanlık adına: hak, adalet, özgürlük adına itiraz etmemiz gereken bu esarete, onları esir eden vahşete âdeta hak veren bir tavır takınıldı. "Bir haksızlık gördüğünüz vakit, elinizle dilinizle doğrultunuz, ona da muktedir olamazsanız, kalbinizle buğz ediniz, kalben buğz etmek imanın en zayıf şeklidir" buyruğunu düşünelim de, kendimize yer biçelim.

"Yurtta sulh cihanda sulh" un bozulmaması adına "esarete, mezalime devam edilsin" anlamına mı geliyor.

Bugün yeryüzünde 80 milyon esir kardeşimiz vardır. Bu esarete karşı ilgisiz olanların imanından şüphe etmek, İslâm'ın emridir. Yüzyıllarca İslâm'ın çekilmiş bir kılıcı olarak yaşamış olan bu millete, bu kendi milletimize karşı, haklarının, yani hakkımızın savunmasını yapmamak, bizi "hayvandan da aşağı" bir derekeye düşürür. Bu meseleyi ağzına almayanlar, kâfirden daha şiddetli kâfir olanlardır.

İlgi göstermenin, haksızlığa karşı çıkmanın bin türlü yolu vardır. Esir Türklere ilgi gösterilmesini isteyen insanlara karşı bizim yerli kâfirler, sanki Rusya'ya, Çin'e savaş açılmasını istiyormuşuz gibi davrandılar. Evet, keşke muktedir olsaydık da açsaydık savaşı... İstenen bir ruhi ilgi olmuştur, kalbî rabıta olmuştur oysa. Ve istenen bu durumu, her imkân ve fırsatta dünya kamuoyuna duyurmak hususunda çaba göstermek olmuştur. Milletinin başına gelen felakete "oh olsun!" demeyen her insanın, istemesi gereken hususlar istenmiştir.

Temmuzayının üçüncü haftası Birleşmiş Milletler'ce "Esir Milletler Haftası" olarak ilan edilmiştir. Haysiyetli milletler esaretten yana olamazlar. Bu haftaya bütün gücümüzle katılmalıyız. Ve esir Türklerin hiç kimse gereği gibi davasına sahip çıkmamaktadır. Bizim görevimizdir, namus borcumuzdur, haysiyet borcumuzdur bu.

Çin mezalimi altında inleyen Doğu Türkistan, Sovyetler Birliği'nin esiri olan Kırım, İdil-Ural, Kuzey Kafkasya, Batı Türkistan, Azerbaycan'daki milyonlarca insan bizim kardeşimizdir. Onları Birleşmiş Milletler'de savunmak, emperyalizmi protesto etmek yükü altındayız.

Bu konuda bütün dost ülkeleri uyarmak, özellikle Müslüman ülkeler nezdinde teşebbüste bulunmak bizim vazifemizdir. Yoğun diplomatik temaslar, konu ile ilgili yayınlar yapılmalıdır. Devlet el atmalıdır bu işe. Hükümet yönelmelidir bu davaya. Bu dava, birkaç sınırlı imkân içinde bulunan derneklerin altından kalkacağı iş değildir. Resmî güçler nice zamandır devam eden bir yobaz tutumdan vazgeçerek, insanlaşmalıdır, Türkleşmelidir, Müslümanlaşmalıdır.

Yeni Devir, 30 Temmuz 1977

KIBRIS VE İSRAİL AYNI DAVADIR

Türkiye büyüyünce Kıbrıs'a olan ihtiyacımız şart olacaktır, demiştik. Bizim için Kıbrıs, tarih boyunca bu önemi taşımıştır. Nitekim Osmanlı Devleti, bütün İslâm memleketlerini bir merkeze bağlayınca, Akdeniz'de güvenliği teminat altına almak düşüncesiyle Kıbrıs'ı fethetmişti. Yavuz Selim'in, birçok ısrarlara rağmen, Kıbrıs fethine girişmediğini görüyoruz. Dünyanın yetiştirdiği en büyük strateji dehalarından olan Yavuz:

“Ben İslâm memleketlerini bir bayrak altında toplamak isterken, siz beni bir adaya götürmek istersiniz” diyerek, Kıbrıs'ın ancak, İslâm birliği sağlandıktan sonra, bir uç karakol olarak zapt edilmesinin gereğini belirtmişti.

İslâm fütühatının yoğunluk kazandığı ve denizlere açılmaya başlandığı Hz. Muaviye zamanında Kıbrıs, bu fetihlerin Batı dünyasından gelecek olan engelleri karşılamak gayesiyle zapt edilmişti.

Yani Kıbrıs, Ortadoğu'nun, bir iddia sahibi olduğu zamanlarda, daha çok önem kazanıyor. Ya büyük fetihlere girişmek noktasında olduğu zamanlarda yahut iç birliği sağladıktan sonra, onun muhafazası söz konusu olduğu dönemlerde...

Şimdi, gelelim bugünkü Ortadoğu gerçeğine, Ortadoğu bugün, ne tarihte olduğu gibi birleşik bir güç belirtmektedir ve ne de daha uzak ülkelere ulaşma konusunda bir iddia taşımaktadır.

Ortadoğu, ancak, mevcut yerlerinde kendini savunma kaderini yaşıyor. Ve bu savunma noktasında ise sadece Kıbrıs adası kendine bir üs olmak mevkiindedir. Bir tek Kıbrıs vardır koca Ege ve Akdeniz’de üzerinde hakkı olduğunu ileriye süreceği yer olarak. Sayısız düşman ülkelerine ve adalarına karşılık bir tek Kıbrıs’ı vardır bugün Ortadoğu’nun. Batı, bu bir tek mukabil noktayı da bize bırakmak istemiyor.

Şimdilerde, Ortadoğu’nun bir kargaşa içinde olmasına ve içine bir hançer gibi sokulmuş daha muhkem bir Batı kalesi olan İsrail Devleti’nin bulunmasına rağmen Batı yetinmiyor bunlarla.

Çünkü Ortadoğu ülkeleri, bugün yaşadığı kargaşalık bir yana, güçlenme, birleşip bütünleşme yolunda bir iç potansiyele de sahiptir.

Dünyanın büyük güçleri arasındaki menfaat kavgalarından çıkacak olan bazı dalgalanmalar, birden bire Ortadoğu ülkelerinin daha bilinçli bir dayanışma içine girmesine, imkânlarını birleştirmesine, dolayısıyla topyekûn hepsinin güçlenerek yeni bir dünya dengesi olarak zuhur etmelerine imkân verebilir. Böyle bir zuhur hadisesi karşısında, işleri çok güçleşecek olan Batı, kendini şimdiden tedbir almaya mecbur görüyor. Onun için Kıbrıs konusunda hassasiyet gösteriyor. Yani bugünden daha çok, geleceği düşünerek Kıbrıs’ı bırakmıyor bize. Güçlü bir Ortadoğu’nun elinde Kıbrıs’ın bulunması korku veriyor kendisine şimdiden.

Kıbrıs, yalnız bir Türkiye meselesi değil, bir Ortadoğu, bir dünya meselesidir. Bir İslâm dünyasıyla Batı dünyası meselesidir. Tıpkı, İsrail’in, yalnız bir Arap-İsrail meselesi olmadığı gibi... Onun da bir İslâm ve Batı meselesi olduğu gibi. İsrail de Kıbrıs da birbiri-

ne derinden bağlı bir tek mesele gibidir. Her ikisi de, İslâm dŸnyasının gŸçlenmesini, dayanışma içine girerek yeni bir blok'un teşekkŸl etmemesini sağlamak adına, Batı'nın itina gösterdiği, geleceği adına itina göstermeye mecbur bulunduğu, birbiri içine girmiş bir tek dava hüviyetindedir. Ve Kıbrıs'la, İsrail davasının hâli, bütünleşmemizle dış dŸnyaya açılmamızın habercisi gibidir.

Yeni Devir, 8 Aralık 1977

BİRLEŞMİŞ MİLLETLER'İN ESİRİ

Batı dünyasının, bütün dünyayı aldatmak için çeşitli oyunları, tuzakları vardır.

Batı'nın, içinde kendi çıkarları söz konusu olmayan hiçbir kuruluşu ve tasarısı yoktur.

Şimdi Birleşmiş Milletler'de Batı usulü içkili, danslı bir gün kutlanıyor, 10 Aralık 1948 İnsan Hakları Evrensel Beyanamesi'nin 29. yıldönümü olarak.

O, Birleşmiş Milletler'dir ki, aynı yıl, Filistin'de bir Yahudi Devleti'nin kurulmasına karar vermişti.

O, Birleşmiş Milletler'dir ki, Uzakdoğu'da tehlikeye düşen çıkarlarını kurtarmak adına Kore'de savaşa girmişti.

Bu Birleşmiş Milletler'dir ki şimdilerde yine suret-i haktan görünerek Güney Afrika'daki ırkçı beyaz azınlık yönetimini protesto ediyor. Aslında Batı'nın Güney Afrika'da protesto ettiği, ırkçı yönetim değil, doğrudan doğruya oralarda ekonomik ve siyasi çıkarların ters yüz bulmasıdır. Irkçı yönetim meselesi ise zahiri kurtarma gayreti...

Kıbrıs'ta Türklerin boğazlanmasına zevkle seyirci olan Birleşmiş Milletler değil mi?

Hangi insan haklarının takipçisidir şu Birleşmiş Milletler?

Birleşmiş Milletler'in kalbi durumunda olan Amerika'da, zencilere karşı uygulana gelen muamele hangi insanlık duygusuyla izah edilir...

Elbette Batı'nın insanlık duygusuyla izah edilir...

Yeryüzündeki esir Türklerle ilgili hangi girişimin sahibidir Birleşmiş Milletler?

Birleşmiş Milletler'ce, Batı dünyasınca, insan sayılan ve hakkı savunulanlarda anlaşılan bazı özellikler aranıyor. Yani Müslüman olmaması, Türk olmaması aranıyor, korunması için. Ayrıca, kendi menfaatine uygun düşmesi aranılıyor.

Bugün Kızıl Çin ve Sovyetler Birliği'nin fiilen tutsağı olan milyonlarca Türk, haklarının aranması için, Batı dünyasınca istenen özellikleri taşıyorlar.

Milyonlarca Kırım Türk'ü, yurtlarından kovularak Sibirya'nın buz çöllerine sürülmüştür, toptan imhaya uğramışlardır. Soran yok.

İdil-Ural, Kuzey Kafkasya, Azerbaycan, Batı Türkistan Türkleri bağımsızlıkları ellerinden alınmış olarak, insanlık dışı bir zulme ve sömürüye terk edilmiştir, sözünü eden yok.

Doğu Türkistan, Çin mezalimi altındadır, kimse ilgilenmez.

Hangi Birleşmiş Milletler bu milyonlarca insan için, insanî duygularla ilgilidir?

Büyük güçlerin kendi aralarındaki menfaat bölüşmesinde Türkler, Rusların ve Çinlilerin payına düşmüştür, o kadar...

İnsana yönelmiş olan bir Birleşmiş Milletler yoktur, bir kandırmaca, aldatmaca, bölüşme vardır. Bir de, bu kandırmacalara kanarak Birleşmiş Milletler'e bel bağlayan, onu hayırlı ve haklı bir çalışma içinde sanan zavallılar vardır.

Onu kutsayan, alkışlayan, efendisi Batı olan, bir de yerli uşaklar vardır içimizde. Bunlar Birleşmiş Milletler'in, Batı'nın bize karşı takındıkları kör ve sağır tutumun öteden beri alkışçısıdır. Türk âleminin bu esaretini insanlık dışı sayan kişileri şovenlikle suçlayan bunlardır. Esir Türklere âdeta yürek soğuturcasına bir davranış içinde olanlar bunlardır. Bunlar, dünyanın bilmem neresinde, ezilen bir millet gördükleri zaman, eğer Batılılar da karşı çıkıyorlarsa bu ezilmeye, yalpa kürek onların yardım görmesine koşarlar da, milletimizden olan insanların tutsaklığına ses çıkarmazlar, hatta onların hakkını savunmayı suç bilirler.

Esir Türkler davasına yardımcı olmayan insanları, bu büyük mezalime göz yumanları, bu acıyı can evinde duymayanları, hangi milletten olurlarsa olsunlar, "düşman" sayabilirsiniz. Lanet olsun milletine sahip çıkmayanlara!

Yeni Devir, 12 Aralık 1977

KANDIRMAYIN BENİ

Haritaya baktığımda, hep garip duyguların saldırısına uğrarım. Bir muzip el, beni şaşırtmak için eline boyalı kalem almış, harita üzerinde gelişi güzel oyunlar yapmış, değiştirmelerde bulunmuş gibi gelir bana. Bazen yeraltında çalışan gizli örgütlerin, geleceğe ait hazırladıkları tasarının, mahrem projelerin bir nüshası elime geçmiş gibi gelir bana, ben haritaya bakarken. Sürekli olarak oyunlarla, ihanet tasarılarıyla beni meşgul eden, üzen, kızdıran, bazen güldüren, ama hiçbir defasında olsun inandıramayan sürprizlerle karşı karşıya bırakılıyorum harita karşısında.

Beni öyle olur olmaz zamanlarda şaşırtan, apıştıran, saçması karşısında sinirden güldüren veya çılgına çeviren bu harita kalpazanlarını bir yakalasam diye, hep planlar kuruyorum. Bir yakalarsam diyorum hep, onları bir daha öyle işlerle uğraşamayacak hâle getirmek şartım olsun. Ama yakalarsam...

Kimdir bunlar, bu harita üzerinde oynayanlar, bu sahtekârlar, bir tanısam... Dişi mi, erkek mi, genç mi, ihtiyar mı, yoksa ne yaptıklarının bilincinde olmayan muzip, haylaz, şımarık çocuklar mı bunlar acaba? Elleri cetveller almışlar, başlamışlar çizmeye, şurası Suriye, burası Ürdün, orası Irak, berisi Lübnan, aşağısı Suudi Arabistan, yanı Mısır, öte Sudan, Libya, Ceza-yir, Fas diye... Üzerine de yazmışlar Lâtin yazısıyla. Bir konağın odalarından her birini, ailenin bir üyesine ayırır gibi, haritayı ayırmışlar, bölmüşler. Mekke, Medine bunun; Şam, Halep onun; Beyrut, Amman şunların;

Bağdat, Kahire onların; İstanbul, Erzurum senin olacak demişler. Haddini bilmemenin de bu kadarı olmaz doğrusu!

Şakanın da ihanetin de bir sınırı vardır, onların bu sınırdan taşarak benim sınırlarıma cetvelle, kalemle el atması hazmedilir, affedilir suçlardan değil...

Hayret ediyorum, acaba bu harita benden başka kimseciklerde yok mu, bir gizli el yalnız bana mı bir nüsha getirip bırakmış sadece. Başkalarına hiç vermemiş mi ki, benden başka kimse konu etmiyorsa bunu?

Kimdir, kimdir bunlar; Semerkand'ı, Buhara'yı, Taşkent'i, Yarkent'i, Belh'i, Kaşgar'ı, Merv'i, Batum'u, Bakü'yü benden koparan, sınırlar çizen?

Endülüs nerede?

Bükreş, Tameşvar, Kosova, Mohaç, Uyvar, Belgrad nerededir? Kimler değiştirdi adlarını, kimler Yunanistan, Bulgaristan, Yugoslavya, Arnavutluk, Romanya gibi adlar taktı buralara, etrafına sınırlar çizdi?

Bir uzun uykudan yeni mi uyandım veya uyanmış oluyorum da hâlâ gördüğüm rüyanın etkisiyle konuşuyorum, hep rüyada mıyım bu haritayı gördüğümde?

Yoksa benim bilemediğim, aklımın alamadığı, gerçekten bir şeyler mi dönmüş?

Ne olur söyleyin, şimdi benim sınırlarım hakikaten 777 bin kilometrekare mi oldu? Karadeniz, Ege, Akdeniz, adalar, ticaret filolarım, kalyonlarım, çektirilerim, leventlerim, korsanlarım, yoksa hiç benim olmayan birer uydurduğum masallarım mıdır?

Akıncılarım, Turhan, Evrenos, Malkoç beyler, onların oğulları, oyalandığım kurşundan süvariler miydi?

Nee? Elli yılı geçiyor mu cumhuriyet kurulalı, Amerika bize ambargo mu uyguluyor. Kredi ve silah mı vermiyor, Kıbrıs'ı mı istiyorlar, IMF, Ortak Pazar, İsrail Devleti ha?

Siz de kandırmayın beni, bu kadarına ölürüm de inanmam.

Durun, durun yakaladım sizi, benim haritamla oynayan sizlersiniz, kurtulamazsınız elimden...

Yeni Devir, 4 Ocak 1978

ONUR KAZANMAYA DOĞRU

Kaderin bize armağan kıldığı imkânlarla, yobaz bir devrimcilik sarasıyla, hep karşı çıktığımız içindir ki, başta biz olmak üzere bütün İslâm ülkeleri, yeryüzündeki ağırlığımızı kaybetmiş bulunuyoruz.

Bu tarihî yanılgıdan ayrılmadığımız sürece, daha nice yenilgiler çıkacaktır önümüze. İslâm ülkelerinin hiçbiri, tek başına dünya için önemli bir varlık değildirler ve olmaları da imkânsızdır. Herhangi bir İslâm ülkesinin tek başına bir güç olarak belirmesi de hayal edilmemelidir. Çünkü böyle bir gücün ortaya çıkması, öteki İslâm ülkelerine de çeki düzen getireceği için, dünya buna izin vermeyecektir elbette. Yani hiçbir İslâm ülkesi, kendisi dışındaki dünyalardan medet umarak, onlara yaranmaya çalışarak saygın, önemli bir varlık olma imkânı bulamayacaktır. Böyle bir hayale kapılan İslâm ülkesini yabancılar, umutlarla oyalayarak mevcut potansiyelini de sömürürler. Dumura uğratırlar. Hatta onu, diğer İslâm ülkelerine karşı bir mukabil koz olarak kullanarak, daha çok yalnızlığa iterler.

İslâm ülkeleri ancak yan yana bulunurlarsa, bu, dünya için bir önem belirtir. Böyle bir blok ancak bir kıymet ifade edebilir. İslâm ülkeleri ancak böyle bir işbirliği sonucunda oyunlara gelmekten kurtulabilirler.

Dostlukların tek taraflı işlememesi, menfaatlere riayet edilmesi için bile, güçlü, önemli olmak mecburiyeti vardır.

İslâm ülkelerinin itibarlı ülkeler hâline gelmesi, yekdiğerleriyle kopmaz işbirliği içinde olmasıyla mümkündür. Ancak, böyle olunca süper güçlerin bir oyun alanı olmaktan çıkarak dostluk yarışına giriştikleri bir kuvvet kutbu olurlar.

Böyle bir birliğin gerçekleşmesine engel olmak hususunda, dış dünyanın sahnelediği bütün oyunları bilerek ve aşarak yol alınmalıdır.

Küçük, gündelik menfaat oyunlarıyla oyalandırılan İslâm ülkeleri, aslında, kendi arasında hiçbir menfaat çatışması olmayan bir topluluktur. Hiçbirinin, diğeri aleyhine çözüm bekleyen sahil problemi yoktur. Ama dünya, onları yapay çatışmalarla karşı karşıya getiriyor hep. Suni anlaşmazlıklarla birbirine düşman kılıyor.

İyi bilinsin ki, birbirine aykırı çıkar çatışması olmayan ülkeler, yalnızca İslâm ülkeleridir. Nasıl ki Osmanlı Devleti, içindeki Müslümanlar arasında hiçbir çıkar çatışması olmadığı hâlde yıkıldıysa, öylece, şimdi de, aynı şekilde bir güç birliği oluşturmalarına engeller dikiliyor.

Kaldı ki, aralarında farzımuhal bir çıkar çatışması olsa bile, bu, asla aşılması, çözümlenmesi imkânsız bir engel olamaz. Birbirine verecekleri taviz, gâvurlara verdikleri tavizlerden elbette fazla değildir.

Kısacası, taviz gerekiyorsa, taviz vermelidir birbirine İslâm ülkeleri. Hem de seve seve. Birleşmeleri için sayısız imkânları bulunduğu hâlde, birleşemeyen tek topluluk İslâm ülkeleridir yeryüzünde. Dış dünyanın diktiği engelleri aşmayı, aklına koyan bir tek ülke belirirse İslâm dünyasından, bu ses, elbette ki, yankısız kalmayacaktır. Gittikçe katılmalar başlayacaktır.

Büyük bir İslâm birliğidir, Müslüman ülkeleri kurtaracak olan, güçlü kılacak olan, oyuncak ve onursuz olmaktan çıkaracak olan, kendi haklarını olduğu gibi, her ulusun da hakkını koruyabilecek olan, dünyaya denge getirecek olan.

Yeni Devir, 27 Mart 1978

GELECEK BİRLİĞİNDİR

İslâm dünyasını parçalamak için Batı'nın denediği çeşitli yollar, açtığı Haçlı Seferleri, tarih boyunca Müslümanların da kendi aralarında birleşmelerini, yardımlaşmalarını sağlamıştır. Aksi de söylenebilir: Müslümanların İ'la-yı Kelimetullah uğruna verdikleri birleşik cihat karşısında, Haçlılar da mukabil birleşik kuvvetler oluşturmaya çalışmışlardır.

Bu çatışmalardan, yüzyıllar boyu Müslümanlar kazançlı çıktı. Karlofça Antlaşması'ndan sonra değişen talih, İslâm dünyasının içine girdiği duraklama, Batı'ya yeni umut kapıları açtı. Müslüman olmayan topluluklar bağımsızlık sevdasına düşürülerek bizden koparılmaya başlandı.

Fakat İslâm dünyası, yine bir bütündü ve Batı'nınsa temel amacı bu bütünlüğü parçalamaktı. Geçmişte denenmiş yöntemlerle bu birliği tamamen ortadan kaldırmanın mümkün olamayacağını Batı çok iyi biliyordu. Ona karşı örgütlenecek yeni Haçlı saldırılarıyla sürekli, kalıcı başarılar ulaşamayacaklarını görüyorlardı. Böyle saldırılarla, işgallerle ancak geçici başarılar elde edebilirlerdi. Buna karşılıksa, İslâm toplumları geleneksel birlik ve dayanışmalarına uyararak, toplu direnişlerle, er geç haklarından gelirlerdi Batı'nın. En kanlı ve çetin savaşların, bağımsızlık savaşları olduğu açıktır çünkü.

Bu yüzden Batı, İslâm ülkelerini birden bire işgale kalkmadı. İşgale elverişli bir ortama gelmeleri için, daha tutarlı ve kestirme bir yol denedi.

Kavmiyet düşüncesini soktu aralarına.

Başka hiçbir şey değil, kavmiyetçiliktir, İslâm dünyasını parçalayan, Osmanlı Devleti'ni dağıtan. İçinde bulunduğumuz malî, askerî, idarî bunalım değil, teknik yetersizliğimiz değil, doğrudan doğruya kavmiyetçiliktir bizi yıkan.

Bu kavmiyetçilik, tabii ki, asla geniş halk tabanına yayılmadı, ama İslâm toplumunun aydın kesiminde özellikle yöneticiler katında, geniş ilgi ve uygulama alanı buldu. Zaten bir ülkeyi batıran da, kurtaran da aydınlar, yöneticiler değil mi?

Böyle dağıldı İslâm Birliği.

İşgaller, kavmiyetçi fikirlerle işbirliği hâlinde başlamıştır. Bu işbirliği sonucunda Batı, İslâm ülkelerinin yönetimini ve yöneticilerini, kendi yedeğinde tutmaya olağanüstü özen gösterdi hep. Hâlâ İslâm ülkeleri, böyle bir işbirliği geleneği içindedirler.

Altmış yıldır bu geleneğin çeşitli, bazen değişik görüntüleriyle yönetiliyorlar.

Bu bakımdan İslâm ülkelerinin, kendi aralarında, yeni bir birlik oluşturmaları çok zordur ve Batı, bunun sağlanmaması adına olanca gücü ve imkânıyla seferberdir.

Ortadoğu'da sürekli olarak devam eden problemleri, Batı'nın, İslâm birliğini engellemek konusundaki eylemleri saymalıyız.

İslâm ülkelerinin girişmeye yönelir gibi oldukları her dayanışma hareketi küfür dünyasının çelmelerine uğramaktadır. Gerçi bu ülkelerin yöneticileri hâlâ Batı yanlısı olma özelliklerini korumaktadırlar, ama bazen Batı'nın kendilerine karşı oynadıkları çok açık ve çok onur kırıcı oyunlara mukabil, zaman zaman çok sınırlı

ve silik olsa bile İslâm ülkeleri arasında bir güç birliği geliştirmenin gereğini görür gibi olarak, bunu sağlamaya yönelmektedirler. Fakat yüreklerindeki korkular, bu işi sağlam ve temelli bir şekilde tutmalarına engel olduğu için, bu eylemleri de sonuçsuz kalıyor.

Oysa İslâm ülkelerinin toplumları, istisnasız, İslâm birliğinin özlemi içindedirler. Onların kavmiyetçi ve Batıcı bir tutumla ilgileri yoktur. Masum ve mazlumdur Müslüman halk.

İşte İslâm birliğini sağlayacak olan, Müslüman halkın asıl bu masum ve mazlum yapısı olacaktır. Çünkü bu halk bir uyanış içindedir ve zamanla kendine uygun kadrolara kavuşacaktır.

Aklı başında olanlar, ileriye görenler, halkının bu sağduyusuna yöneliyor.

Yeni Devir, 28 Mart 1978

KÜFÜR, NİFAK VE İSLÂM

İslâm âleminde küfür, devrini tamamlamıştır. Küfürün çekildiği alanları nifak işgal etti. Şimdilerde münafıklar hüküm sürüyor her yanda.

Küfür, İslâm Birliği'nin, bu yüzyıl başında, bir yandan dağılmaya, öte yandan da dağılan her parçası üzerinde kesin olarak sultasını kurmaya başlar. Bu dönemde küfür İslâm memleketlerine fiilen hâkimdir. Adı "resmen" bağımsız olan ülkelerdeki hâkimiyetiyle, resmen bağımlı memleketlerdeki hâkimiyeti arasında hiçbir derece farkı bile yoktur. Küfür, kendi politikası gereği, bazı ülkelere bağımsız süsü verdi. Açıkçası, kendisini aratmayacak bir yönetici kadro gördüğü ülkelerin, bağımsızlığına razı oldu. Bu Batıcı kadrolar, kraldan fazla kralcı gibi, sadakatle efendilerine hizmet ettiler. Hizmetinde gevşeklik görülenler veya daha iyi hizmet arzında bulunacak kabiliyetler zuhur ettikçe de, Batı bu kadro içinde yeni tercihlerde bulunarak, değişiklikler yaparak sömürsünü devam ettirdi.

Bu köle ruhlu yerli kadrolar, dışta ne kadar uşak idiyeler, içte de o kadar zalim oldular. Kendilerini vatan kurtarıcısı olarak ilan ediyorlardı. Ülkeyi yükselttiklerini, çağdaşlaştırdıklarını yaygınlaştırıyorlar, İslâm Birliğinin olduğu dönemleri, bir "karanlık devir" gibi gösteriyorlardı.

Tam bir küfür içindeydiler.

Zaman değiştikçe, Batı, sömürgelerini tasfiyeye kalkınca, kendisine "bağımlı" olan öteki İslâm ülkelerini de, diğer sözde bağımsız ülkeler gibi düzenleye-

rek bağımsız kılıyordu. Oraları da yine Batıcı kadrolara teslim ederek çekiliyordu.

1940'lardan sonra İslâm âleminde görünen manzara budur. San Francisco Antlaşması, Birleşmiş Milletler'in İnsan Hakları Evrensel Beyanname'si'nin yayınlanması, küfür dünyasının hâkimiyetine, sömürgeciliğine yeni bir muhteva kazandırmaya yönelme girişimlerinden başka bir şey değildir. Klasik sömürgecilikten vazgeçmeye başlanışın, sömürmekten vazgeçmeye başlanışın, sömürmek için daha yeni ve ince yöntemler geliştirmeye kalkışın, değişik fitneler keşfetmeye yönelişin devri açılıyordu.

İslâm memleketlerinde demokrasi denemelerini başlattılar. Güdümlü bir demokrasiyi, çok partili bir siyasi hayatı yürürlüğe koydular. Bu batı sömürgeciliğine yeni bir öz getirirken, diğer taraftan Müslüman halka kısmi bir tercih imkânı da veriyordu.

İşte bu kısmi tercih dönemi başlar başlamaz, bütün İslâm ülkelerinde, küfrün açık ve yoğun sultanı da, yerini bir başka döneme, yani nifak dönemine terk ediyordu.

Çeyrek asrı geçen bir mazisi oluyor nifakın böylece. Bu nifakın uzantısıdır günümüze kadar gelen.

Bilindiği gibi münafık anasıl kâfirdir, küfürdedir; lakin sahte bir iman peçesi vardır yüzünde. Gelir, iman sahiplerine "ben sizdenim" derler. Basiret ehli mümin anlar, tanır münafığı. Ama birçokları da, hele sağlam bir inanç terbiyesinden geçmemişlerse, onu tanımakta güçlük çekerler. Şahıslarını ve partilerini "kendilerinden" sanırlar.

Fakat görülen o ki, küfrün devrini tamamlaması gibi, nifak da, İslâm toplumunda son demelerini sürü-

yor. Giderek tavsiyor nifakın hâkimiyeti. Bu durumda, telaşa düşmüştür Batı. Yeni oyunlar sergileme çabasındadır. Nifakın değişik türlerini deniyor.

Ama nifakın zahirî mümin görüntüsü, Müslümanların, kısmen nefes almasına da fırsat verdiği için; daha doğrusu Allah murat eylediği için Müslümanlar da artık ayağa kalkmaya başladığından, şahit olunan görüntüler şu ki, İslâm'dır şimdilerde yavaş yavaş gündeme gelen.

Küfür bitti, nifak bitiyor, gelense İslâm'dır artık.

Yeni Devir, 22 Ekim 1978

KIBRIS'A İHTİYACIMIZ VAR

Kıbrıs Adası baştanbaşa çöl veya kayalık bir arazi parçası olsa bile, yani ekonomik bakımdan hiçbir değer taşımamış olsa dahi, hakikatte pahası çok yüksek bir adadır. Yalnız bütün bir Akdeniz havzasını kontrol eden bir üs değil; aynı zamanda bütün Ortadoğu'yu, Kızıl Deniz'den Hint Okyanusu'nu; Boğazlar yoluyla Doğu Avrupa'yı ve Rusya'yı; Asya içlerini, Uzakdoğu'yu, Çin'i, Japonya'yı kollayan bir coğrafya parçasıdır.

Bütün dünya üzerinde askerî ve ekonomik iddiası olan, hatta olmayan her ülke, Kıbrıs'la ilgilenme mevkiindedir. Bu özelliği bakımından Kıbrıs, dünyada stratejik değeri çok yüksek olan belli başlı yerlerden biridir.

Yahudilerin devlet kurması için gösterilen Madagaskar Adası, Kıbrıs ve Filistin'den; Yahudiler malûm sebepleri dolayısıyla Filistin'i seçince, Kıbrıs'ı ellerinde bulundurmamak ihtiyacı, Batı âlemi için daha çok vazgeçilmesi mümkün olmayan bir şart olarak belirdi. Yahudi fiilen bir kıtaya yerleşince, onu bir düşman çevreye karşı muhafaza etmek, ancak Kıbrıs vasıtasıyla sağlanabilirdi. Yahudi, Batı'nın Ortadoğu'daki ileri bir kıta karakolu olarak yaşayabilmek için, Kıbrıs gibi bir destekleme üssünün elde tutulması zaruretti.

Bilhassa Ortadoğu'nun petrolüne muhtaç olan Batı için bu ada, önemi daha da artmış bulunan bir üstür.

Hele hele Müslüman ülkeler arasında baş gösteren yardımlaşma ve dayanışma eğilimi sonunda, bu topraklar üzerinde güç kazanacak olan "yeni bir dünya" ihtimali, Batı düzenlerinin ve sömürülerinin birer kor-

kulu rüyası olmaya başlayınca, Kıbrıs'ın pahası, önemi daha artmış bulunuyor.

Son yıllarda Türkiye'nin öteki Müslüman ülkeler nezdinde oynadığı yeni ayıltıcı ve uyarıcı rolü de katacak olursak, Kıbrıs'ı Batı'nın elden çıkarmak istememesinin başlıca sebeplerini anlamış oluruz. Türkiye'nin tarihî rolünü gündeme getiren siyasi ve kültürel hareketin yoğunluk kazanması, Batı'nın bu ada üzerindeki ısrar ve titizliğinin ve aceleciliğinin öteki önemli sebeplerindendir.

İtiraf etmeliyiz ki Kıbrıs bizim için, bugün içinde bulunduğumuz eksik ve güçsüz şartlarımız bakımından değil, daha çok gelecekte temsil edeceğimiz hüviyet noktasından önemlidir. Dar sınırlı bir iddianın değil, geniş boyutlu bir amacın ihtiyacı için önemlidir asıl. Yani yarın daha çok ihtiyacımız olacaktır Kıbrıs'a. Ve şimdiden Kıbrıs'ı elimizde bulundurmaksa, bu amacı çabuklaştırıcı bir önemli etken olabilir ancak. Bu sebeple Kıbrıs, "Büyük Türkiye" düşüncesine bağlı olanlarca mühim bir konudur.

Bu önemi dolayısıyla Kıbrıs'tan Batılı emperyalistlerin vazgeçemeyeceği tabiidir. Öyle ki bu emperyalistler Kıbrıs'ı, bizden çok daha fazla güvendikleri, destekledikleri Yunanlılara bile terk etmeyi istemiyorlar. Yunanlılardan çok, kendileri muhtaçtır Kıbrıs'a. Nitekim Batı'nın Enosis'e asla razı olmaması bu sebeptendir. Enosis'i sağlamayı hedef tutan darbe hareketine vaktiyle nasıl karşı çıktıklarını gördük. Kıbrıs, ne tam anlamıyla Yunanlıların, ne de Türklerin olsun istemiyorlar bu yüzden. Kendi kontrollerinde küçük ve kendilerine muhtaç bir devletçik kurulmasından yanalar. Bu yüzden ki, vaktiyle Kıbrıs'a yapmış olduğumuz askerî müdahale, Batı âlemince ciddi bir reaksiyonla karşılanmamıştı. Hatta işlerine bile geldi önce, fakat biz

bir iddia sahibi olunca işin rengi değışti ve ambargolar başladı.

Evet Kıbrıs, büyük bir Türkiye düşünenerce gerçekten çok önemlidir, hayatidir.

İşin hakikati, Kıbrıs'ı kaybetmemek için kan, ter dökener de bunlardır. Ancak bunlardır, dış piyasalardan para bulmak hayali karşılığında Kıbrıs'ı Batı'ya peşkeş çekmek istemeyener. Ancak bunlardır, dış ülkelerde saygınlığımız artıyor düşünüyü görerek Kıbrıs'ı bir dostluk armağanı olarak sunmaya hazırlananlarla kavga verecek olanlar.

Kıbrıs hususunda taviz düşünenerler, hâlimizin hovardaları ve istikbalimizin kumarbazlarıdır. Ve dahi kendi nefislerinin de cellâtlarıdır. Böyle biline!

Yeni Devir, 27 Kasım 1978

MÜSLÜMAN SOSYALİST OL (!)

Hatırlardadır, bir süre önce, din işlerine bakan Devlet Bakanı'nın konuğu olarak, Sovyetler Birliği'nde yaşayan Müslümanların, Orta Asya ve Kazakistan Müslümanlarının Diyanet İşleri Başkanı Ziyaeddin Babahan Türkiye'ye gelmişti.

Resmî çevrelerce kendisine bir hayli dostluk gösterilen televizyon ve radyoda konuşturulan, basın toplantısı düzenletilen bu kişi, resmî görevinin bilinci içerisinde, söylenmesi gerekli olan bütün sözleri birer birer söyledi.

Bizim görevlilerin sevgi dolu bir ilgiyle bu kişinin yanı başında oturup içi gülen gözlerle izlediği bu konuşmalarda Babahan cenapları anlattı ki:

a) İslâmiyet sosyalizme karşı değildir, daha doğrusu İslâmiyet, sosyalizmi öngörmüştür.

b) Bu sebeple Sovyetler Birliği'nde parti üyesi Müslümanları, kimse dinden ihraç etmiyormuş ve parti üyeleri de dinsel vaazlara katılıyorlarmış.

c) Sovyet Anayasası'nın 52. maddesinde "dinin serbest" olduğu yazılıymış ve isteyen herkes, hacca gidebiliyormuş. Her yıl hacca giden on, on beş kişi bu serbestliği açıklıyormuş ve bizzat kendileri bile 11 defa hacca gitmişlermiş.

d) 15 Sovyet Cumhuriyeti'nden 8'inde yaşayan toplam 50 milyon Müslümanın hepsi ibadetlerinde özgür ve yaşantılarında mutluymuşlar. Yüzlerce cami ve mescit ibadete açılmış.

e) Üretim araçlarını belli çevrelerin elinden almış bulunan sosyalizmin sayesinde Müslüman halkın hayatı gittikçe daha da gelişmekteymiş.

f) Sosyalizm zaten dinlerle değil, ekonomiyle uğraşmış ve dinlerse temelde sosyalizmi istedikleri için bu düzenden çok mutluymuşlar. Sosyalizm, dinlerin öngördüğü toplumu gerçekleştiriyormuş.

Âlâ bilgiler ve fikirler değil mi?

Sağ olsun devletlularımız, sosyalizmle İslâmiyet arasında bir aykırılık değil, bir ayniyet bulunduğu konusunda var güçleriyle çalışıyorlar, aydınlatıcı bilgiler verdiriyorlar halkımıza!

Kendileri söylerse halkımız belki inanmaz diye, bizzat dışarıdan canlı şahitler getiriyorlar.

Bu millet, Sovyet işgali altındaki Müslüman kardeşleri hakkında, hep yanlış kanaat sahibidir:

Oradaki Müslümanların inim inim inlediğini, toptan imha ve sürgünlere uğratıldığını, vatanlarının işgal edilerek kendi öz topraklarında aç köleler gibi çalıştırıldığını, din ve vicdanlarına ağır darbeler indirildiğini, dinî eğitimin tamamen ortadan kaldırıldığını, serbest ibadette bulunmanın karşılığını en azından halkın hayatıyla ödediğini sanıyordu.

Sovyet Müslümanlarının Diyanet İşleri Başkanı, Türkiye Müslümanlarının bu yanlış kanaatini, elinden geldiğince gidermeye çalıştı.

Varolsun kendisine bu fırsatı verenlerimiz, azim bir hizmette bulundular doğrusu! Türkiye Müslümanlarını, dini siyasete alet edenlerin ayartmasından kurtarma hususunda uyarıcı olarak güzel çalışıyorlar.

İşte böyle, dini siyasete alet etmeyen sosyalist dinî liderleri davet ederek Türkiye Müslümanlarına, sosyalizmin faziletlerini anlatmak lazım.

Dini siyasete alet etmemenin en güzel örneği budur. Bütün sosyalist ülkelerin, sosyalist din adamlarını davetler eyleyerek konuşturmamız, Türkiye'deki din sömürücülerinin foyasını meydana çıkarmamız bir milli görevdir, öyle değil mi? Evet İslâmiyet'i, sosyalistlerden dinleyim artık.

Nasılsa, Türkiye'de sosyalizmin eylemini yapanlar dinlemiyor bunları. Düşmanlar İslâm'a, bari Müslümanlar dinlesin sosyalizmi, hiç olmazsa!

Lâ havle ve lâ...

Ve sığın Müslüman, şeytanın şerrinden Allah'a!

Yeni Devir, 25 Aralık 1978

NE ADINA EMPERYALİZME KARŞI

“Batı emperyalizmi ve dünya siyonizmi, Sultan Abdülhamit’e gelip Filistin’de bir yurt kurulmasını onaylaması için kendisine rüşvet vermeye kalkıştığı zaman, Abdülhamit onları kovmuş ve bu ucuz pazarlığı reddetmişti” diyor Yaser Arafat.

Abdülhamit Han’ın, “Dünyanın bütün devletleri tazyik etse de, ayağıma gelseler de, bütün hazineler kucağına dökülse de, size Kudüs’ten bir parça bile vermem” diye hiddetle huzurundan kovduğu kişiler, Dünya Siyonist örgütünün temsilcisi olarak gelmişlerdi.

Şunu istiyorlardı: Osmanlı Devleti’nin izin vereceği bir bölgede birkaç köy kurmak. Hükümet isterse, Filistin’de kurulacak olan bu Yahudi köylerinde İslâm evleri de bulundurulacaktı. Bu Yahudiler Osmanlı Devleti’nin kanun ve nizamlarına tâbi olacaklardı. Vatandaş olarak kabul edilmelerinin karşılığında! Duyun-ı umumiye meselelerinde dış devletleri Osmanlı lehinde temin yolunda hizmette bulunacaklarını, ordumuzun silah ihtiyacını karşılayacaklarını; mevcut dış borçlarımızın hepsini temizlettikten başka, ayrıca Sultan’ın şahsına büyük bir servet hediye edeceklerini bildirmişlerdi.

İngiliz Başbakanı Lord Beaconsfield’ten Alman Birliği’nin kurucusu Bismark’a kadar, dünya emperyalizminin birçok ünlü devlet adamının safkan Yahudi oldukları, keza dünyanın büyük bankerlerinin Yahudi asıllı ve siyon örgütünün üyesi bulunduğu bir dönemde bu tekliflerin yapıldığını ve ret cevabı aldığını hatırlayalım.

Birkaç kuruluş faizli borç almak için dış devletlerin ve bankaların kapısından ayrılmadığımız; borç vermelerinin hayal ve ihtimaline karşılık, onların istekleri doğrultusunda ekonomimizi ayarladığımız; keza hiçbir taahhüt alamadığımız hâlde üsleri açtığımız bir noktadan durup bakalım yetmiş yıl öncesinin bu olaylarına.

Abdülhamit Han'ın beynelmilel baskılara rağmen ne soylu bir direniş ve eylem içinde belirmediğini görelim. Onun, bize tâbi vatandaşlar olarak birkaç köy kurmasına razı olmadığı topraklarda, Batı emperyalizminin bir karakolu olarak kurulmuş bulunan bir İsrail Devleti var şimdi. Arafat, bu emperyalizmin, bu topraklardan kıra kıra çıkardığı Müslüman Filistin halkının bir lideridir. Batı emperyalizminin ve dünya Siyonizm'inin mezalimine uğramış bir halkın liderlerinden biri olarak konuşan Arafat, itiraf etmeliyiz ki Batı'dan darbe üstüne darbe yediği hâlde, hâlâ onlara yaltaklanmaktan vazgeçmeyen Ortadoğulu öteki liderlere kıyasla, çok daha haysiyetli bir kişilik taşımaktadır.

Ama ne var ki, bu tarihî gerçeklerin bir bölümünü mücadelesinin haklılığına ve diyalektiğine mesnet yapması, elbette yetmez. Bu gerçekler, yalnız Batı'ya karşı olan bir öfkenin değil; tavizsiz bir İslâmî bilincin tezahürü olarak ifade bulursa, ancak bir anlam kazanabilir. Arafat'ta, böyle bir bilincin açık ifadesini görmüş değiliz. Onun, mücadelesini yürütmek için sosyalist ülkelerden silah almış olması değildir, bu bilince bağlı bulunmadığının görüntüsü. Gerçek şu ki Arafat, en azından bir Arap sosyalistidir ve bu sosyalizmin gerektirdiği ölçüde öteki sosyalist ülkelere karşı yakınlık beslemektedir. Bu durum, tam Rusçu veya Çinci bir inanış uzantısı içinde mütalâa edilmesine yetmeyeceği gibi, kavgasına tavizsiz bir İslâm bilincini temel aldığı mânasına da asla gelemes.

Nitekim aynı konuşmasının devamında şöyle diyor:

“Türkiye halkı ile aramızdaki ilişkiler dostça ilişkilerdir ve biz bu ilişkilerle övünürüz. Oradan bazı savaşçılar vardı ki, sayılarının az olduğu doğrudur, Filistin devrimiyle birlikte savaştılar ve Filistin devriminin yanında şehit oldular.”

Bilindiği gibi Arafat'ın söylediği bu savaşçılar, Türkiye'deki anarşik olaylarda aktif rol oynayan, Filistin'de eğitim gören malum gençlerdir ki, bir kısmı da Filistin'de savaşmış, ölmüşler.

Fakat şu da var. Bütün İslâm ülkelerinde şahit olduğumuz uyanış ve direniş hareketleri, aynıyle Filistinli Müslümanlar arasında da olabilir. Halk mücadelesinin önderleri bu ortam içinde gelişebilir; önderliklerine, daha soylu bir mesnede bağlı olarak devam edebilirler. Böyle bir gelişmenin muştusuna canlar feda! Temennisi ise, borçtur her Müslümana...

Yeni Devir, 20 Ocak 1979

EKONOMİ VE İSLÂM

Yükseköğrenim öğrencisi bir arkadaş geldi bana. Bir mezuniyet günü düzenleyeceklermiş. Benden de konuşma istiyordu. Konuşacağım mevzuu bile seçmişler. “Bize İslâm ekonomisi üzerine konuşma yapınız” dedi.

Oysa bu öğrencilerin tahsilleri “ekonomi” üzerine değildi. Hayret ettim önce, “Niçin ekonomi?” dedim. Ama asıl hayret eden o arkadaşta.

İfade etmeye çalıştım.

İslâm’da ekonomi, İslâm ekonomisi üzerine bir yılın yayın var ortalıkta. Ben bunların hepsini taaccüple karşılamışımdır. İslâm düzeninin ekonomiye ilişkin gibi sanılan hükümlerini yan yana, alt alta getirerek, ayrı fikir ekonomik çerçevesi çizmeye çalışmak, günümüzün bazı yazarlarının âdeta baş meşgalesi oldu.

Bu çalışmaları yaparken, Müslüman yazarların kalkış noktaları şu olmuştur; dünyada bir kapitalist bir de sosyalist ekonomi düzenleri vardır. İslâm da ayrı bir dünya görüşü olduğuna göre, onun da ekonomi anlayışı mevcuttur. Öteki dünya görüşlerinin karşısına çıkmak için, o dünya görüşlerinin bir disiplin içinde vazettikleri ekonomik görüşlerini çürüten, yerine İslâm’inkini diken bir çalışmaya koyuldular böylece. Konuyu ele alış ve sergileyiş yöntemi bakımından, sunuş biçimi bakımından da, öteki ekonomik doktrinlerin metotlarını esas alarak sürdürdüler bu çalışmalarını.

Yani reaksiyoner bir duygu ve düşüncenin ürünü oldu çabaları. "Onlarda var da, bizde yok mu?" gibilerinden...

Bu çalışmaların bir yerde yararlı olduğunu da söylemek mümkündür ama bu konuda Müslüman yazarların kalkış noktaları acayip. Âdetâ "İslâm'ı asrın idrakine ko-
nuşturmak" çabasının uzantısı...

İslâm düzeninin yürürlükte olduğu dönemlerde, var mıydı, "İslâm'da ekonomi" gibi bir ayrı konu?

İslâm'ın genel hükümleri içinde, fıkıh içinde mevcut olan, hükümler meyanındaydı bu mesele. Bir ayrı "ilim" sahası gibi mütalaa edilmemiştir ekonomi.

Batı dünyasının eşyayı putlaştırmaya başlamış olmasının olağan bir putu olarak, bir ayrı ve çok önemli bir saha imiş gibi ortaya çıkan "ekonomi" kavramı ve bilimi; giderek bütün insanları, çağın en büyük ve en önemli konusu bu imiş gibi bâtil bir saplantıya götürdü. Toplumun en baş meselesi ekonomidir sanıldı. Her şey ancak ekonomiden sonra gelir, gibi bir zehaba kapıldı insanlar.

Çağın karşımıza diktiği bu putu, reddi mümkün olmayan bir vakıa gibi sanan bazı Müslüman düşünürler; âdetâ çağın gerisinde kalmamak, İslâm'ın eksik olmadığını göstermek gibi bir gayrete düşerek, İslâm ekonomisi gibi nevezuhur bir bilim dalı diktiler gözümüzün önüne.

Bu alanda yazılan eserlerin öteki İslâm ülkelerinde olduğu gibi Türkiye'de de yüksek satışlar yapması, Batı dünyasının ortaya diktiği ekonomi putunun, ister istemez İslâm ülkelerine dahi gölgesini saldırganın işareti değil mi biraz da?

Öyle ki, hatta sahaları ekonomi olmayan aydınlar bile bu etki altında. Her şeyi ekonomiye bağlayan maddeci küfür dünyasının, gölgesi bile bâtıldandır...

Bütün dava, İslâm'ı öğrenmektir Müslüman için. Ondan bir cüz gibi "ekonomi"yi koparmak, ayrı bir bilim dalı gibi ona yönelmek, maddeci düzenlerin düzmelcerindedir.

Yeni Devir, 6 Şubat 1980

YENİ SESLER

İslâm âlemindeki yaygın siyasi hareketlerin, belki de en başında, ya devlet olmuş veya olma alternatifi olarak görülen sosyalizm gelir. Yani Arap Sosyalizmi.

İşbu sosyalizmin ne menem bir sosyalizm olduğu malum; ırkçılık, İslâm ve sosyalizm diye üçayağı var bunun. Nâsır'ın mirası olarak devam ediyor, bu halita ideoloji.

Bu yüzden de, bütün dünya, İslâm ülkelerinde baş gösteren her İslâmî harekette peşinen bir sosyalist unsur arıyor.

İran'daki Humeyni hareketini bile ısrarla, sosyalizme bir geçiş eylemi olarak yorumlayanlardan bazıları, herhâlde bu peşin anlayışın etkisinde kalanlardır.

Bu çevrelerden, Türkiye'deki İslâmî harekete de aynı endişe ve merakla bakanlar var. Bu çevreler İslâm ile MSP arasındaki ilgiye bakarak Erbakan'a sormuşlar, Danimarka ve İsviçre televizyon ekiplerinin 23 Ocak 1979 günü Ankara'da filme aldıkları mülakatta:

“Partinizin programını İslâm sosyalizmi olarak ifade edebilir miyiz?” Buna Erbakan şöyle cevap veriyor:

“Biz Türkiye'nin Millî Selamet Partisi'yiz. İsmimizdeki “millî” kelimesi ırkçılık anlamına gelmez. Biz ırkçılığa karşıyız. “Millî” kelimesi (millîlik) yüz yıllardan bu yana milletimizin geliştirdiği bir sistemdir. Bizim ekonomimizde ve sosyal fikirlerimizde kendi özel sistemimiz vardır. Bunun yanında İslâm sosyalizmi sözcüklerini ben suni bir isim tamlaması olarak kabul

ediyor ve doğru bulmuyorum. Çünkü İslâm, kendi başına bir sistemdir, sosyalizm ise Batı'dan kaynaklanmış bir terimdir. İnsan her şeyi kendi içinde açıklamalıdır. Bu yüzden İslâm sosyalizminin bir anlamı olamaz. İslâmiyet bir gerçektir."

Bu ifadelerde, görüldüğü gibi birkaç husus vurgulanıyor. İrkçilik ve sosyalizm konu dışına itiliyor. İslâm'ın müstakil bir sistem olduğu söyleniyor. Millî kelimesinin, yüzyıllardan beridir yaşaya geldiğimiz bir hayat nizamını anlattığını; oysa sosyalizmin bir Batı mamulü ideoloji olduğu ifade ediliyor. Ve bir de, hem de en başta, konu bir spekülasyona yol açmasın diye, partisi için Erbakan: "Biz Türkiye'nin Millî Selamet Partisi'yiz" diyerek bu konularla partisi arasındaki alaka noktalarını, şartların icap ettirdiği ferasetli bir üslup itinasıyla bilhassa dile getiriyor.

Humeyni bütün dünyaya karşı asla sosyalist ve ırkçı olmayan, İslâmî bir devlet uygulaması iddiasıyla meydana çıkmıştır. Bu tavır ve eylem, iddiası açısından, İslâm toplumları ve dünya için, bu çağda yeni, katıksız bir sestir.

Pakistan, bu sesin yankılarını ve sonuçlarını beklemeye durmuştur.

Türkiye'deki İslâmî hareketse, zaten günü gününden hiçbir ırkçı veya sosyalist renge bulanmamıştır. Ama düzenin ağır ve mukabil baskısı, varlığını açıklamaya fırsat vermedi. Sesi kısık kaldı.

İslâm âlemindeki bu yeni ve katıksız seslerin, zamanla, öteki İslâm ülkelerine ârız ve musallat olan ırkçı ve sosyalist sesleri dengeleyeceği, değiştireceği umulur. Çünkü bir örnek, yeni örneklerin zuhuruna vesiledir.

Yeni Devir, 1 Şubat 1979

DÜNYA İSLÂM'A GEBE

İslâm âleminde çok önemli gelişmeler var.

İran'da İslâmî bir devlet kurulmasının destani mücadelesi herkesin malûmu.

Afganistan'da Rus yanlısı Nur Terakki rejimine karşı Müslüman savaşçılar gerilla harbi veriyorlar. Batılı ajansların bildirdiğine göre, yönetime başkaldırmış olan bu mücahitler, İslâmî bir devlet istiyor.

Pakistan'da, şeriat kanunları yürürlüğe konuluyor. Aylardan beri bir bilginler heyeti tarafından hazırlanan İslâmî kanunlar şimdilik şahıs hukuku, toprak ve vergi hukuku alanlarını kapsıyor. Diğer alanları da içine alacak düzenlemeler için yoğun bir çalışma sürdürülüyor Pakistan'da.

Bütün bunlar, İslâm dünyasının bir dirilme dönemine girdiğinin görüntüleridir.

Ve bu dirilme hareketi zamanla öteki Müslüman ülkelere de yansıyacaktır.

Hicretin 1400. yılına doğru dünya dengesinde İslâm toplumları yeni bir konum almanın atılımları içinde.

İslâm toplumları, sömürüden kurtulmayı, "İslâm'a dönüş"te mümkün görmeye başlıyorlar.

Öze dönüşü, kişilik belirtmeyi gündeme almışlar.

Öze dönüş sağlanmadığı sürece, emperyalizmin elinden yakayı kurtaramayacaklarını anlıyorlar. Kendi düzenlerini kuramayınca, sömürülmelerinin bitmeyeceğini görüyorlar.

Yabancı düzenlerin kendilerini bir sömürme aracı olduğuna tanık oldular hep.

Ayrı bir millet olduklarının, ayrı bir uygarlıkları bulunduğunun bilincine varıyorlar.

Uygarlıklarını, düzenlerini dirilterek varoluşlarını ispatlayacaklarını anladılar.

Uydu olmaktan kurtulunca, büyük ve anlamlı, kurtulmuş ve hatta kurtarıcı olacaklarını görüyorlar.

Evet, dünya, yeni bir dengelenmeye gidiyor âdeta, Hicretin 1400. yılına doğru.

Dünyanın kuvvetler dengesi değişiyor.

Bir “İslâm dünyası” beliriyor, fiilen.

İki büyük blok değil, sadece üçüncü bir güç de oluşuyor, yerini alıyor dünyamızda. Bu “Üçüncü Dünya” önceki iki büyük bloğa bir hayli kök söktüreceğe benzer bu gidişle. Daha doğrusu bu rejimleri bir hayli tahrip ederek, dünyayı yeni “zuhur”lara ulaştıracığa benzer.

Çünkü İslâm toplumları, dünyanın en genç, bâkir potansiyeline sahip. Hem insan nüfusu bakımından, hem de yeraltı kaynakları bakımından. İslâm ülkeleri, her bakımdan birbirini tamamlayacak, bütünleyecek, güçlendirecek potansiyeli elinde tutuyor. İslâm toplumları yekdiğerini kardeş bilen, ona yardımda bu-

lunmaya hazır olan bir insanlık anlayışı içindedirler. İşbirliğine, dayanışmaya çok yatkındırlar. Bu yüzden ayağa kalkışları, kalkınışları bir arada gerçekleşir. Hep birlikte, büyük bir blok olurlar.

Ama eğer bu dirilme yaygınlaşırsa...

Bu öze dönüş hız kazanırsa.

Bu öze dönüş ne kadar kısa zamanda tamamlanırsa, İslâm âleminin de, dünyanın da kurtuluşu o kadar kısa zamanda gerçekleşir.

Yeni Devir, 17 Şubat 1979

HEM IRK HEM İDEOLOJİ

İrkçilik hareketini başlatıp, onu bir ideolojiye alet ederek İslâm toplumunu daha da parçalamayı sağlıyor Batı. İrk farkı ile ideolojiyi özdeşleştiriyor yani. Çıplak ırk vakiasıyla bir bölüm insanı yönlendirmenin mümkün olmadığını biliyor çünkü.

Arap ülkelerinde Baasçılık, yani sosyalistlik elbisesini giydireyorlar Arap milliyetçiliğine. Eğer yalnızca “Arapçılık” yapacak olsalar, Arap toplumu belki de, bir zaman içinde tek devlet hâline gelebilir, diye endişe ediyor olmalılar. Ama işin içine bir de “sosyalistlik” girince, bütün Arap toplumunu bu düşünce etrafında toplayamayacakları için, baş gösterecek olan “ayrılıklara” bel bağlayarak, sömürsünü sürdürüyor emperyalistler.

İrkçilik yaptırarak, öteki İslâm toplumlarından ayrılmasını, mesela, sosyalistlik yaptırarak da kendi içinden parçalanmalarını kolluyorlar. Çünkü sosyalizm söz konusu olunca, başka bir fikrî akım, hemen bir diğer alternatif olarak çevre bulacaktır. Bir yandan sosyalizm, öte yandan liberalizm ayrı ayrı siyasal çevre oluşturarak, yekdiğeriyle kavgaya tutuşacaktır.

Zaten istedikleri de bu ülkeleri sürekli iç siyasal kavgalarla bunaltmaktır. Sömürü için bu gerekli.

Emperyalistlerin yalnız ırk vakiasıyla yetinmeyip, onunla birlikte bir ideolojiyi veya fraksiyonunu da destekleyerek, İslâm toplumları arasında tam bir kavga ortamı oluşturduklarının sayısız örnekleri var.

Mesela, daha yakın dönemlere kadar Kürt vakıasını Barzani'nin güdümünde, komünizmle renklendirerek mücadeleye sokanlar, bir süre sonra, aynı etnik grubu bir öteki fraksiyonla, yani Talabani'yle şartlayarak, kendi aralarında savaş verdirmediler mi?

Yani hem ırkçılık hareketini başlatıyorlar, hem de onunla birlikte bir ideolojiyi de gündeme getiriyorlar.

Kavgaların yoğunluk belirtmesi için, işte böyle iç içe iki fitneyi birden ortaya atıyorlar.

İrkçilikla, topluluklar arasındaki gerginlik arttırılıyor, Müslümanların tek millet oldukları inancı yıkılıyor; bir ideoloji telkin edilerek de, İslâm'ın bir dünya görüşü olarak, bir ideoloji olarak gündeme getirilme çabaları engelleniyor.

Sömürü böyle devam ediyor.

O hâlde İslâm toplumlarına düşen, küfrün oyunu olan hem ırkçılıkla, hem de öteki tüm ideolojilerle savaşmaktır.

Başka bir deyişle, İslâm'ın maliyet anlayışını ve dünya görüşünü bir bütün olarak tebliğ etmektir.

Hem ırk sorununu elinin tersiyle itecek, hem de İslâm uygarlığını dile getirecektir, anlatacaktır Müslüman.

Kızıl ve kara emperyalizmin önünü kesmek için başka yol yok.

"Ortadoğu'da yeni bir harita gerçekleştirmek isteyen küfrün ortak çabaları, ancak bu yolla suya düşer."

Yeni Devir, 7 Mayıs 1979

İSLÂM KONFERANSI

İslâm Konferansı 1969 yılından beri düzenleniyor. Bunlardan 1969'da Rabat ve 1974'de Lahor'da düzenlenen ikisi devlet ve hükümet başkanları seviyesinde olmuştur. Geriye kalan 10 tanesi de dışişleri bakanlarının iştirakiyle gerçekleşmiş.

Bu konferansların amacı şu: "Üye ülkeler arasında İslâmî dayanışmayı, ekonomik, toplumsal, kültürel ve bilimsel alanlarda işbirliğini sağlayıp güçlendirmek; uluslararası kuruluşlarda karşılıklı danışmalarını sağlamak, ırk ayrımını ve sömürgeciliği tasfiye etmek, Filistin halkının ve bütün Müslüman ulusların bağımsızlık mücadelelerine destek olmak."

İslâm konferanslarının bu amaç doğrultusunda şimdiye kadar ne gibi hizmetler gördüğü ve başarı sağladığı sorusuna cevap aramaya kalkarsak, sanırım önemli, olumlu somut sonuçlarla karşılaşmak güç olacaktır.

Her toplantıları birbirine yakın gündem maddelerinin tekrar konuşulduğu; özellikle Filistin konusunun tekrar tekrar hararetle dile getirildiği bu konferanslar, üyeleri arasında dayanışmayı sağlayıcı, gerekli atak girişimlerde bulunmuş değildir.

Bunun birçok sebebi var. Üye ülkeler arasında her alanda mutabakat yoktur. Her üye ülkenin, bu konferanstan başka, ayrı özel düşünceleri, tasarıları ve daha önemlisi bazı "bağlantı"ları vardır.

Bu özel durumlarıyla birlikte katılıyor 42 İslâm ülkesi bu konferanslara. Onun için, aynı noktalarda hep-

sinin birden buluşmasına fiilen imkân yoktur. Her biri kendi özel durumlarıyla konferans arasında bir denge kollamaya mecbur.

Ayrıca işbu konferans dahi bizzat, tam anlamıyla bağımsız; ayrı bir dünya oluşturmayı hedefleyen dinamik bir öz üstünde değildir.

Gerçekten de yepyeni bir iddia bilinciyle kurulmuş ve çaba göstermiş olsaydı, şu on yılda büyük mesafeler alınabilirdi. Arkasında 1 milyarı bulan bir insan potansiyeliyle, yan yana gelmiş 42 devlet, yeryüzünün güç dengesini değiştirecek bir varlık olarak zuhur edebilirdi. Ekonomik imkânlarının birleştirilmesiyle, aşılması, yenilmesi mümkün olmayan bir diri kuvvet doğurabilirdi bu çağ içinde.

Başta aldıkları şu: “İslâmî dayanışma” lafzının hakikatine tam anlamıyla bağlanılsa neler olmazdı?

Ama bir yandan İslâmî dayanışmadan söz edilirken öte yandan laisizmin belli şemalarından kopulmazsa; bir yandan ırk ayrımına karşı olunurken öte yandan bizzat devletleri ırkçı tutumlarından vazgeçmez, içlerindeki etnik gruplarla savaş verirlerse; sömürgeciliği reddederlerken, kapitalist ya da sosyalist dünyalarla içli dışlı olmaya, o ideolojileri kendilerine rehber kılmaya devam ederlerse; Siyonizm’den yaka silkerlerken el altından da İsrail’e petrol yollarlarsa; Müslüman halkların mücadelesine yardım edeceklerini söylerken, Müslüman halkı kıran, mesela Habeşistan gibi devletlere cephane gönderirlerse, ne anlamı kalır İslâm Konferansı’nın?

İslâm’ı alet ederek Müslümanları oyalamanın; çağdaş İslâmî dirilişi kontrol altında tutmanın, hesaplı kitaplı bir örgütü müdür bu konferans?

Dünya petrol rezervinin yüzde 70'ini ve dünya nüfusunun en genç ve dinamik kesimini elinde bulunduran bir potansiyel, herhâlde bu İslâm Konferanslarıyla eylemini ortaya koyma imkânına erecek değil. Çünkü bu konferansın üyeleri, yani güdücüleri, yani Müslüman halkın başında bulunan devletler, İslâm'ın evrensel davasının kadrosunu oluşturmuyorlar henüz. Hatta birçoğu bu davayı çürütmenin memurudur.

Bunlara rağmen, bu konferansa ad olan "İslâm", zuhur için, bu konferansın da birçok kapılarını zorlamaktadır. Buna hem üye ülkeler, hem de onları güdümlenen süper güçler de şahit.

Yeni Devir, 12 Mayıs 1979

SELAM DOĞU'NUN ERLERİNE

Her aydın Doğu Anadolu'nun acısına ortak çıkan bir yürek taşımalıdır. Duyguları dumura uğramış, beyin gücü sulanmamış her insan teslim eder ki, Doğu, terk edilmişliğin trajedisini yaşamıştır. Terk edilmişliğin temelinde ise, kelimenin tam anlamıyla "kast"ın kolları var. Kast, bir ahtapot gibi mengenesinde ezmiştir yurdumuzun Doğu'sunu. Öyle ki, Doğu'ya her sahip çıkış eylemlerinde bile, bu kastın bir başka oyunu yürürlüğe konulmuştur. Yani, Doğu'nun hakkını aramayı kendine görev bildiğini ileri sürenlerin bile, büyük bir dilimi, Doğu'ya ihanetin bir başka sahnesini sergiledi. Bunların en belirgin örneklerini günlük politikanın içinde görebilirsiniz. Adına demokrasi denilen Batı tipi oyunların rolüne çıkan her politikacıda, bu ihanetin müşahhas bir kahramanını seyredebilirsiniz.

Bu politikacıların kimisi, şuur altında bile olsa, Doğu'nun etnik yapısına karşı sürekli bir kuşku ve terdirginliğin tilkilerini gizlemiştir. Kimisi, bu etnik yapıyı nefretle karşılamamanın bir görüntüsü olan bir eylemle zuhur ederek; Doğu halkını özbeöz Türk göstermenin propagandasına koyulmuşlardır. Bu propagandanın temelinde yatan düşünce, aslında Türk'ten gayri olan ırklara karşı duyulan tahammülsüzlüktür. Bu tür ırkçı yaklaşımların, mukabil ırkçı eylemi körükleyen bir davranış olacağını bile bile bu oyunlar oynanmıştır.

Bir ülke halkını birbirine yaklaştıran unsurun sadece ırk ortaklığı olacağını sanmak, geçen yüzyılda, Yahudi düşünürleri tarafından dünya piyasasına sürülmüş, daha doğrusu Osmanlı Devleti'ni parçalamak için imal edilmiş olan bir fitnenin oyununa gelmektir. Ve aslında, dün olduğu gibi, bugün de "galat" bir psikolojidir; çağdışı, çağlar dışı bâtil bir eylemdir.

Doğu illerimiz bu çağdışı, galat eylemlerin, bugün maya tutturulmak istenen bir üssü hâline getirilmiştir.

Bu noktada kastin bir diğer kolu olarak, bizzat bu bölgenin çocukları tarafından bir Kürt kavmiyetçiliği de devreye girmiş bulunuyor. Türk kavmiyetçiliğine, bir yanıyla reaksiyon gibi görülen bu eylem dahi, ırkçılık psikolojisine bir ideolojik öz olarak marksizmi bindirmek suretiyle kasit mekanizmasını, gücünün en uç noktasına kullanmak mevkiine ulaşmış görünmektedir.

Kısacası, yurdumuzun Doğu'su, kastin, ihanetin her türlüüne açık bir pazar hâline getirilmiştir. Abdülhamit Han'ın yokluğuyla hızlanan ihanet endüstrisi, gele gele kemale erdi bugün.

Elbette!

Bu ihanetleri tanıyan gerçek aydınların, tevhit sancağını açıp altına tüm Müslümanları çağırmasıyla, bu fitne kazanı devrilebilir. Hem de Siyonizm'in ateşi üstüne devrilebilir. Bu ateşin odunları olan Marksizm de liberalizm de sönererek kömüre dönüşür o zaman.

Âdem aleyhisselamın çocuklarından olan İslâm milleti, bu çağrının tabii muhataplarıdır ve bu çağrının müştakıdırlar. Yeter ki hayrı söyleyen ve yasaklardan kaçındıran örgüt İslâm aydınları sükün etsin. Sökün etmiş olan bu aydınlar, her bir yana ulaştırabilsin seslerini, çağrılarını.

Doğu dâhil, her bir taraf, ancak böylece gerçek kurtuluşa erer. "Tek doğru İslâm, gayrısı toptan bâtil" diyenlere selam olsun! En başta, yurdumun doğusunda bu daveti yüceltenlere selam olsun. Yükün ağırları onların sırtında çünkü!

Yeni Devir, 29 Eylül 1979

MÜSLÜMAN DÜŞÜNÜRLERİN GENEL EĞİLİMİ

İslâm'ı bir ideoloji olarak ele alıp örgütlemeye yönelmek yolunda çalışmalar yapmak, İslâm mütefekkirleri arasında, sonradan baş göstermiş olan bir çalışma türüdür.

İslâm'ın devlet olduğu dönemlerde buna asla lüzum görülmediği açıktır. Devlet ve onun kurumları, İslâm'a göre teşekkül etmiş olduğu ve İslâm dışı her şey bâtil sayıldığı için, aynıyla yaşanan İslâm düzeninin doktriner mahiyette ne yorumu yapılmaya gerek duyulmuş, ne de öteki yönetim biçimleri karşısında savunulmasına kalkılmıştır.

Büyük İslâm bilginlerinin içtihatları, sağlam İslâmî esaslar, üzerinde kalmak kaydıyla doğruları en uç noktalarına varıncaya kadar arama, dolayısıyla Hakk'ın rızasına erme çabalarının bir ürünüdür. Ümmetin işlerini Hakk'ın razılığına uygun biçimde araştırarak güzelleştiren ve kolaylaştıran bu ilim erlerinin çalışmalarını, filozofların ve Batılı düşünürlerin çalışmalarıyla karıştırmak ve kıyaslamak doğru değildir. Onlar kendi tespit, teşhis ve hayali varsayımları üzerinde, kendilerini aşan hiçbir tahdidi ayak bağı saymadıkları hâlde; İslâm bilginleri, çerçevesi Kitap ve Sünnet'le çizilmiş olan düzenin hikmetlerini araştırmanın, yorumlamanın ve bunu insanlara ulaştırmanın hizmetini üstlenmişlerdir. Özetle söyleyecek olunursa Batı'nın, bir dünya görüşü vazetme mevkiindeki mütefekkirlerinin ortaya koyduğu doktrinler hüviyetinde değildir İslâm bilginlerinin çalışmaları.

İslâm bilginleri, İslâm devletlerinin tabii bir unsuru; yönlendiricisi, yardımcısıdır. Devletle özdeşler.

Batılı ise, kendi düşünce ve hayalinin devletini gerçekleştirmek yolundadır; mevcut devletin değil, kurulmasını özlediği devletin kuramcısıdır; olmayanı oldurmak ister.

İslâm birliğinin zayıflamaya, çözülmeye yüz tutmasıyla birlikte, İslâm mütefekkirleri de âdeta Batılı düşünürler gibi, özledikleri bir devlet modelinin gerçekleşmesi yolunda bir çalışma biçimine yönelerek, kurumsal araştırmalara kalktılar.

Bir yandan Batılı düşünürlerin doktrinlerini eleştirmeye, öte yandan da İslâm devletinin ayrıcalığını belirleyen ve hatta öbür doktrinler karşısında savunmasını yapan bir alana girdiler.

İslâm bilginlerini bu alana yönelten gerçekler bugün de geçerliliğini koruyor olmalı ki, İslâm'ı bir doktrin olarak ele alan çalışma geleneği son bulmuş değil. Öyle ki her İslâm aydını, bu alanda yazılmış olan eserleri tanımayı, okumayı şart saymakta. Bu alanda yazılmış kitapların iyi satış yapması, çağdaş Müslüman aydınların içinde yer aldığı konumun belgesidir. Bu konumla, İslâm'ın devlet olduğu dönemlerdeki Müslümanların ve bilginlerin konumu arasında, çok derin farklar vardır.

Bu konum farkı aslında, değişen zaman farkının tabii olarak şekillendirdiği yeni, değişik bir ilmi hüviyet belirtme mecburiyetinden doğmuş değildir. Batı tefekkürünün kural ve yöntemlerinin etkisinde kalmanın sonucudur. Batı uygarlığının geliştirdiği ilim şemalarına göre, İslâm fikriyatını düzenleme yoludur.

İslâm'da kadın bahsinden tutunuz da kölelik konusuna, hukuk ayrıcalığına, ekonomisine, banka ve faiz meselesine, toprak anlayışına, iç ve dış ticaretine, politikasına kadar bir devlet için söz konusu olacak bütün hususlara dair bu yüzyılda verilen bir hayli eserde, Batı ilmiliğinin yansımaları vardır.

Yeni Devir, 23 Ekim 1979

AFGAN BİR EFGAN OLDU

Hepimiz bir bayram bolluğu, bereketi, tokluğu ve sevincini yaşarken; yeryüzünün çeşitli bölgelerinde, İslâm ülkelerinde, fiilen savaşlar verilmektedir. Yokluğun, imkânsızlığın kışkacında, soylu kavgalar, destansı şehitlikler sergileniyor.

Çok yediğimiz kurban etlerinden midemiz fesda uğrarken, 200 bin Afganlı göçmen çocuğu, açlıktan üzerlerine çöken ecel bulutlarının gölgesi altında solmaktadır. Bu göçmenlere, ülkemizden hiçbir yardım kanadının sarkmasına imkân yok mudur, diyorum hâlâ?

Felakete uğrayanlara yardım etmek amacıyla var olan Kızılay Derneği'nden, bir kıpırdanış işareti alamadık çağırımıza.

Topraklarına sığınmış bulunan Afgan mültecileri için, dünyayı yardıma çağırın Pakistan Devleti, bu genel çağrısını, özel çağrılara ve sefaretleri aracılığıyla teker teker bütün İslâm ülkelerine intikal ettirdi mi acaba? Mesela, Türkiye'ye resmen müracaatta bulundu mu, Kızılayımız'dan talebi oldu mu, bilmiyoruz. Yahut yardımda bulunmak isteyen yurttaşlarımızın, resmen ne yapması gerektiğine dair bir açıklamada bulunmuş mudur?

Afganlı göçmenlere yardım için, icap ediyorsa bir dernek kurulması hakkında yazdığımız bir yazı üzerine, çeşitli çevrelerden bana müracaat oldu: "Ne yapalım, nasıl edelim?" diyorlar. "Yardıma hazır" olduklarını söylüyorlar.

Yine de derim ki, böyle bir yardım kampanyasını Kızılay açmalıdır.

Açlıktan ölüme yüz yüze bulunan Afganlı muhacirlere, halkımız seve seve yardımda bulunur. Yeter ki, kendisine rehberlik edecekler ortaya çıksın.

Şu başımızda oturan hükümetten bu konuda herhangi bir davranış görülmedi. "Kendi gitti, ismi kaldı yadigâr" olan bu hükümet, faraza, şu mültecilere yardım için bir şeyler yapmaya yönelseydi ne kadar puan toplardı, kim bilir? Ama hayır, her alanda olduğu gibi, böyle insanî davranışlar için de basireti bağlı bu hükümetin.

Basireti betonlaşmış olan sadece bu hükümet değil hem. Düşününüz en az 1 milyon Müslüman her yıl olduğu gibi bu sene de hacda kurbanlarını kesecekler ve kurban etleri kumlara gömülecek. Bir yanda bu manzara, öte yanda, açlıktan kırılan milyonlarca Müslüman...

Biz ki şimdi yine, Afganlı hicret çocukları için hiçbir şey düşünmeden ve yapmadan günlerimizi geçireceksek, hele hele şu Bayram günlerinde, yardım imkânının kapılarını zorlamayacaksak, bir anlamı kalacak mı Müslümanlığımızın? "Birbirlerinin dertleriyle dertlenmeyenler bizden değildir" buyruğu kimin içindir?

Yeni Devir, 30 Ekim 1979

İSLÂM BİRLİĞİ

İslâm ülkelerindeki bazı etnik grupların “özerk”lik isteklerindeki temel düşünceyi tanımak için, bu konuya, geçmiş tecrübelerden yararlanarak bakmak şarttır. Çünkü bu özerklik isteklerinin hiçbiri, yalnızca bugünkü mahallî ve kavmî ihtiyaçlardan doğmamıştır. Hepsinde, Dünya İslâm Birliği’ni parçalama girişimlerinin devamı olan bir muhteva ortaklığı var. Yani dünkü İslâm Birliği’nin adı olan Osmanlı Devleti’ni parçalamaya vesile olmuş ne kadar akım çıkmışsa, hepsi aynıyla bugün için de söz konusudur. Dün, Osmanlı Devleti’nin parçalanmasında rol oynayan akımlar, bugün birbirinden kopmuş bulunan bu parçalar üzerinde, yeni parçalanmaları gerçekleştirmek amacıyla bağlı olarak faaliyet gösteriyorlar.

Bugünkü “özerk”çilerin dayandığı ideolojik öz ile dünkü:

- a) Adem-i merkeziyetçi,
- b) Milliyetçi,
- c) Batıcı, hatta
- d) Osmanlıcı,
- e) İslâmcı akımlar arasında ayniyet ya da benzerlikler vardır.

Prens Sabahaddin’in öncülüğünü yaptığı Adem-i Merkeziyetçilik, devlet içindeki uzak eyaletlere muhtariyet (özerklik) tanınması, vilayetlerin yönetimini seçimle işbaşına gelmiş olan İl Genel meclislerine ve

merkezin tekeline bağlı olmayan valilere bırakılması gibi fikirleriyle, bizde Batı güdümlü özerkliğin İslâm toplumlarına da uygulanma isteğinin başlangıcıdır. Bu görüş “Teşebbüs-i Şahsi” ciliğiyle de liberal bir ekonomi anlayışını savunmakla, İslâm toplumu içinde “İslâm dışı” bir doktrin savunuculuğunun da öncülerinden olmak mevkiindedir. 1889’da yurtdışına kaçarak, Batılı dostlarının desteğiyle etnik grupların temsilcilerini toplayıp, Meşrutiyet isteyen, siyasi kongreler düzenleyen bu Batıcı düşünürün fikirleriyle, öncülüğünü Dr. Abdullah Cevdet’in yaptığı “Batıcı” (Asrılık) akım arasında bazı farklar olduğu gibi, birçok da müşterek taraf mevcuttur. Her ikisi de Batı’yı örnek almış olan bu akımlardan Adem-i Merkeziyetçilik, bir yanıla “Osmanlıcı” idi (Çünkü, muhtariyet verilen eyaletlerin, genelde Osmanlı Devleti’ne bağlı kalmasından yanaydı); diğer yanıla da, “İslâmcı” idi (Çünkü İslâm’ın bir siyasi düşünce olarak devamında bazı sosyal yararlar umuyordu); bir başka yanıla da “milliyetçi” idi (Çünkü İttihat ve Terakki Fırkası’yla, bilhassa başlangıçta, Meşrutiyet gibi konularda aynı kanaati bölüşüyordu.)

Devletin sınırları içinde yaşayan gayrimüslim unsurlara, bir milliyetçi şuur aşılamaktan ve bu unsurların Batılı büyük devletlerle işbirliğine imkân bağışlamaktan başka bir işlevi görülmeyen o zamanki “Osmanlıcılık” akımı da dâhil olmak üzere; yine o zamanki “Adem-i Merkeziyetçilik”, “Milliyetçilik”, “Batıcılık” akımları gibi, bizzat sözde İslâm birliğini parçalamaya yardımcı olmaktan gayri bir sonuca hizmet etmemiştir. Bu akımların hepsi, yekdiğeriyle kavgalar vermiş olmakla birlikte, aslında birçok bakımından birbirini tamamlayan ve neticede Osmanlı’nın şahsında tahakkuk etmiş bulunan İslâm Birliği’ni dağıtmaya yardımcı olmuş, dış güdümlü akımlardır.

Bu akımların hepsi, İslâm birliğinin yıkılmasını kollayan Batı desisesinin işini kolaylaştırmanın eylemini yürüttü. Birbirine muhalif olan espri farkları, yekdiğerinin bilerek veya bilmeyerek parçalanmaya alet oluşlarının zararlarını izale etmeye yaramamıştır. Tam aksine, fitnenin büyümesine, çoğalmasına, kargaşalığın yoğunlaşarak, mevcut birliğin bir an önce dağılmasına sebep olmuştur.

Yeni Devir, 22 Kasım 1979

MASKE

Dünya, özellikle bölgemiz, bir tuluğ gibi çalkalanıyor. Ya da bir cadı kazanı gibi kaynamaktadır. Kulaklar, ajansların, bültenlerin ipini çekiyor; acaba bu yangını dindirecek mutlu bir gelişme muştusu duyabilir miyiz diye.

Başına bunalımlar sarılmış olan ülkelerinse, orta yerinde oturan Türkiye'dir. Ortadoğu'nun çözülmesi de bağlanması da, Türkiye üzerine kurulan hesapların türevleri hükmündedir. Ortadoğu hamamının kazan dairesi biziz. Burada ocak sönerse her taraf buz. Bu hamamın külhanı, cadı kazanına çevirilerse, bir fitne denizi oluyor her bir yan.

Ağır, yerli yerinde bir Türkiye demek; kalp atışlarının, nabzının, normal atışı demektir tüm Ortadoğu'nun. Kendi tabii rüzgârının değil, dış esintilerin yönüne gövdesini kaptıran bir Türkiye demek; öteki İslâm ülkelerinin de serseri bir sonbahar rüzgârı önünde bir gazel yığını gibi bir o yana, bir bu yana savruluşu demektir.

İslâm Birliği'nin devlet planında parçalanışından sonra da asla değişmedi bu durum. Hem aynı kaderi yaşadı bütün İslâm yurtları. Daha doğrusu, Türkiye'nin yaşadığı kaderin izdüşümlerini yaşadı aynıyla bütün Müslümanlar. Türkiye'de inşa edilen devletin, yapım projeleri yansıdı, yankılandı, Osmanlı Devleti'nden koparılan diğer İslâm memleketlerde de Batı, bizdeki modeli kopyalaya kopyalaya dağıttı, ulaştırdı, uygulattı onlara da.

Ama onlara taşınan bu ortak kadere rağmen onlara yine öyle bir ortak fitne de taşınıldı ki; her biri yekdiğerinin düşmanı oldular. Kendi kuklalıklarına bakmadan, öteki kuklaların oyunlarına husumet duydular. Kuklacı, kuklalar arasında sürekli kavgalar üretti.

Ardı arkası kesilmedi bu kavgaların, soğuk ve sıcak savaş olarak mesela, Arap, "Pis Arap!" tı bizim gözümüzde. "Bizi arkadan vurmıştu I. Dünya Harbi'nde", "Araba güven olmazdı, hain çıkmışlardı; yüzyıllarca Anadolu'yu ihmal etmiş, bütün zenginliğimizi onlara harcamıştık." Bunlar yazıldı, bunlar okutuldu hep, bu memleketin çocuklarına, yetişkinlerine.

Onlara ise, Araplara ise, bizim asırlarca onları sömürdüğümüz anlatıldı. Dahası artık Hıristiyanlaştığımız, dinsizleştığımız telkin edildi.

Hep bir fitne pompalandı kısacası, bütün Müslümanlara, bütün Müslüman memleketler hakkında.

Hâlâ esen, estirilen budur.

Günümüzde uyanık, bilinçli Müslüman cemaatler gelişmiş olması gerçeği karşısında, kuklacıların bu fitneleri daha çok ortaya çıkınca, Müslüman herkes tarafından yüzleri iyice görünür olunca; yani emperyalistlerin maskeleri düşünce, yeni, değişik görüntülü maskeler kullanmaya başladı onlar da.

Ve bu maskelerden birer nüshayı da, gölgeleri olan Ortadoğu devletlerinin yüzlerine geçirttiler.

Bu maskenin ağzından şu sözler dökülüyor şimdi:

"İslâm ülkeleri Afganistan'ın işgaline karşı ilgisiz kalamaz!"

Hem İslâm ülkelerindeki uyanış hareketlerini oyalamak, aldatmak hem de emperyalist güçlerin tasarladıkları kazançlara zemin açmak uğruna dile getiriliyor bu sözler yalnızca.

Ama bu sözler, ne kadar çok söylenirse, haberlerin, ajansların ne kadar çok baş konusu olursa olsun, birer geri tepen silah gibi, emperyalizmi canevinden vurmaktan başka bir şeye yaramamaktadır.

Onların ikiyüzlü olduklarının, bu sözlerin birer maskeden ibaret olduğunun, daha çok bilincine eriyor Müslümanlar artık.

Yürekler, kulaklar kuru lafların iğrenç yankılanmasına tutsak olmaktan çıkmıştır artık.

Bu sözlere yok inanan artık.

Fiiliyata bakıyor inanan artık.

Ve Afganistan, hâlâ fiilen hiçbir taraftan yardım görmemektedir. Fiilen, tek başına savaşıyor.

Türkiye mi... Türkiye, kaçırılan sayısız trenlerin istasyonudur. Dahası...

Dahası malum!

Yeni Devir, 23 Haziran 1980

ÇAĞIN ÇAĞRISI

Türkiye'nin sorunlarına gerçekçi bir gözle bakılınca, yararlarının, İslâm ülkeleriyle çok yanlı ilişkiler geliştirmeyi gerektirdiği somut bir biçimde görülür.

Yaygınlaşmış bulunan anlatımıyla Türkiye bugün, dışsatımlarının tümüyle petrol gereksinimini bile karşılayamayacak bir konumda bulunuyor. Ve Türkiye sadece petrol alımı konusunda kendisine geniş bir ödeme kolaylığı elde edecek olursa, dış kaynaklardan borç para bulma uğruna yüklendiği sıkıntılardan büyük ölçüde kurtulacak; altına düştüğü tabii üretim düzeyini yükseltip devreye sokamamış olduğu birçok kaynaklarını diriltebilecek bir ülkedir.

Türkiye'nin, petrol tüketimine İslâm ülkelerinden olumlu cevaplar bulmak şans ve ortamından yoksun olduğunu hiç kimse ileriye süremez. Ve hiç kimse, bu denli bir çözümün, borç para bulmaktan daha zor olduğunu da söyleyemez.

İslâm ülkelerinden, karşılığını uzun vadelerde ödememiz şartlarıyla petrol almak yolunda yoğun çalışmalara koyulmamızın gereği bir tarafa; İslâm ülkelerinin bizden almayı istediklerini her fırsatta açığa vurdukları mallar için bile yeterli, ciddi girişimlerde bulunamadığımız bir gerçektir.

Bu durumuyla Türkiye, elinin altındaki imkânları bile doğru dürüst değerlendirememek bakımından günümüzde bir ikinci örneği gösterilemeyecek olan trajik bir durum sergilemektedir.

Denebilir ki Türkiye, üzerinden hâlâ İslâm ülkelerine bakışındaki geleneksel olumsuz psikolojisini atamamış ve dolayısıyla, İslâm ülkelerindeki, Türkiye'ye karşı estirilmiş bulunan yapay soğukluk dalgalarının etkisini kökten silici girişimlere yönelmemişe benzer. Ve üstelik onlarla geliştirecek işbirliklerini engellemeye savaşılan uluslararası çağdaş sömürü çevrelerinin oyunlarını boşa çıkarıcı bir çalışmayı, dış politikasını düzenlemede mesele ittihaz etmemişe benzer.

Oysa Türkiye'nin çıkarları, İslâm ülkeleriyle münasebetini geliştirmeyi şart kılmıştır. Ve bu geliştirme aslında, aşılması mümkün olmayan engeller de buldurmuyor önünde. Gerekli olan, bu işe ciddi biçimde yönelmektir. Bir yöneliş çarpıklığı, şaşılığı içinde bulunan durumumuzu karşılıklı olarak, değiştirmek zorundayız darboğazlardan çıkmayı içtenlikle istiyorsak.

İslâm ülkelerinin elindeki imkânlar, yekdiğerlerini tamamlayabilecek bir hususiyet belirtmektedir. İmkân, üretim mübadelesi düzenli bir alana çekilecek olursa, dışa bağımlılık zincirlerini gevşetir, kırar tümü.

Bütün iç ve dış fitnelerin şartlamalarına rağmen, çok sağlam bir zemine sahiptir. İslâm ülkeleri birbiriyle ilişkilerini geliştirmek için. Özellikle Türkiye'nin çok güçlü bir saygınlığı vardır tüm İslâm ülkelerinde. Aslanan bu imkânı, bu ilahi bağışları devreye sokmaktır.

Çağ buna çağırıyor Müslüman ülkeleri.

Yeni Devir, 6 Temmuz 1981

MUKADDES KUDÜS

Kudüs'ün Yahudi'ye başşehir olması Benî İsrail'in "Arz-ı Mev'ud" hayalinin gerçekleşmesidir.

Kudüs'ün Yahudi'ye başşehir oluşu, Osmanlı Devleti'ni yıkma tasarısının asıl ve nihai hedefe ulaşmasının resmidir.

Kudüs'ün Yahudi'ye başşehir oluşu, Sultan Abdülhamit Han'a karşı işlenen zulüm ve cinayetlerin, Yahudiler tarafından düzenlendiğinin kesin ispatıdır. O Abdülhamit Han ki, beynelmilel Yahudi Örgütü'nce Yahudilerin Filistin'de Osmanlı Devleti'ne bağlı vatandaşlar olarak oturması karşılığında bütün dış borçlarımızın ödeneceği şeklindeki resmî teklifini şiddet ve celaletle reddettiği için adı "Kızıl Sultan" a çıkarılmıştı. Ve bunun üzerine tahttan indirilmişti. Ve Osmanlı'nın yönetimi siyonistlerin güdümündeki İttihat ve Terakki Fırkası'na verilmiş, 10 yılda Balkanlar ve Trablus elden çıkmıştı. Ve Devlet I. Dünya Savaşı'na itilmiş, İslâm Birliği ortadan kaldırılmıştı. Bunun için Ortadoğu, emperyalistler tarafından işgal ve taksim edilmiştir. Bunun için taksime uğratılan Ortadoğu' da birbirine muhalif devletler kurulmuş, başlarına emperyalizmin adamı kadrolar getirilmişti.

Ortadoğu ülkelerine göstermelik bağımsızlıklar verilmesi, ardından Birleşmiş Milletler kararıyla Filistin'de bir Yahudi devletinin kurulması safha safha, Abdülhamit Han'dan ve onun temsil ettiği İslâm Birliği davasından intikam almaktan başka nedir?

Ve o Birleşmiş Milletler ki şimdi de İsrail'in işgal ettiği topraklardan çekilmesini öngören kararın sahibidir ve dahi Kudüs'ün başşehir olarak ilanına muhalefet ediyor. Ne iğrenç oyun! Tavşana kaç, tazıya tut politikası! Birleşmiş Milletler, nasıl ki Yahudi âmâlîne hizmet sadedinde Filistin'i Yahudi'ye teslim etti ise şimdi dahi aynı amade hizmet sadedinde Kudüs'ün başşehir ilanına itiraz ediyor. Şimdilerde başını ABD çekiyor bu iğrenç oyunun. ABD hem İslâm ülkelerine şirin görünerek buralardaki sömürsünü pekiştirmeye bakıyor bu tutumuyla hem de öte yandan İsrail'i beslemeye, kuvvetli tutmaya yaramayan göstermelik bir jestle de İslâm ülkelerinin gönlünü hoş etmeye oynuyor. Sözle İsrail'i haksız gösteren Amerika, fiiliyatta İsrail'in ta kendisidir.

Başta ABD olmak üzere bütün kıvılcık ve kara emperyalizm, İslâm milletinden intikam almaktadır. İsrail'i destekliyor dünya emperyalizmi, İsrail'i güçlü ve saldırgan hâlde tutarak, İslâm ülkelerinin daimi bir savaş ortamı içinde yaşamasını sağlıyorlar.

Ortadoğu ülkeleri, emperyalizmin en pahalı silah müşterisidir. Emperyalizm, petrole ödediği parayı silah satarak geri alıyor Müslümanlardan. Satılan silahların nispeti ise, hiçbir zaman için, İsrail'e eşitlenmiyor. Emperyalistler, milyarlarca dolara sattıkları bu silahları, İsrail aracılığıyla imha ettirerek sürekli olarak sömürmekte ve iflah etmemektedirler Müslüman ülkeleri.

İsrail, dünya emperyalizminin Müslümanlar içine sokmuş olduğu her kundağın fitilidir.

Ve İslâm ülkeleri, bu evrensel çarkı değiştirici ayrı bir kurtuluş yoluna koyulmadıkları sürece, bu oyun devam edip gidecektir. Müslümanlar, düşmanlarının sadece İsrail değil, bütün bir küfür dünyası olduğunu

kavramalıdır. Küfür dünyasından alabildikleri silahlarla İsrail'i, yani küfür dünyasını mağlup edemeyeceklerini bilmelidirler. Aldıkları her silah, emperyalizmin amaçlarına hizmet etmekten başka bir işe yaramamaktadır Müslümanların.

Kâfirlerin Müslümanlara kendilerini yenik düşürtecek silahları vermeleri mümkün mü? Müslümanları ancak, İsrail'e karşı hacil düşürecek nispette donatır onlar, şimdiye kadar olduğu gibi.

Müslümanlar kendi silahlarını kendilerinin yapabildikleri güne kadar galebe çalamaz İsrail'e, emperyalizme.

Kudüs'ün başşehir yapılması, İslâm ülkelerinin silah satıcılarına yine milyarlarca dolar ödemeleri için bir manevradır. İslâm ülkelerinin başında bulunan kukla idareciler bu silah alımı çabalarında kendi haklarını da peşlerine takmanın vesilesini bulmuşlardır. Halk, Kudüs'ün kurtarılması heyecanına düşerek, başlarındaki hükümetlerin, silah alımı eylemlerini candan destekleyecektir. Yani, dünya emperyalizmi, siyasi ve ekonomik çıkarlarını temin yolunda, Müslüman hakları da elde etmiş bulunuyor şimdi. Müslümanlar, Kudüs'ün yası ile kıvranırlarken, emperyalistler kasalarını dolduracaklar ve kukla yöneticilerse bu yası istismar ederek, rollerini oynamayı sürdüreceklidir.

Kudüs'ün başşehir oluşu, İslâm'dan öç alma hamlesidir. Ama bu öç alış, yeryüzü Müslümanlarının bilinçlenmesinin de mihrakı olacaktır mutlaka.

Yeni Devir, 27 Temmuz 1980

KUDÜS BİR KURTULUŞ SAVAŞINA ÇAĞIRIYOR MÜSLÜMANI

Kim demiş Kudüs, bütün dinlerin kutsal şehridir diye?

Kudüs, yalnızca ve sadece Müslümanlarındır.

“Bütün dinler” ne demektir? “Bütün dinler” derken Hıristiyanlığı ve Yahudiliği kastediyorlar şüphesiz. Lakin bir Müslüman olarak Allah indinde İslâm’dan başka bir din tanımıyoruz, biz. Bu sebeple Kudüs gerçekte İslâm’dan başka hiçbir din için kutsal olamaz. Ve Müslümanlardan başkasının olamaz Kudüs. Mekke ve Medine nasıl ki yalnızca Müslümanlarınsa, Kudüs de öylece yalnız Müslümanlarındır.

Kudüs, gasp edilebilir. Zorla işgale uğrayabilir. Lakin yine de Müslümanlarındır. O takdirde çalınmış bir belde olur ancak. Müslümanlardan başkasının malı olamaz, mülkü olamaz. Tıpkı esir düşen bir Müslüman gibi. Bir Müslüman esir de düşebilir. Lakin bu esaret, nasıl ki o Müslümanın kişilik değiştirdiği mânasına gelmezse, Kudüs de öyledir. Hatta esir düşen bir Müslümanın eğer esir düştüğü yerde zürriyeti devam ederse, belki nesli, aslını kaybederek yabancılaşabilir ama Kudüs öyle olamaz. Hiçbir değişikliğe uğrayamaz. İslâm’dan çıkamaz. Bir tek Müslüman baki kaldığı sürece, Kur’an baki kaldığı sürece Kudüs İslâm’ındır.

Kudüs, esir bir İslâm beldesidir. Yahudi’nin malı olamaz.

Kudüs esir olmakla, Müslümana bir ders vermiştir. Yeryüzü Müslümanları bir ilahi imtihanla karşı

karşıydırlar. Kudüs'ün elimizden çıktığına inananlar, oranın Yahudilerin mülkiyetine geçtiğini sananlar, bu imtihanı kaybetmişlerdir. Çalınan Kudüs'ü geri almak cehdiyle yaşamayanlar, bu imtihanı kaybetmişlerdir.

Hatta Kudüs'te Yahudilerin de Hıristiyanların da hakkı olduğunu sananlar da kaybetmişlerdir imtihanı. Mekke ve Medine için nasıl ki ortaklık kabul edemezsek Kudüs için de edemeyiz. Kudüs, bizim peygamberlerimizin, yani Müslümanların şehridir. Bütün peygamberlerin tek vârisi, Müslümandır ancak. Peygamberlerden bazılarını kendi ruhlarını karanlığa alet eden evrensel fitneleri için kullanmaya yeltenmenin endüstrisini kurmuş bulunan kâfirlerin, yani ehli kitap geçinen öteki din mensuplarının hiçbir veraset hakkı yoktur Kudüs üzerinde.

Yahudi sanadursun oraları kendisi için bir Arz-ı Mev'ud diye. Oralar Müslümanlar için bir Arz-ı Mev'ud'dur ancak. Buralar, kendi peygamberlerine ihanet etmiş bulunan Yahudiler için bir "arz-ı kıtal" olmuştur tarih boyunca. Bu coğrafyada esir olmuş, helak olmuştur Yahudiler.

Yeniden esir olmak, helak olmak için talih getirdi kendilerini yine bu bölgelere. Filistin, mezarı olacaktır Yahudi kavminin. Hz. Süleyman'ın, Hz. Davud'un mirasına hıyanet etmiş bulunan bu kavim, kendi ayağıyla tekrar gelmiş olduğu bu topraklarda helak olacaktır er geç.

Yahudiler, azgınlaşan fitnelerinin cezasını bu topraklar üzerinde çekmek için gönderilmiştir. Filistin'e Müntekim olan, Kahhar olan, Cebbar olan Cenabı Hak tarafından, yed-i kudret, burunları bu kutsal topraklarda yerlere sürülsün diye gönderdi onları buralara, geldiklerine inanadursunlar. Bu kutsal beldeyi, kendi

memleketleri diye sayadursunlar. Bütün süper devletlerin kendilerine destek olduğuna inanadursunlar bakalım.

Bu felaketi, Yahudi'nin bu başarmış gibi görülen bu işgallerini, Müslümanlar çok iyi değerlendirmeye mecburdur. Bu azim musibeti dirilmenin, birleşmenin bir ihtarı olarak görüp, cihada soyunmaya kalkmaya mecburdurlar. Müslümanların hızla uyanması için, Hak bu azim musibeti başımıza musallat kılmıştır. Büyük bir imtihan ve sevap kapısı açılmıştır önümüze. Müslümanlar, peygamberlerin safında yer alarak, Allah ve peygamber düşmanlarının gövdelerini bu mukaddes beldenin topraklarında imha etmeye hazırlanmalıdır.

Yahudi, Müslümanlara cihat sevabı kazandırmanın kurbanı olacaktır.

Kudüs, Müslümanlara cihat çağrısının bir fedaisidir şimdi. Ve esir düşmüştür. Onu esaretten kurtarmak, Müslümanın esaretten kurtuluşuyla özdeştir bugün.

Yeni Devir, 2 Ağustos 1980

İSLÂM BİRLİĞİ

Bugün birçok parçalara ayrılmış bulunan İslâm ülkelerinin bünyesindeki akımlar, dün Osmanlı İslâm Birliği'ni parçalamaya yardımcı olan akımların uzantılarıdır.

Dün nasıl ki bu akımların hiçbiri, o Birliği güçlendirerek devam ettirmeye çalışmadıysa, bugün de öyledir. Özellikle bugün muhtariyet kavgası güden milliyetçi akımlarla, sosyalist, Marksist ya da liberalist akımların hepsi dün kurtuluşu "dışarıdaki düzenler"de gören akımların bugünkü gölgeleridir. Ve dahi çağımızda, resmi yönetim biçimini "İslâm devleti" gibi gösteren böylece İslâmcı akımları da yedeğine almayı kollayan sözde İslâm devletleri de, dünkü panislâmist akımdan daha farklı bir öz taşımamaktadır. Adını İslâm devletine çıkarmış bulunan Libya'dan Suudi Arabistan'a kadarki uygulamalar, İslâm'ı sosyalizme ya da kapitalizme yamamaktan başka bir anlama gelmez ve bu uygulamalarıyla, dün başını Afganilerin çektiği, İslâm'ı Batı ürünü ideolojilerin çerçevesi içinde yorumlamak eyleminin bugünkü izdüşümlerinden başka bir şey değildir.

Bugün İslâm Birliği'nin gerçekleşmesini engelleyen ne kadar barikat varsa, İslâm Birliği'ni parçalayan akımların vârisleridir hepsi.

Peki, gerek dün ve gerekse bugün, İslâm Birliği'ni sağlamanın kavgasını veren hiç kimse yok muydu yani?

Şüphesiz vardı.

Bu birlik uğruna kavga veren, hepimizin bildiği bazı bilim, sanat ve devlet adamlarından başka, bil-hassa bir hükümdar vardı: Abdülhamit Han. Çağında, mevcut olan bütün fikir akımlarını bütün içyüzleriyle tanıyan devleti bir yıkıma götüren bu akımların müspete dönüştürülmesi belki mümkün gibi görülen bazı tezahürlerinin güçlenmesine veya kontrol altına alınmasına özel bir çaba sarf eden bir hükümdardı.

O İslâm Devleti'ni parçalatmayan da, zaten onun bu olağanüstü çabasıydı. Bu sebeptendir ki Batı, onu ve düşüncesini yok etmeyi baş gaye olarak tanıdı ve bu düşmanlığını o günkü fikir akımlarının da temeline ektirdi. Bu akımların hepsi, tıpkı Batı gibi, Abdülhamit Han'ı karşılarında da en büyük engel gördüler.

Ve bugün dahi gerçek İslâm Birliği'nin gerçekleşmesini ancak Abdülhamit Han'ın üzerinde bulunduğu doğrulardan sapmayan kadrolar sağlayacaktır. Dün Abdülhamit Han'a karşı olan akımların bugünkü uzantılarına karşı tabii. (Abdülhamit Han'ı, bütün hakikati ile değil de, bazı yanlarını duygu planında benimsemiş olanların bu kadroya dâhil sayılması elbette imkânsızdır.)

Abdülhamit Han, bilindiği gibi bir ölçüde Batı'ya açık olduğu gibi, yine bir ölçüde milliyetçi idi ve keza belli bir sınır içinde Adem-i Merkeziyet'ten yana ve tabiri uygunsa Osmanlıcı ve İslâmcı bir hükümdar idi. Ama adı geçen bu akımların anladığı ve savunduğu bir biçim ve öz içinde değildi Onun anlayışı ve tasarıları.

Bu incelikleri Abdülhamit Han hakkında yazılmış birçok eserde görmek mümkündür. Tanzimat'tan sonra, daha yoğun bir şekilde Batı kontrolüne giren devleti ve bu kontrolün sonucu olarak baş gösteren fikir akımlarının tahribatını yok etmek hususunda Abdülhamit Han, bütün imkânsızlıklara rağmen gösterdiği olağanüstü çaba ve dirayetiyle bugün İslâm Birliği'ni kendine dava etmiş olanlara, istinat edecekleri anlayış ve yöntemde.

Yeni Devir, 3 Eylül 1980

BU HÜZÜN BÖLGESİ BİR UMUT BÖLGESİDİR

Ortadoğu'daki savaşın başlıca sebebi, emperyalizmin silah satımına bir alan açmaktır. Bir silah deposu hâline getirilmiş bulunan Ortadoğulu ülkeler, mevcut silahlarını tüketmelidir ki, yenilerine müşteri olalar.

Eğer bu silah alımı duracak olursa, Ortadoğulu ülkelerin yüksek petrol gelirlerini ekonomilerinin güçlenmesine ayıracakları şüphesizdir. Mevcut petrol gelirlerinin bir bölümünü yurt kalkınmasına ayırmaları bile, Müslüman ülkelerin rahat nefes almalarına yetebilir çünkü. Rahatlamış ülkelerin, emperyalizmin menfaatlerine ters düşecek teşebbüslere yöneleceği ise tabiidir.

Müslüman ülkelerin biraz rahatlaması demek, kendi aralarında daha yakın ve sıkı işbirlikleri oluşturmaya kalkışmaları demektir.

İslâm ülkelerinin bir dayanışma içinde olması ise, çağdaş sömürünün dışlerini sökmeye yeter.

Geniş ve zengin bir coğrafyaya yayılmış bulunan bir milyarlık İslâm dünyası aslında birbirinin eksiklerini, ihtiyaçlarını karşılamaya yetebilecek imkânlarla maliktir.

Devletlerin birbiriyle yararlı işbirliğine yönelmesi için günümüzde, bu işbirliğine yatkın bir kamuoyuna dayanması –özellikle demokratik ülkelerde- bir şart ve zarurettir. Müslüman halk, dinî inanışının gereği, dil ve renk farkına bakmaksızın bütün Müslümanları kardeş bilir. Ondaki bu inanışından gelen duygu, bütün fitnelere rağmen asla imhaya uğramamıştır. Yani İslâm

lkelerinin tümü, halk yapısı bakımından birbirleriyle yan yana gelmekten büyük mutluluk duyacak, talihli bir imkân içindedir.

İslâm lkelerinin yan yana gelmesini kolaylaştıran bu zemin, günümüzde hiçbir devletler topluluğunun sahip olamadığı bir hususiyettir. İslâm ülkelerine has olan bu durumu çok iyi bilen emperyalizm, onları yan yana getirmemek için var gücü ile fitneler imal ediyor.

İslâm birliğini temsil eden Osmanlı Devleti'ni önce Batılılaşma serüvenine srkledikten ve iyiden iyiye zayıf ve muhtaç duruma düşürdükten sonra, suni milliyetçilik tohumları ekerek bu birliği sarsan emperyalizm, dağılan devletin toprakları üzerinde güdümlü yeni devletler kurdurarak çıkarlarını garantiye bağladı.

şimdilerde de sömürüsünün devamını, ideolojik şartlamalarının yedeğinde yürütüyor. Bir yandan eski imparatorluk döneminin tabii bir bakiyesi olan etnik grupları bağımsızlık hlyalarıyla kandırıyor, öte yandan soğuk savaş cepheleri açtırarak can ve mal kayıplarına uğratiyor Müslümanları.

İslâm lkelerinin ellerinde bulunan petrol varlığı, teknolojinin bel kemiği mevkiine geldiğinden, emperyalizm, Ortadoğu'yu önemi hiç eksilmeyen bir bölge olarak görmektedir.

Huzursuz kıldığı bu bölgenin petrolünü alıp, karşılığında kllyetli miktarda silah satarak ayakta duruyor emperyalizm. Burada düzenlenen savaşlar, bilindiği gibi korkunç birer silah tüketimi savaşlarıdır.

İslâm lkeleri, sömürücülerin maşalığını yaparak bütün Müslümanları belalara uğratan i yönetimlerini -bir ölçüde bile olsa- etkisiz hâle getirip de, mevcut

imkânlarını birbirine ulamaya yönelik bir Ortak Pazar oluşturmaya kalkabilseler ve daha önemlisi ortak bir Harp Sanayi kurmaya yönelseler, hepsi birden tükenirdi bu fitnelerin.

Emperyalizmin tükendiği mutlu, insanî bir çağ açılmış olurdu o zaman. Ortadoğu'nun yaşadığı bu korkunç fitnelere rağmen hayal değildir böyle bir istikbal. Bu yapay fitnelerin bir gün iptale uğrayacağı muhakkaktır, tabiidir.

Yeni Devir, 16 Ekim 1980

YENİ YÖNELİŞ

Ülkemizin hem siyasal, hem ekonomik varlığı şimdilerde tam bir dönüm noktası üstünde bulunuyor. Görülen o ki çektiği sıkıntılardan; yıllar yılıdır yaşanan siyasal yalnızlık ve ekonomik tükenişin acı anılarından, Türkiye bazı dersler almış, bazı sonuçlar çıkarmışa benzer. Gerçi bu sonuçlar henüz kesin yargılara bağlanmış, resmî politika kişiliğine kavuşturulmuş değil ama şimdiye değin uyguladığı politikalara oranla gösterdiği değişik yönelişlere bakarak; Türkiye'nin bazı ciddi arayışlar ve zemin yoklayışları sürecine girmeyi denediği söylenebilir.

Türkiye yakın zamanlara kadar, belli ve çok dar bir politika açısı içinde oturuyordu. Bu açı, dış politikayı da, iç politikayı da gelenekleşmiş bir resmî seçeneğin dışına taşırmama konusunda âdeta bağnazlığa varan, çok katı bir açı idi. Dışa bağımlılığı yoğunlaştıran bu Batıcı açı, ekonomik sorunlarımızın çözümünde bile bir esneklik göstermiyordu. Esnekliği, resmî politika-sının kuram ve kurallarına aykırı buluyordu. Değişik dünyalarla, öteki ülkelerle ve bloklarla siyasal ve ekonomik ilişkiler kurmayı korkunç bir ödün sayıyordu ve bunu ülkemizin yörüngesini çarpıtacak bir tehlike gibi görüyordu. Bizim için kalkınmanın, büyümenin tek yolu vardı onlara göre, o da:

a) İçinde bulunduğumuz resmî, siyasal yapının korunması,

b) Onun gerekli kıldığı dış bağlantıların devam etmesi.

Türkiye'nin ekonomisine model düzenleyen dış çevreler, ülkemizi yönetenleri bu anlayışta kemikleştirmenin güç olmadığına tanık olmuşlardır. Özellikle İslâm ülkeleri ve öteki bağlantısızlarla ciddi işbirliklerine koyulmamızı engelledi bu çevreler.

İslâm ülkeleriyle kurulan bağlantıların bir türlü geniş boyutlu ilişkilere, büyük ekonomik işbirliklerine dönüşmemesi, genellikle kâğıt üzerindeki nezaket ve temenni sözcükleri olarak kalması, bizim içteki statü-kocu kadrolarla bir uyum içinde olan dış çevrelerin ortak başarılarının sonucudur.

Bu ortak başarı, Türkiye'yi bağlantı içinde olduğu bir dünyada bile yalnız bırakmış, ekonomik iflasın eşğine getirmiştir.

İşte bu acı sonucun uyarıcı darbeleridir ki, şimdilerde ülke yöneticilerini daha farklı davranışlar almaya yöneltmiş bulunuyor. Hiç değilse İslâm ülkeleriyle biraz daha tutarlı gibi görülen ilişkiler geliştirmeyi deniyorlar. Gerçi bu ilişkilerde Türkiye'nin özel durumunu ve bağlantılarını söz konusu ederek ayrıcalıklarımızı bir not olarak özetle zabitlara geçiriyorlar; ama bu özel durumlarımızın İslâm ülkeleriyle daha ileri aşamalara varacak işbirliklerine engel olmadığını da vurgulamak suretiyle daha önceki yöneticilerden farklı olduklarını, çok daha gerçekçi bir çizgide bulduklarını da göstermiş oluyor. Dış bağlantılarımızın ve iç ideolojik yapımızın özelliklerini, değişik dünyalarla kuracağımız ekonomik işbirlikleri yüzünden kaybederiz diye korkunç rüyalar görmüyorlar, bunu tehlikeli bir ödün ve öcü saymıyorlar.

İslâm Zirvesi'ne daha etkin bir biçimde katılma, bu bilincin sonucudur.

Yeni Devir, 7 Şubat 1981

İRAN MANZARASI

Bir ülkede devlet adamlarının suikasta kurban gitmesi, o ülkede bir yönetim zaafı bulunduğu anlamına gelmez. Kennedy'nin katlinden, Emîr Faysal'ın şehit edilmesine ve hatta Papa'nın vuruluşuna kadar yakın tarihlerde vuku bulmuş bir nice suikast, göstermiştir ki, en güçlü yönetimlerin en güçlü yöneticileri dahi suikastlara uğrayabilmektedirler. Bu bakımdan komşumuz İran'da devlet ileri gelenlerinin öldürülüşlerini de mevcut idarenin zaafı olarak görmemek gerekir. Bir katil, ya da terör örgütü bir cinayeti kafasına koymuşsa, onu işleyeceği ortamı da bulacaktır.

Bir de şu var: Hiçbir cinayet veya cinayetler dizisi, bir ülkenin devlet adamları kadrosunu tüketemez. Ölenlerin, meydandan çekilenlerin yerini diğerleri alır.

Devlet hayatı, sürekli bir akış içindedir çünkü. Bir ailenin bütün fertlerini öldürmek suretiyle o ailenin kökünü kurutabilirsiniz, ama bir ülkenin devlet adamlarını katlederek o ülkeyi yöneticisiz bırakmak imkânsızdır.

Hiçbir terör hareketi, devlet adamlarını biçmek suretiyle iktidara gelemmez. Hele bu terör, bir halk tabanından mahrumsa... Zaten terör, halk desteğinden yoksun olan grupların başvurduğu bir eylem nevidir. Geniş halk desteğine sahip bulunan hareketler, asla teröre yönelmeden iktidar yolu ararlar. Nitekim İran'da Şahı deviren harekette hiçbir terör olayına rastlanmamıştı. Şah'ın iktidarı başvuruyordu teröre sadece. Sa-

vak Örgütü, Şah'ın ve dış sömürü çevrelerinin bir terör örgütüydü. Binlerce yurtsever İranlı bu örgütün sui-kastlarına kurban gitmiştir. Suikastla, idamlarla ve katliamla ayakta durmaya çabalayan bir yönetimdi Şah'ın iktidarı.

İran'da devrim sonrası gerçekleşen idamları, Şahlık devrinin idamlarına benzetenler var. Hatta devlet adamlarının uğradığı suikastları bu idamlarla izah ediyorlar; idamların bir tepkisi olarak yorumluyorlar. Oysa Şah'ın idamları ile şimdiki idamlar arasında tam bir mahiyet farkı mevcuttur. Şah'a istisnasız olarak baştanbaşa bütün bir İran halkı karşı idi. Ve o halk, Humeyni'nin temsil ettiği zihniyetin devlet olması adına Şah'a başkaldırmıştı.

Humeyni'nin zihniyeti İran halkının yüzde yüzü tarafından biliniyor, isteniyordu ve destek bulmuştu. Yani Humeyni'nin rehberliğinde gerçekleşen yönetim, İran halkının tümüne varan bir ekseriyetin istediği ve onayladığı bir yönetimdir. Bu yönetime başkaldırmak, halkın da iradesine asi olmaktır. Şah, milletin reddettiği bir iktidarı temsil ediyordu; şimdiki yönetimse halkın reyini almış bir yönetimdir.

İran'daki şimdiki yönetime karşı olan gruplar, günümüzde hiçbir ülkede eşine rastlanmasa mümkün olmayan oranda oy almış, destek bulmuş bir devlet yönetimine karşı çıkıyorlar. İran'da devlete âsi olanlar, azınlık bile sayılamayacak kadar küçük gruplar hâlinindedir ve hemen hemen hepsine yakını ya Amerikancı veya marksisttirler. Bunlar, halkın karşısına çıkıp, onlardan destek isteme şansına ve cesaretine sahip olamamanın; tabii yollardan iktidara gelme ihtimalinden yoksun olmanın bilinci içinde buldukları için, tek çıkar yol olarak teröre yönelmişlerdir.

Ve daha açık, daha kesin bir dış destek bulup bazı bölgesel isyanlar tezgâhlayamazlarsa, sonları hüsrandır. Eğer destek bulup bir iç isyan çıkarmayı başarırlarsa, İran süper güçlerin kan denizine çevirdiği bir ülke olur. Gerçi İran halkı süper güçlere karşı çok bilinçlendirilmiş bir halktır, ama bu bir dış belaya uğramayacağı anlamına gelemmez. Vietnam'ın veya Afganistan'ın başına getirilenler, uzak örnek değildir. İran şimdi bölge barışını çok yakından ilgilendiren günlerin arifesinde. Bu bakımdan Türkiye'nin çok yakından izlemesi gereken bir manzara arz ediyor.

Yeni Devir, 8 Eylül 1981

ORTADOĞU'YA AYRICALIK

Türkiye'nin öncelikle en yakın çevresine yönelmesi gerekiyor. Yani Müslüman ülkelere. Bu ülkelerle geliştireceği alışveriş, Türkiye'nin temel ihtiyacını halledecek imkânları kapsayacak bir mahiyet arz etmektedir.

İslâm ülkeleri petrol ve para bakımından zengin... Buna mukabil Türkiye, gıda kapasitesi bakımından olağanüstü imkânlarla sahip. Piyasa arayan mensucat sanayimiz var. Ortak Pazar ülkelerinin satın almamak için türlü mâniyeler diktiği tekstil ürünlerimize bütün Ortadoğu ülkeleri çok rahatlıkla pazar olabilir. Et, süt, yumurta, hububat, narenciye hep Batı ülkelerinden geliyor İslâm ülkelerine.

Onlar bizden satın almıyor değil, biz satmasını bilmiyoruz. Bu konuda ne denli yaya olduğumuz sayısız örnekleriyle ortadadır.

İslâm ülkelerindeki mühendislik hizmetlerini, inşaat işlerini alabilseydik; Türkiye yalnız bu işlerle, belini tamamen doğrultabilirdi.

Sayılsız imkânları, akıl almaz bir gariplikle sürekli olarak kaçırmışız.

Bunun en başta gelen sebebi, bu ülkelerle ciddi siyasal ilişkiler kuramamış olmamızdır. Karşılıklı nezaket ifadelerini, yani sathi bir diplomatik üslubunu aşan girişimlerde bulunmamışızdır: Arada bir yeri düşünce:

- Dost ve kardeş ülke!

Dediğimiz, fakat daha köklü, ciddi ilişkiler oluşturmaya yönelemediğimiz bu ülkelerle, devam eden münasebetlerimizin tümünü bir yeni baştan gözden geçirmeye; değişik bir yaklaşımla, dipdiri bir haricî politika temellendirmeye mecburuz. Ortadoğu, Dışişlerimizin en başta gelen konusu olmalıdır. Buraya gönderilecek diplomatlarda, bu ülkelerin özelliklerine her hususta uygun düşebilecek nitelikler bulunmalıdır. Bilhassa bu konuda, öteden beri tamamen yanlış bir gelenek uygulanmıştır. Bu ülkelere gönderilen diplomatlarla, mesela Lâtin Amerika'ya gönderilenler elbette aynı vasıflarda olmamalıdır. Şimdiye değin İslâm ülkelerine yollanan diplomatlar için farklı nitelikler arandığına şahit olmamışızdır. Mesela, en basitinden, bu ülkelerin dilini bilen diplomat gönderildiği gayr-ı vakidir. Keza itikat ve amel bakımından da özel bir süzgece tabi tutulmamıştır buraya gönderilenler, Dışişleri camiasında.

Son dönemlerde İslâm ülkelerine karşı uygulanan yaklaşma girişimlerinin, ne denli olumlu sonuçlar verdiğine bakarak; bu hususta yıllar yılı uygulanan tersliklere esef etmeliyiz. Ve daha önemlisi, bu girişimleri daha da ötelere taşıyıcı köklü tedbirler almalıyız. İçinde bulunduğumuz ekonomik sıkıntılar bunu gerektiriyor.

Ama gönül isterdi ki salt ekonomik gerekçelerle değil, tarihî beraberliğimizin bilincine bağlı olarak bu ülkelerle ilişkiler kurmalıydık günü gününden.

Yeni Devir, 16 Mayıs 1981

ORTADOĞU İÇİN

Tabii şartları açısından Ortadoğu, dünyanın en istikrarlı bölgesi olmalıydı. “Tabii Şartlar” derken, şunları söylemek istiyoruz:

a) Ortadoğu'nun insanları, aynı evrensel inanca bağlıdırlar ve inançlarına bağlılık bakımından dünyanın en dindar insanlarıdırlar. Tarih boyunca aralarında hiçbir inanç ve mezhep çatışması yaşamamışlardır. Batı dünyasında görülen mezhep savaşları, İslâm dünyası için asla söz konusu olmamıştır.

b) Ortadoğu çok yakın bir geçmişe kadar siyasal bir bütünlük içindeydi. Tek devletin sancağı altındaydılar. Mutluydular bu birliktelikten. Aynı tarihi ve aynı talihi yaşadılar. Aynı uygarlığın içinde yoğruldukları.

c) Ortadoğu için, hele şimdilerde bir ekonomik sıkıntı mevcut değildir. Çok zengin tabii kaynaklara sahiptirler. Toplumsal çalkantılara sebep olduğu ileriye sürülen ekonomik nedenler bu bölge için fiilen bahis konusu edilemez. Bu bölge insanları milli gelir dağılımından eşit paylar alamıyor olsalar bile, görülen o ki, milli gelirlerin çok yüksek oluşu dolayısıyla, fakara bir halk kesimi yoktur Ortadoğu'da. Aç ve açıktadır.

Evet, bu “tabii” yapı göz önüne alınca Ortadoğu, dünyanın “tek” huzur bölgesi olmalıydı.

Aralarında hiçbir tarihî, itikadi ve iktisadi ihtilaf konusu bulunmadığı kesinlikle meydanda iken Ortadoğu, bugün dünyanın en karışık bölgesi hâline gelmişse, kabul etmek lazım ki, bu kargaşalığa sebep olan

etkenlerin hiçbirisi tabii yani bünyesel değildir ve hepsi de sunidir ve dışarıdan pompalanmaktadır.

Halkları arasında çok yoğun bir samimi kardeşlik duygusu olduğu hâlde bu bölgede savaşlar varsa, bu savaşlar elbette ki bölge halklarının savaşı değildir. Yani şimdi çarpışanlar İran'la Irak'ın halkı değildir. Şimdi birbirine düşman olanlar Suriye ile Irak'ın halkı değildir. Ürdünlü ile İranlı arasında bir düşmanlık yoktur. Mısırlı halk, ihanet etmiş değildir İsrail konusunda. Bu anlaşmazlıklarda "halk" yoktur yani.

Ortadoğu'da devletlerarasında sürdürülen anlaşmazlıklar, savaşlar, tamamen yapay sebeplere dayanıyor. Dünya emperyalizminin planları doğrultusunda cereyan ediyor. Dünya emperyalizmi hayatini sürdürmeyi, bu bölgede sürecek anlaşmazlıklarla kaim görüyor.

Ve tabii haklıdır da. Çünkü bu bölge kendi tabii şartlarıyla baş başa bırakıldığı takdirde, çok kısa zamanda, muazzam bir denge otoritesi olarak zuhur edecektir ve dolayısıyla dünya emperyalizminin bütün hayat damarları kopmuş olacaktır.

Bu bakımlardan:

Bir cadı kazanı gibi kaynatılan Ortadoğu'nun ifade etmiş olduğu bu kötü dış manzaraya bakarak, hiçbir yılgınlığa ve umutsuzluğa düşmemek gerekiyor. Çünkü bunalımlarının hiçbirisi derinlerden, bünyesinden gelmiyor. Hepsi yapaydır, zorlamadır, aşılımadır.

Ve Ortadoğulu halk üzerinde silinmesi mümkün olmayan etkiler bırakmıyor bu bunalımlar, çatışmalar. Ve Ortadoğulu her gün biraz daha iyi anlıyor ki başına açılan bu gailelerin tümü, emperyalizmin oyunları meyhanesindedir. Bu oyunlar, Ortadoğulunun emperyalizme

karşı dış bileyişlerini çoğaltıyor, bilincini geliştiriyor. Yani emperyalizmin oyunları malum sebepler yüzünden zahirî başarılar kazanıyorlarsa da; aslında bu bölge halkının uyanışını yoğunlaştırmaya yol açmaktadır. Birleşme şuurunu hızlandırmaktadır. Onun için yılgınlığa, umutsuzluğa kapılmamalı Ortadoğu'daki bu üzücü zahirî çatışmalardan.

Bu tamamen suni olan oldubittelerin, sürekli olarak başarı kazanacağını düşünmek, Ortadoğu'da gözlemlenen gayet somut uyanışlara ters düşer.

Tabii bünye, zaten kabul etmediği bu suni uzuvları bir gün mutlaka söküp atacaktır. Bünyeye aykırı olan Ortadoğu'daki bu kargaşalıkların önünü almak yolunda bu bölgenin akıllı devlet adamlarına düşen ödev, ihtilafları çözme konusunda samimi çaba göstermektir. Ortalığı kızıştırmak değil; hepsiyle dostluğunu koruyarak ve geliştirerek arabulmaktır.

Dâhildeki terörlerin bile, uluslararası sömürü mihraklarının kontrolünde bulunduğu dair kesin bir bilinç içinde bulunan Türkiye'nin tecrübe ve tavsiyelerine kulak vermeli Ortadoğu. Birbirleriyle iyi ilişkiler içinde bulunma hususunda, Türkiye'nin gösterdiği çaba, yalnız bırakılmamalı ve amacına ulaşmalıdır. "Tabii Bünye" bunu istiyor. Bu tabii bünyeye suni müdahalelerle karşı çıkan güçler, er geç hüsrana uğrayacaktır.

Yeni Devir, 14 Haziran 1981

ORTADOĞU'YA ÖNCÜ LAZIM

Saygınlığı üzerinde bütün İslâm ülkelerinin ittifak ettiği bir devlete şimdi şiddetle ihtiyaç vardır Ortadoğu'da.

Ama görünürlerde ise böyle bir devlet mevcut değildir. Eğer böyle bir, kendine güvenilir, sözü dinlenilir, hakemliğine razı olunur devlet mevcut olsaydı; İslâm ülkelerinin arasındaki birçok anlaşmazlıklar ya çarçabuk çözüldü veya hiç değilse büyük zararlara yol açmayacak bir sınırdaki tutulabilirdi.

Ortadoğu ülkelerindeki anlaşmazlıklara bölge devletlerinin hususi menfaatlerinden ziyade, emperyalist devletlerin kışkırtma ve emrivakilerinin sebep olduğu gerçeğine bakarak; bu bölgede saygın bir İslâm ülkesi bulunduğu takdirde bile, bölgedeki sorunların çözümlenemeyeceğini iddia edenler çıkabilir. Diyebilirler ki, süper devletlerin patlatmaya karar verdikleri bir olayın engellenmesi, çok defa, bu bölgedeki ülkelerin boyunu aşacak bir çaptadır. Bu yüzden de velev bu bölgede itibarlı bir devlet bulunsa bile, olayların akışını değiştirmeye gücü yetmezdi.

Bir bakıma doğru gibi görünen bu mütalaaya cevap olarak şunları söylemek mümkündür.

“Ortadoğu'da etkin bir devlet”in zuhuru demek, sadece “kendi zati iç ve dış sorunlarını halletmiş bir devlet” anlamına gelmez. Ortadoğu'da etkin bir dev-

letten kasıt; sayısı 42 olan İslâm ülkelerinin üzerinde geniş nüfuzu bulunan devlet demektir. Ve dolayısıyla, 1 milyarlık bir Müslüman nüfus üzerinde etkisi olan bir devlet anlamına gelir bu. Böyle bir devletin mütalaası ise, arkasında bu kadar devletin ve insanın bulunduğu bir karar hükmünde sayılır elbet. Onun için böyle bir devletin nokta-i nazarı, evvela kendisiyle yan yana bulunan kardeş devletlerin nezdinde muteberdir, saniyen süper devletlerin yanında ciddi muamele görür.

Süper devlet, sömürgeci devlettir. Ve sömürülme-ye elverişli memleketleri sömürür. Hakkını savunmaya gücü yetmeyenleri, kendi ulusal savunması bile, sömürgeci devletlerin kontrolünde olan devletler sömürürler.

Süper devlet, ancak bir başka süper devletten çekinir, hatırını sayar. Eşit şartlarla anlaşır. Hiçbir süper devlet, küçük bir ülke ile eşit şartlarla anlaşmaz.

Ortadoğu'da, tek başına bir devletin kendi imkânlarına dayanarak büyük bir devlet hâline gelmesi; her bakımdan imkânsızdır, ihtimal dışıdır.

Ortadoğu ülkeleri ancak, birbirleriyle ciddi bir dayanışma içinde olurlarsa büyüyebilirler.

Böyle bir dayanışma eyleminin başını çekecek öncü bir ülkeye ihtiyaç var Ortadoğu'da şimdi. Bu rolü üstlenmesi lazım bir ülkenin... Ama bu, şimdiye kadar bazı başarısız örnekleri görülen "liderliğe soyunma" pozuna bürünerek olmaz. Samimiyet, yetenek ve kararlılık ister. Bütün İslâm ülkelerini kendine kardeş bilen, onların problemlerini halletme konusunda adil

çözümler keşfedebilen, yüksek kişilikli ve kendi iç meselelerini çözebilmede oldukça başarılı sonuçlar almış bir ülke ister.

Böyle bir devlet zuhur edinceye değin, bütün işleri askıdadır İslâm ülkelerinin. Ve sadece sömürünün, süper devletlerin âmâline yardımcıdırlar.

Bütün malzemesi hazır, fakat "helva yapanı" yoktur Ortadoğu'nun.

Yeni Devir, 15 Haziran 1981

BİR MUSİBET BİN DERSTİR

İslâm ülkeleri kendi aralarında ciddi bir işbirliğine koyulmaya mecburdur. Hayatta kalabilmeleri buna bağlıdır. Onurla yaşamaları ancak dayanışmalarıyla kaimdir. Aksi takdirde, hiçbirisi tek başına, karşı duramaz sömürüye. Ne kadar güçlü ve zengin olursa olsun, bir İslâm ülkesinin tek başına, sömürü dünyasına karşı ayakları üstünde kalabilmesi mümkün değildir. Yalnız başına çiğnenmekten masun kalamamak, denebilir ki, İslâm ülkeleri için, değişmez bir sonuçtur.

İslâm ülkelerinin bugünkü işbirlikleri asla yeterli olamıyor, ezilmemeye. Bugünkü işbirlikleri, gelecekte daha güçlü birleşmelerin başlangıcı olabilir belki ama asla yeterli değil. Yeterli olmaması şuradan belli ki, İsrail, hem de İslâm Ülkeleri Dışişleri Bakanları Konferansı'nın hemen arkasından, müthiş bir pervasızlıkla gelip konferansın yapıldığı ülkenin nükleer sant-ralini bombalayabiliyor.

Bu açıkça, tüm İslâm ülkelerine bir meydan okumadır. Emperyalizmin meydan okuyuşudur bu!

Ve bu bir ihtardır bütün İslâm ülkelerine. Korkunç bir derstir. İsrail, emperyalizmin bir uzantısı, hatta kendisi olarak yalnız Irak'ı onun santrallerini değil, aklına koyduğu herhangi bir İslâm ülkesinin, herhangi bir tesisini de bombalamaya hazır ve amade olduğunu; hatta bu tür saldırıların, kendisinin baş görevi olduğunu ilan etmiş oluyor.

İsrail'in bu saldırısı, en münasip usulle aynen mukabele görmelidir bütün İslâm ülkelerinden. Bu bir nefis savunmasıdır en azından bu ülkeler için.

Bu saldırıyı sadece lisan ile protesto, İsrail'e bir mukabele ağırlığı taşımaz asla. Lisan ile karşı çıkış, ya aczin veya tasvibin ifadesidir ancak. Nitekim Amerika Birleşik Devletleri ve Fransa gibi devletler, birer "tasvip" içeriğinde olarak "protesto" da bulundular sadece.

İsrail, cevabını almalıdır Ortadoğu'dan. Yani emperyalizm cevabını almalıdır.

Bu cevabın en sağlamı, en uzun vadeli İslâm ülkelerinin ayılarak, hızla birleşmeleri mahiyetinde tecelli etmelidir.

Ve ayrıca, kısa vadede cevabını görmeli İsrail ve emperyalizm. Yoğun diplomatik ve ekonomik karşı çıkışlarla cevap verilmeli.

Bu ucuz, dil ucu protestolara "paydos!" çekmelidir İslâm ülkeleri.

Her vesileyle, her konferansta, her bildiride kınana gelen İsrail, bütün bu kınanmalara burnunun ucu ile gülmektedir. Böyle silik, aşınmış üslupla protestoları kendi dâhili siyasetlerinde istismar etmek suretiyle iktidarda kalmayı deneyen ve kollayan İslâm ülkeleri, bu üsluplarının hafifliği dolayısıyla, halkları üzerinde hiçbir ağırlıkları kalmamıştır zaten.

Akıllarını, toplamaları menfaatleri icabıdır. Dış güçlerin gönlünü yapmak suretiyle ayakta kalmanın da modası geçmektedir çünkü bu bölgede.

Yeni Devir, 16 Haziran 1981

KUDÜS HER ŞEYİMİZDİR

Kudüs'ü unutupor muyuz?

Kudüs'ün işğali, herhangi bir devletin herhangi bir devletten bir şehrini zapt etmesi gibi değildir. Çünkü Kudüs, herhangi bir devletin bir şehri değil, tıpkı Mekke gibi, tıpkı Medine gibi, bütün yeryüzü Müslümanlarının şehridir. Hıristiyan dünya için Vatikan nasıl ki ortak bir kutsal bölge ise, Kudüs de Müslümanlar için hatta çok daha fazla mübarek bir beldedir. Vatikan, Hıristiyanların sadece Katolik olanları için kutsal sayılır, ama Kudüs bütün Müslümanların ortak mukaddesidir. Vatikan, sonradan ihdas edilmiş, izafi bir kutsal bölgedir, fakat Kudüs sahihen ve fiilen mübarektir Müslümanlar için. Kudüs'ün Hıristiyan ve Yahudilerce de kutsal bilinmesinin temelinde sadece siyaset yatar. İslâm düşmanlığı üzerine kurulmuş bir siyasettir bu. Âdem aleyhisselamdan bu yana gelen peygamberlerin tümünü onaylayan, hepsinin mirasına sahip çıkan ve layık olan sadece Müslümanlardır. Hıristiyanlar ve Yahudilerse, asabiyetin, bölücülüğün, inkârların, düşmanlıkların örgütü olmuştur. Ancak bir veya bazı peygamberlere bağlı görünerek, onların getirdiği dini ise tahriflere uğratarak geliştirdikleri din ya da mezhep adlı örgütlerle, kendilerinin dışında kalan inançlara ve insanlara düşman oldular, katliamlar düzenlediler, haçlı seferleri açtılar.

Hıristiyanlar da, Yahudiler de çok iyi bilirler ki Kudüs bütün hak dinlerin şehridir, yani asıl Müslümanların öz malıdır.

Kudüs'ün işgali, Yahudilerle Hıristiyanların müşterek İslâm düşmanlığına çağdaş son örneklerden biridir ve en korkunç anlamlıdır. Tarihi ve ırklaşmış bir nefretin timsalidir. Emperyalist niyetlerle mayalanmış olan bu nefretin bir ürünü olarak İsrail Devleti kuruldu. Ve emperyalizmin desteğinde adım adım ilerleyerek Kudüs işgalini gerçekleştirdi.

Kudüs, Müslümanların canından koparılmış bir parçadır. Kim, orası Araplardan alınmış bir şehirdir gibi düşünüyorsa, emperyalizm beynini yıkamıştır onun. Kudüs yalnızca 100 milyonluk bir Arap âleminin değil, bir milyar Müslümanın malıdır. Bir milyar insana emanet kılınmış mübarek bir İslâm beldesidir Kudüs.

Yahudi devleti, İslâm düşmanlığı ile kol kola girmiş bulunan evrensel emperyalizmin bir sıçrama tahatasıdır. Filistin'de çöreklenmiş olan Yahudi, birkaç milyon nüfusuyla izah edilebilecek bir gecekondu devlet değil; bütün Müslümanları siyasi ve iktisadi bakımdan sömürmeyi, çürütmeyi amaçlamış olan evrensel bir üs'tür. Kudüs'ün işgaline karşı çıkmayan, bu reddini her vesile ile haykırmayan, orayı kurtarmayı bir milli ülkü olarak benimsemeyen her Müslüman ve halkı Müslüman olan her devlet, bir kement gibi başının etrafında dolanan esaret zincirinin farkında değil demektir. Kudüs'ün uğradığı emrivakiyi şiddetle reddetmektir Müslümanlardan beklenen. En azından şiddetle ve nefretle ret!

Yahudi'nin ve emperyalizmin yeni hamlelerine imkân vermeyecek olan tek silah vardır şimdilik, bu işgali gittikçe yoğunlaşan bir reaksiyonla reddetmek!

42 devlet ve bir milyar insan sürekli olarak bu işgali reddettiğini ilan etmelidir.

Kudüs'ü unutmak, yurdumuzu unutmaktır. İnançımızı, kişiliğimizi unutmaktır. Anlamımızı unutmaktır. Köleliğe talip olmaktır.

Yeni Devir, 2 Eylül 1981

KUDÜS MÜSLÜMANLARINDIR

Kim Mekke'yi, Medine'yi Suudi Arabistan Devleti'nin şehirleri olarak görebilir?

Oralar bütün yeryüzü Müslümanlarındır.

Kâbe, bütün Müslümanların kıblesi, Mescid-i Nebi âlemlere rahmet olarak gönderilen son Elçi'nin, yani Müslümanların Peygamberinin makamıdır.

Kudüs de öyledir. Peygamberimizin diyarıdır. İlk kiblemizdir. Kudüs, bütün peygamberlere inanmış olanların, yani ki ancak Müslümanların şehridir. Hıristiyanlarla Yahudilerin Kudüs tutkusu ise, yalnızca mukaddesatlarından kaynaklanmıyor. İslâm düşmanlığı siyasetinden kaynaklanıyor. Hıristiyanlar da Yahudiler de Kudüs'ün Müslümanlar için ne kadar mübarek bir belde olduğunu bilirler. Oraya kendilerinden daha büyük bir ihlasla bağlı olduğumuzu bilirler. Kendilerinin sandıkları o peygamberlere, asıl Müslümanların sahip çıkmakta olduklarını bilmez değillerdir. Onlar, Müslümanlara hakaret olsun diye Kudüs'ü isterler. Haçlı seferlerini bunun için açmışlardır. Müslümanlarsa, Hıristiyanlara ve Yahudilere hakaret etmek amacıyla Kudüs'ü ellerinde bulundurmuş değillerdir. O kutsal beldeye layık olduğu ihtiramı ve ihtimamı göstermek göreviyle sahiplenmişlerdir. Hizmet için, emaneti korumak için, ziyaret etmek için sahiplenmişlerdir.

Filistin'de bir Yahudi devletinin kurulması, bu mübarek beldeye gerekli saygıyı sağlamak amacına da-

yandırılmış değildir. Çünkü bu belde, gerekli saygıyı ancak Müslümanların elinde iken görmekteydi. Kendisine saygı gösteren her insana açıktı orası ve saygı ziyaretinde bulunanlara hizmet ediliyordu. Filistin’de Yahudilere devlet kurdurtmanın temelinde yalnızca, İslâm düşmanlığı siyaseti yatar. Kemikleşmiş haçlı siyaseti yatar. Dünya, siyonizmi, Haçlı zihniyetini yedeğine bağlayarak Filistin’i Müslümanlardan kopardı. İsrail’in kuruluşu, bu ortak düşmanlığın çağdaş künyesi olan sömürü kararının garantiye bağlanması demektir. Filistin’in işgali Müslümanlara ait bir konağın işgal edilerek silah deposu hâline getirilmesi anlamını taşırdı. Kudüs’ün işgali ise, bu konağın en kıymetli salonunu zapt etmektir. Zapt edilen bu salonu, sırf Müslümanları tahkir için eşek ahırına çevirmiştir Yahudi. Burayı, manevi muhtevasına uygun bir hüviyette tutmamak amacıyla olduğu zaten belliydi Yahudi’nin. Kudüs’ü zapt eder etmez Mescid-i Aksa’yı yakmaları, bütün niyetlerinin kaynağını göstermeye yetmez mi? Dine, peygamberlere düşman olduklarını tescil ettirmez mi?

Kudüs, sadece Müslümanlarındır. Kudüs işgali, Yahudilerin, Hıristiyanların, emperyalizmin Müslümanlardan aldığı intikamı gösteren, hakareti sembolleştiren, sömürünün acımasız kararlılığını onaylayan müthiş bir dönüm noktasıdır. Bütün Müslümanların köle gözüyle görülmesinin ispatı hükmünde bir olaydır bu işgal.

Müslümanların ne denli birlik içinde olduklarının en cesur şekilde sınanmasıdır bu işgal. Emperyalizme karşı gösterecekleri tavrın ne olacağını somut bir şekilde tahkik içindir bu işgal.

Bu işgal kalkmadıkça, onu kaldırmak için kararlı, kesin, ciddi eylemler gösterilmedikçe; bu eylem etrafında bütün Müslümanları halkalamadıkça, hiçbir Müslüman ülke kendi geleceğinden emin olmasın. Hiçbir tabii zenginliğine güvenmesin.

O zenginlikler, emperyalizmin iştihasını çoğaltan ve elini çabuk tutmaya tahrik eden vesilelerden başka bir şey değildir zaten bu durumda.

Yeni Devir, 4 Eylül 1981

BİR MUSİBET VEYA BİR HAYIR İMKÂNI

Emperyalizmin Ortadoğu'yu bu denli muncıklamasına zemin açan ana olay, Kudüs'ün işgalidir. Kudüs'ün işgali münasebeti ile dahi bir araya gelemedikten sonra, İslâm dünyasının korkulacak, saygı gösterilecek hiçbir tarafı yoktur demektir. İşte bunu anladı emperyalizm. Kudüs gibi bir ortak beldenin elden çıkışı karşısında gerekli tepki gösterilmemiş; Ortadoğu'ya bulunulacak olan hiçbir müdahalenin ciddi bir cevapla karşılaşmayacağı muhakkak gibidir. Çünkü Kudüs'ün herhangi bir Arap ülkesinin şehri değil, bütün yeryüzü Müslümanlarının kutsal bir beldesi olduğu malûmdur. Buranın işgali, aynıyle bütün İslâm ülkelerinin işgali gibidir. Emperyalizm, Kudüs işgalinin büyük çaplı ortak bir tepki ile karşılanmaması üzerine inşa etmiştir Ortadoğu'daki bilcümle hamlelerini.

Kudüs işgali, emperyalizmin bir nabız yoklaması olmuştur. Cesaretlerine cesaret katmıştır. Emperyalizm, aslında müthiş bir gözü karalık göstererek Kudüs'ü işgal ettirdi. Bu, satrançtaki şahı oynamak gibi bir şeydir. İslâm âleminin en hassas bölgesine girerek Müslümanların duyarlıklarını, şuurlarını ölçmüştür emperyalizm. Şahsiyetlerini kontrol etmiştir.

Eğer Müslümanlar bu işgal karşısında şiddetli bir ortak acı duyarak, bir uzuvlarının koparıldığını anlayarak, her birlikte ayağa kalkmaya davransalardı, o anda tahliye edilirdi Kudüs. Bundan hiç kimsenin şüphesi olmasın. 42 devlet ve bir milyar insanı yekten karşısına almaya dünya emperyalizmi asla cesaret edemez. O akılsızlığı işleyemez. Müslümanlar, bu işgal üzerine, güdük, cılız protestolarla yetinmeyip; ortak bir savun-

ma oluşturma teşebbüslerinde bulunsaydı, etekleri tutuşurdu işgalcilerin. Rücu ederlerdi eylemlerinden. Ve muhteşem bir ders de almış olurlardı.

İşte bu birliği, bu kişiliği gösteremedi İslâm ülkeleri. Gösterselerdi, emperyalizme müştereken gözdağı vermeye yeltenselerdi; İslâm toplumlarını birbirine daha da yaklaştırmaya sebebiyet bahşetmemek için emperyalizmin bu bölgede bu denli açık ve onur kırıcı oyunları devam edemezdi. Ve daha önemlisi, İslâm toplumları birleşmek için büyük bir vesile de yakalamış olurlardı.

Bu işgalin sineye çekilmesi, emperyalizmin şirretleşmesine kapıyı açmıştır. Kaygı ve endişe duvarlarını yıkmıştır.

Bütün bunlara rağmen vakit geçmiş değildir. Kudüs'ün tekrar Müslümanlara iadesi için Müslümanlar arası bir ortak faaliyete şartlar fevkalade elverişlidir. Bu konuda öncülük görevini üstlenen ülke, bütün yeryüzü Müslümanlarının gözbebeği olacaktır. Ve bütün dünyanın da önemsedığı saygın bir ülke olacaktır. Çünkü dünyanın bütün devletleri etkin ve saygın devletlere itibar eder. Devletler, çevrelerindeki güçlerle ölçülürler. Dostları ile önemsenirler. Tek başına olan ülkelerin zırnık kadar değeri, ağırlığı olmaz.

Emperyalizmin bütün amacı zaten, sömüreceği ülkeleri teke düşürmektir. Kudüs işgali, İslâm ülkelerinin her birinin teke düşürüldüğünün göstergesi oldu. Ama işbu Kudüs işgali, bütün Müslümanların bir araya gelmesini sağlayıcı muazzam bir vesiledir de. Bu musibetten bir hayır doğabilir. Yeter ki çaba gösterile.

Yeni Devir, 5 Eylül 1981

ESKİ DÜNYA YENİ DÜNYA

Ortadoğu dünyanın en eski yerleşme bölgesidir. Dinlerin, uygarlıkların beşiğidir. Yeryüzünün kavşak noktasıdır. Ortadoğu'nun önemi, tarihin hiçbir döneminde azalmamıştır. Hatta gittikçe artmıştır da. Bu artış, günümüzde en ileri sınıra ulaşmışa benzer. Ortadoğu ve çevresi, başta petrol olmak üzere sayısız yeraltı zenginliklerine sahip olarak Müslümanların elindedir bugün. Petrol ki çağdaş endüstrinin, ekonominin belkemiği mesabesinde...

Ortadoğu ülkeleri zengindir. Varlıklarının kaymağını süper devletler yediği hâlde, kendilerine bırakılan kalıntılar bile zengin kılmaya yetmektedir Ortadoğu'yu.

Zengin olmasına zengindir de, büyük ve güçlü değildir hiçbir Ortadoğu ülkesi bugün. Zenginliğin ve refahın, bir devlet için önemli, saygın bir konuma oturmasına yetmediğine çarpıcı örneklerdir Ortadoğu ülkeleri.

İslâm ülkelerinin serveti, süperleri semirtir. Fakat kendilerinin büyüklüğüne asla büyüklük katmaz. Aksine, kuvvet ve kudret sahibi olmalarını engeller. Elinde büyük arazileri olduğu hâlde mahsulünü eşkiyaya harç diye veren garip ve zavallı bir çiftçiye benzer Ortadoğu ülkeleri.

Ya da yakasını bir faizciye kaptırdığı için mahsulünün hepsine yakınını borcuna yatıran bir Anadolu çiftçisine. Yani Ortadoğulu, elinde kalan ancak "devede kulak" zenginidir. Bu devede kulak, "fert başına düşen

millî gelir” bakımından, süper devletlerden daha aşağı olmadığı hâlde, gerçekte hiçbir kıymet irade etmemektedir.

Zengin, fakat yoksundur Ortadoğulular.

Büyükükten yoksundurlar. Güçten yoksundurlar. İtibardan mahrumdurlar dünya üstünde.

Bir araya gelebildikleri takdirde, muhteşem bir kuvvet oluşturacaklarını düşmanları çok iyi bilirler. Bu yüzden aralarına fitne fideleri diker sömürgeciler Müslümanların. Bu fidelerini sulanmasını, geliştirilmesini ise baştaki devlet adamlarına ısmarlamışlardır. Dolayısıyla Ortadoğulu halk, kendilerine bırakılan o kırıntıları, kalıntıları bile ağız tadıyla yiyemez. Birbirlerini gırtlaklarlar. Silah satın alıp birbirlerini biçerler. Sömürgeci iyi bilir ki Ortadoğulular kendi hâllerine bırakıldığı takdirde, yani bu kırıntıları bile doğru dürüst kullanmaya fırsat bulduğu takdirde, emperyalizmin başına bela olmaya kâfi gelirler.

Denebilir ki Müslümanların serveti bizzat Müslümanların başına bela olmuştur. Malı ile malamat olmuştur Müslümanlar. Oturdukları coğrafi bölgenin önemi, yeraltı kaynakları, İslâm ülkelerinin elinde, sahibine yönelen bir tehdit silahı mesabesinde. Bu önem ve servet sebebiyle emperyalizmin bitip tükenmek bilmeyen fitnelere maruzdurlar.

Bu manzaraya bakarak: “Keşke Müslümanlar bu imkânlarla malik olmaya idiler” şeklinde düşünmenin sadra şifa vermeyeceği ortadadır. Çünkü bu imkânların doğru dürüst kullanılması şansı ve ihtimali yok değildir.

Demek oluyor ki İslâm ülkelerinin ihtiyacı mala mülke, paraya pula, topa tüfeğe değil; insanadır. Bi-

linçli kadrolardır. Uygarlığına, yani inancına, insanına bağlı yurtsever, bilgili, yetenekli kadrolardır İslâm dünyasının ihtiyacı.

Şu da gerçektir ki İslâm ülkelerinin bir ikisi böyle bir “yeniden doğuş” a yönelecek olursa, genel kurtuluşun arkası çorap söküğü gibi gelir Ortadoğu’da. Aslan bir iki örneği bulmaktır. Emperyalizmi semirten bu imkânlar, bu servetler, sahiplerinin eline geçtiği gün, dünya bir yeni dünyadır artık.

Yeni Devir, 8 Eylül 1981

ORTADOĞU NASIL SÖMÜRÜLÜYOR?

Geçen hafta Beyaz Saray'da buluşan Reagan ile Begin, yayınladıkları ortak bildiride "ABD ile İsrail arasında hiçbir ihtilaf konusu olmadığını; iki devletin her hususta tam bir uyum ve karar birliği içinde bulunduğunu ve ABD'nin bundan böyle İsrail'e daha geniş ölçüde destek olarak yardımda bulunacağını" ilan etmişlerdi.

Demek oluyor ki, İsrail'in, Irak reaktörlerini bombalaması üzerine ABD'nin İsrail'i kınaması, gerçekte göstermelik bir jestten başka bir şey değilmiş. Dahası bu bombalama olayının bizzat ABD tarafında düzenlendiği ortaya çıkıyor. İslâm ülkelerine karşı giriştiği her saldırı öncesinde silahla donatılan ve saldırıdan sonra da ödüllendirilen İsrail, reddi mümkün olmayan bir şekilde anlaşmıştır ki, ABD'nin Ortadoğu'daki bir uzantısıdır.

ABD, İsraili, bu bölgedeki ABD yanlısı öteki ülkeler için bir tehdit unsuru olarak desteklenmektedir. Bu durumun "Sovyet yayılmacılığını önlemek"le izah edilir hiçbir tarafı yoktur hakikatte. ABD de, öteki emperyalistler gibi, sömürü alanlarının bölüşümünün de kendi payına düşmüş olan bölgeleri elinde tutmanın hesapları içindedir. Yani bu bölgelerdeki ulusal başkaldırlara karşı dikkatlidir. ABD'yi ürküten, Sovyet yayılmacılığı değil, ulusal bağımsızlık direnişleridir. Sovyetler de öyledir: Kendi çit'inin içindeki ülkeleri ABD sömürgeciliğinden ürkütmek suretiyle sömürsünü sürdürüyor ve sadece ulusal başkaldırlara karşı müteyakkızdır. Sömürgeciler, birbirlerinin çitlerini atlamıyorlar. Atladıkları takdirde evrensel sömürünün işbirliği ortadan kalkmış olur. Bütün tılsım bozulur.

Sovyetlerle ABD'nin arasında sadece bir üslup farkı vardır. Sovyetler bu işi, kesin bir işgal, tam bir elkoyma biçiminde gerçekleştiriyor. ABD ise ekonomik ve kültürel abluka ile yürütüyor menfaatini. Maşalar kullanıyor. Paravana kullanıyor. ABD'nin Ortadoğu'daki maşası, paravanası İsrail'dir.

ABD, kendi şemsiyesi altındaki ülkelerin elinde avucunda ne varsa ucuza satın almakta, karşılığında ise harp malzemesi satmaktadır. Bu silahları ise, uzantısı olan İsrail'e imha ettirerek çarkını döndürmektedir. Bu ülkeler zahirde Sovyet yayılcılığına karşı korunmak için alıyorlar silahları.

Ortadoğu'ya satılan silahların hiçbiri şimdiye kadar ne Sovyet ve ne de ABD'ye karşı savunma yolunda kullanılmış değildir. Silahların tümü, emperyalizmin bu bölgede çıkardığı "bölgesel savaşlar"da kullanıldı veya İsrail tarafından imha ettirildi.

Suudi Arabistan'ın ABD'den almaya hazırlandığı 8,5 milyar dolar tutarındaki silahlar, özellikle AWACS uçakları için İsrail'in beyanatı, yukarıda bahsettiğimiz hususları doğrulayan son örneklerdendir. İsrail'in eski Savunma Bakanı Moşe Dayan, "Erken uyarı ve komuta (AWACS) uçaklarının İsrail hakkında bilgi topladıklarının belirmesi hâlinde bu uçakları düşürmek zorunda kalacaklarını" ilan ediyor. Dahası, bu hususun, geçen buluşmada Begin tarafından Reagan'a anlatıldığını belirtiyor. Oysa hatırlardadır. ABD ise, "Bu uçakların Arabistan'a satışının, bölgeye bir Sovyet müdahalesini engellemek için yapılacağını" söylüyordu.

Emperyalizmin Ortadoğu'ya sattığı her silah, sömürünün vücudunu besleyen bir lokmadır. İran Devrimi'nin emperyalist güçler nezdinde gördüğü tepki, her yıl bu ülkeye satılan milyarlarca liralık silah

satışı kapısının kapanması ile ilgilidir. İran'ın savaşa zorlanması, silah almaya mecbur bırakılmak suretiyle devrimi açmaza düşürmek içindir.

Ortadoğulu ülkeler, kendi imkânlarını yan yana getirerek güç birliğine koyulmadıkları ve kendi silahlarını kendileri üretmediği sürece, sömürünün elinde can çekişmeden kurtulamayacaklardır. İsterse dünyanın en zengin ülkesi olsunlar; bu zenginlik, bağımsızlığı sağlayıcı bir doğrultuda devreye sokulmadıktan sonra, emperyalizmin canına can katar sadece.

Yeni Devir, 21 Eylül 1981

ORTADOĞU NASIL ANLAYIŞLA KARŞILASIN

Sağcı bir gazetenin dış politika yazarı profesör, “Türkiye ve Arap Dünyası” başlıklı yazısının sonucunda da, Arap ülkelerinin, değişik dış politikamız dolayısıyla bizi anlayışla karşılamaları gerektiğinden bahisle Türkiye’nin, coğrafi konumu gereği “karmaşık” bir politika izleme mecburiyeti içinde bulunduğunu ileriye sürüyor. Sınır komşumuz olan ülkelerin her birinin farklı siyasal seçenek içinde oluşlarını ve buna ilaveten “büyük kuvvet merkezleriyle olan münasebet”imizi, karmaşık bir politika gütmemizin sebepleri olarak sıralıyor.

Bu ifadelerin içinde yatan gerçek aslında şudur, yazara göre: Türkiye kesinkes Batı dünyasında yerini almış bir ülkedir. Laik ve demokratik bir düzen biçimini seçmiştir. NATO ve Ortak Pazar ülkesidir. Arap ülkeleriyle ancak bu özelliklerimizin müsaadesi nispetinde bağlantılar kurabiliriz. Bir başka deyişle, içinde yer aldığımız kampın rızası ve çizdiği hudutlar çerçevesinde Arap ülkeleriyle ilişkiler geliştirebiliriz. Şimdilerde Arap ülkelerine yaklaşımımız, daha çok ekonomik sıkıntılarımız dolayısıyladır. Bu yaklaşımımız, aynı zamanda aramızda siyasal bir güç birliği oluşturmak hedefini gütmemelidir. Hatta ekonomik imkânlarımızı bilinçli bir şekilde yan yana getirerek ortak bir İslâm pazarı teşekkülüne bile niyetimiz yoktur. Sizler bize ihtiyacımız olan petrolü, hem de ucuz tarafından veriniz, biz ise, Batılı dostlarımızın bizden satın almadıkları mallarımızı size satalım. Bu kadarı yeter. Fazla üstümüze varmayın, bizden başka bir şey beklemeyin; için-

de bulunduğumuz özel durumlarımızı hiç söz konusu etmeyin, anlayışla karşılayın...

Aslında bu görüş, yalnız bu yazarın değil, bütünüyle hemen hemen Türkiye'nin öteden beri uyguladığı bir dış politika anlayışıdır. Bu anlayışı izleye izleye ülkemiz bugünkü yerine gelmiştir. Dış politikada yalnız, ekonomisi güdük yerine.

İslâm ülkeleriyle münasebetlerimizi ilerletmekten azami ölçüde sakınan, buna mukabil Batılı dostlarından gördüğü ters muamelelerden asla bıkmayan bir politika geleneğinin içinde çakılı kalmak, Türkiye'yi hakkı olan büyümeden ve kazanması gereken saygınlığı elde etmekten alıkoymuştur.

İslâm ülkeleriyle sıkı işbirliğine koyulursak, mevcut iç rejimimiz güme gider zannetmişiz. Batılılar, bizi dünyalarından ihraç eder ve yapayalnız ortada kalırız diye ödümüz kopmuş.

Oysa değil yalnız Batı âlemi, bütün dünya, Ortadoğu ülkelerine özel bir özen göstermiş. Onlarla ne yapıp edip bağlantılar oluşturmuş. Petrolünü onlardan temin etmiş, mallarını onlara satmış.

Bu acayip politikamızı coğrafi konumumuzun belirttiği ayrıcalığa ve öneme bağlamak, ne dereceye kadar makuldür? Mesela Suudi Arabistan'ın ya da körfez ülkelerinin "büyük kuvvet merkezlerince önemli hatırlardan geçilmeyen bir ülke olarak addedilseydik, bugünkü yalnızlığa ve ekonomik sıkıntılara layık görülür müydük?

Gerçek şu ki, Batı'nın gözünde itibarı öyle yüksek bir ülke değildir. Kendi kendimize Batı dünyasında seçtiğimiz yere ve öneme Batı bizi layık ve münasip de görmüş değil. İslâm ülkeleriyle aramıza mesafe koyu-

şumuz, biraz da kendi kendimize vehmettiğimiz sebeplerden kaynaklanıyor. Batı, kendi çıkarı dolayısıyla bizim İslâm ülkeleriyle kaynaşmamızı istemez ama bu kaynaşmamada asıl direniş bizzat kendimizden gelmiştir. Önyargılarımızdan gelmektedir. Bu “karmaşık”lığa sebep biziz.

İslâm ülkelerinde “anlayış” beklemek yerine, çekingin ve sınırlı bağlantılarla oyalanmak yerine, hem onları hem de bizi ihya edecek çok yanlı, yürekli bağlantılar oluşturmaya, “çekici güç” olmaya yönelmeyi istiyor bizden tarih. Korku ve yersiz endişe duvarlarını aşmaya, vehimlerden kurtulmaya çağırıyor Türkiye’yi aklı selim. “Büyük kuvvet merkezleri”nin etki alanından çıkmaya ve ayrı bir “kuvvet merkezi” olmaya bakmak lazım. Yalnız İslâm ülkeleri değil, bütün dünya, böyle bir kuvvet merkezinin zuhuruna muhtaçtır, emperyalizmin zincirinden kurtulmak için.

Yeni Devir, 30 Eylül 1981

İSRAİL'E YAKLAŞMA

Yahudi, İslâm'ın en büyük düşmanı olmakla birlikte, ayrıca, dünyada da İslâm düşmanlığını yayan, İslâm memleketlerini daima bir huzursuzluk içinde tutmayı sağlayan bilcümle güçleri de kontrolünde bulunduran bir millettir.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra kendisine devlet kurması için Birleşmiş Milletler'den teklifler getirecek kadar dünya politikasına hâkim bir millettir Yahudi.

Yahudi'yi, bugün Filistin'de bir devleti olan birkaç milyonluk bir kitle olarak görmek yanlıştır. O, dünyanın kültür, sanayi, sermaye ve propagandasına yön veren bir kuvvettir.

Osmanlı Devleti'ni yıkan güçleri o harekete getirdi.

Filistin'de bir devlet kurmak, binlerce yıl devam eden bir hayaldi Yahudi için. Buraları, tanrının kendilerine söz verdiği topraklar olarak sayıyorlardı, "Arz-ı Mev'ud" diyorlardı.

Sultan Abdülhamit Han'dan, "Filistin'de Osmanlı Devleti'ne bağlı vatandaşlar olarak oturma izni" istemişlerdi. Karşılığında bütün dış borçlarımızı ödemeyi taahhüt ettiler. Ret cevabı alınca da tahttan indirilmesine çalıştılar.

Filistin'e yerleşmeyi, Osmanlı Devleti'nin parçalan-

ması ile ancak mümkün gördükleri için, Birinci Dünya Savaşı'nın patlamasına sebep oldular.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra, kendilerine yurt olarak Kıbrıs ve Madagaskar Adaları da teklif ediliyordu. Onlar, "Arz-ı Mev'ud" da ısrar ettiler.

Yahudi'yi yenmek, Filistin'den kovmak, oradaki bir avuç Yahudi ile başa çıkmak meselesi değildir. Batı dünyasıyla, özellikle Amerika ile hesaplaşmaktır, galip gelmektir bugün.

Araplarla yaptığı her savaşta, fiilen Amerika'dır savaşan. Amerika'nın sonsuz para ve silahıyla savaşıyor Müslümanlar.

Yeni bir siyasi dengelemeye, yeni mali düzenlemelere, kombinezona gitmezse Müslümanlar, Yahudi'nin hakkından gelebilmek imkânsızdır. Araplar, Amerika'nın emir ve fermanıyla oturup kalkan bir politika anlayışı içinde kaldığı sürece, Yahudi'ye gasp ettirdiklerini kat'a geri alamazlar.

Amerika'ya dehalet etmekle, onunla iyi geçinmeye çalışmayla, Müslümanlar ancak kayıplarını çoğaltırlar.

"Zor" temizler bu işi.

Bu "zor" da, İslâm dünyasının kesin bir dayanışma içinde bulunmasıyla sağlanır. İslâm ülkeleri, güçlerini birbirine destek olarak düzenleyince, kendisinden çekinilir bir topluluk olunca, ancak o zaman dünya, İslâm haklarını çiğnemekten çekinir.

Zora, kuvvete saygı duyuyor kâfirler, dostluktan anlamaz, menfaatinden fedakârlıkta bulunmaz asla.

Enver Sedat, İslâm ülkelerinin muhalefetine rağmen bu geziye çıkmıştır. İslâm memleketlerinin hepsi ayağa kalktı bu gezi yüzünden. Bir kargaşalıktır, bir soğukluktur esiyor bu ülkelerde. Bu duruma bakınca, yine “Batı kazandı” diye düşünmemek mümkün mü?

“Denize düşen yılana sarılır” derler. Sedat’ınki, galiba böyle değil, yüzme bilmeyen birinin kendini denize atması gibi daha çok. Allah, sonunu hayreylesin.

Yeni Devir, 21 Kasım 1977

“TARİHÎ BAĞLAR” KONUSU

Bir gazetede dış politika yazılar yazmakta olan bir profesöre göre, İslâm ülkeleriyle resmî temaslar esnasında ortak “Tarihî bağlar”dan bahsetmemeliymişiz. Çünkü bu, o ülkelere vaktiyle Osmanlı Devleti’ne bağlı oluşlarını hatırlatıyormuş ve milliyetçilik duygularını incitiyormuş, vs. Hayret ki ne hayret! Şimdiye değin hiçbir İslâm ülkesi diplomatının ne ifade ettiği ve ne de imada bulunduğu bir husus değildi bu. Hatta şaka tarihiyle bile olsa dışa vurulmuş bir konu olmamıştı, tarihi bağlarımızın böyle bir hassasiyeti incittiği. Şimdiye kadar ne sözle ne de yazıyla dile getirildiğine hiç kimsenin tanık olmadığı bir duyarlılığa parmak basıyor profesör. Vakıa, Osmanlı Devleti’nin parçalanmasında yanından kenarından dahli bulunan o zamanki Ortadoğulu liderler, Osmanlı’nın kendilerini ihmal ede geldiğini ifade etmemiş değillerdi ama bu parçalanış fiilen gerçekleştikten; onlar ayrı, Türkiye ayrı bir devlet hâline geldikten ve bilhassa Türkiye’nin “Yurtta sulh, cihanda sulh” sloganına yapıştığından sonra, hiçbir Ortadoğulu lider, bu tahtalara basmamıştır. Her resmî görüşmede bütün Ortadoğulu devletlerin sık sık “tarihî bağlar”dan kıvançla, sitayişle bahsettiklerine şahit olmuşuzdur. Emîr Hüseyin’in hükümdar olan evlâtlarından ta Nuri Sait Paşalara kadar her Ortadoğulu liderin beyanlarında görülmüştür bu “tarihî bağlar”a verilen kıymet. Çünkü hepsi biliyorlardı “o çamların bardak olduğunu”, “o köprülerin altından çok suların geçtiğini”. Dolayısıyla hiçbir beis görmüyorlardı tarihî bağlardan, kardeşlik-

ten dem vurmaya. Nerden çıkıyor anlaşılması güç lafları Bay Profesör doğrusu! Ortaya bir Arap milletçiliği atmış bulunan müteveffa Abdünnâsır' da bile hiç görülmedi bu durum. Çünkü hepsi biliyordu ki ortaya böyle bir lafı atmak anlamsızdır, yersizdir ve dahası halklarımızı inciticidir.

Böyle bir duyarlılığı gündeme getirmek, çoktan kapanmış bulunan lokal bir ortak yarayı fitilleyip, onu bütün vücuda yaymaya çabalamak gibi bir fitne değilse, en azından menfi bir hayale, mesnetsiz kuşkulara, vahimlere yenik düşmektir.

Dünya âlem bilir ki Osmanlı Devleti bir sömürgeci değildi asla. Ve asla Müslümanlar arasında bir ayırım gözetmedi.

Tüm Müslümanları temsil eden adil bir devletti. Bunun aksini söyleyecek olan lideri, bütün yeryüzü Müslümanları yalanlar. Belki de biraz bu yüzdendir hiçbir İslâm ülkesi yöneticisinin böyle ham laflar etmeye yöneltmemesi ve hatta her imkân ve fırsatta güçlü "tarihî bağlar" dan söz etmesi.

İster liberal ve isterse sosyalist eğilimli olsunlar, tüm Ortadoğulu devletler, devlet adamları, bütün temaslarında karşılıklı olarak birbirine ortak tarihi bağlardan söz etme geleneği içindedirler.

Bay Prof.'un ileriye sürdüğü gibi rahatsızlık duymuyorlar bu sözlerden. Bu sözleri milliyetçiliklerine de, kapitalist ya da sosyalist oluşlarına da aykırı addetmiyorlar ve yine Prof.'un iddia ettiği gibi, Türkiye'nin

“Osmanlı Devleti’nin yerine kaim olmaz” gibi bir kaygı ile uykularını kaybetmiyorlar. Tam aksine, aralarında ki işbirliğini geliştirmeyi sağlayıcı bir psikolojik etken olarak sık sık tarihi bağları hatırlatıyorlar. Bunun sayısız örnekleri vardır. Ama Prof.’un iddiasını doğrulayan bir tek örnek mevcut değil.

Hatırıma geldiği için zikreleyim. Bu bay prof. gibi düşünen bir Fransız gazetecisi vaktiyle bir basın toplantısında Kaddafi’ye soruyor, diyor ki: “Ülkenizin geri kalışını, yüzyıllarca Osmanlı Devleti tarafından sömürüldüğüne bağlamıyor musunuz?” “Asla!” diye cevap veriyor Kaddafi; “Biz Osmanlı Devleti’yle aynı halk ve devlet bütünlüğü içindeydik. Osmanlı, hepimizin devletiydi.”

Filistin Kurtuluş Örgütü Lideri Arafat ise, herkesin bildiği gibi, Yahudi devletinin teşekkülünü, Osmanlı’nın çöküşü sonucuna bağlayıp, Filistin halkının sahipsiz kalışını bu dağılışı ile izah ederek, geçmiş minnetle yâd etmektedir.

Yani ideolojik anlayışı ne olursa olsun, hiçbir Ortadoğulu lider, geçmişte bizimle aynı tarihi bağ içinde oluştan kat’a rahatsızlık hissetmemiştir ve hissetmez de.

Ama hiç yok mu bu tarihî ortak bağlarımızdan geçmişte olduğu gibi hâlâ rahatsız olanlar? Vardır elbette.

Emperyalistler vardır. İdeolojileri farklı bile olsa, İslâm dünyasının dışında bulunan; yani gayrimüslim dünya, bilhassa sömürgeci çağdaş devletlerin bu tarihi

bağlardan azami derecede rahatsızlık duymaktadırlar. Aramıza ektikleri düşmanlık tohumlarına, ırkçı fikirlerle rağmen, hâlâ sitayişle ortak tarihi bağlardan bahsetmemiz onları çıldırtıyor!

Emperyalistlerin ve onların maşalarının korkulu rüyaları hiç etkilemesin bizi.

Yeni Devir, 29 Eylül 1981

BÜYÜK BİRLİĞE DOĞRU

Bir İslâm ülkesinin karşılaştığı her belayı, bütün İslâm ülkelerinin hep birden göğüslemeye kalkacağı güne değin, böyle bir bilincin bu ülkelerde egemen olacağı vakte değin; kendi haklarını, özgürlüklerini elde etmeğe kolay kolay güç yetiremeyecektir 42 İslâm ülkesi 1.5 milyar nüfusuyla.

İslâm ülkeleri, birbirlerine yakınlıklarını diplomasi sanılan klişeleşmiş sözcüklerin, demeçlerin ötesinde, yeterli bir işbirliği ağırlığında somutlaştırmadıkça, her belaya karşı tek başlarına kalmaya hükümlüdürler.

Oysa hiçbir İslâm ülkesi canla başla yanında değildir bir başka İslâm ülkesinin. Bu sebeptendir ki, her biri, her meselesinde kendi başına! Hem bugün, bu gidişle hem yarın, sömürünün kılıcı bu ülkelerin daima başında olacak demektir. Her İslâm ülkesi düşünse ki, bugün Afganistan'ın yanında yer almamak, yarın kendisinin bir işgale uğrayacağı anlamındadır ve dahi öteki İslâm ülkelerinin yardımından mahrum kalacağına göstergesidir. Çünkü sorunu olmayan ya da olmayacak olan bir tek İslâm ülkesi yoktur. Ve bu sorunların tek imha yolu ise güç birliğidir.

Her İslâm ülkesi bilmeli ve inanmalıydı ki, kendisine yürekten dost olmaya müsait ülkeler, sadece Müslüman ülkelerdir. Bir ciddi dostluğun altyapısı, kendisi için, yalnızca İslâm ülkesinde mevcuttur. Bu altyapı, emperyalizmin bütün oyunlarına rağmen, tamamen çürümemiştir, hayatiyet arz etmektedir. İslâm ülkelerinin arasında bugün derin uçurumlar gibi görülen aykırılıklar, kavgalar, gerçekte yapaydır; hainane dü-

zenlemelerin, desiselerin yavrusudur. Hiçbir temelli anlaşmazlık konusu yoktur, hiçbir çözüm imkânsızlığı yoktur aralarında.

Birbirine kanlı kinli olan ulusların bile, bir aşamada yekdiğerleriyle dostluklar kurduklarına tanık olunduktan sonra, hangi konu gösterilebilir ki İslâm ülkeleri için ebedî düşmanlık vesilesi olsun?

O hâlde bu suni ihtilaflar, bir İslâm ülkesi için asla yılgınlık vesilesi olamaz, olmamalı. Sürekli olarak bunu konuşmalıdırlar İslâm ülkeleri. Aralarındaki ihtilaflarda kendilerini haklı göstermek, kendi siyasetlerine öteki İslâm ülkelerini yandaş kılmak yolunda çaba göstermek yerine; bütün ihtilaflarının gerçekte basit konular olduğunu yaymalıdırlar. Yani ısrarla kendisinin haklı olduğunu savunmak değil, ihtilaflarının önemsiz olduğunu beyan etmeli her İslâm ülkesi anlaşmazlık içinde bulunduğu kardeş bir ülkeye karşı. Aralarında çeşitli bloklaşmaya gitmek değil, tek blok hâline gelmeye ağırlık vermelidirler.

Her İslâm ülkesi, her türlü temasında birbirine kendi sorunlarını anlatmak ve yandaş aramak yerine, genel bir işbirliğine gitmenin gereğini anlatmalı. Büyük ve kalıcı işbirliğinin temeline harç taşınmalı.

Millî Gazete, 4 Aralık 1985

